

K J S

King James bibeln på svenska
[1 Moseboken]

September 2013
(Reviderad December 2015)

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden.

2 Och jorden var utan form, och tom; och mörker *var* över djupets yta. Och Guds Ande rörde sig över vattnets yta.

3 Och Gud sa, Låt det komma ljus: och det kom ljus.

4 Och Gud såg ljuset, att *det var* gott: och Gud avskilde ljuset från mörkret.

5 Och Gud kallade ljuset Dag, och mörkret kallade han Natt. Och den kvällen och den morgonen var den första dagen.

6 Och Gud sa, Låt det mitt i vattnet vara ett valv, och låt det skilja vattnet från vattnet.

7 Och Gud gjorde valvet, och skilde vattnet som *var* under valvet från vattnet som *var* över valvet: och det blev så.

8 Och Gud kallade valvet Himmel. Och den kvällen och den morgonen var den andra dagen.

9 Och Gud sa, Låt vattnet under himlen samlas ihop till en plats, och låt det torra visa sig: och det blev så.

10 Och Gud kallade det torra Jord; och vattnens samling kallade han Hav: och Gud såg att *det var* gott.

11 Och Gud sa, Låt jorden frambringa gräs, fröbärande ört, *och* frukträdet, bärande frukt efter sitt slag, vars frö *vara* i sig själv, på jorden: och det blev så.

12 Och jorden frambringade gräs, *och* fröbärande ört efter sitt slag, och trädet, bärande frukt, vars frö *var* i sig själv, efter sitt slag: och Gud såg att *det var* gott.

13 Och den kvällen och den morgonen var den tredje dagen.

14 Och Gud sa, Låt det vara ljus på himlens valv för att skilja dagen från natten; och låt dem bli till tecken, och till tider, och till dagar, och år:

15 Och låt dem vara till ljus på himlavalvet för att ge ljus på jorden: och

det blev så.

16 Och Gud gjorde två stora ljus; det större ljuset till att härska *över* dagen, och det mindre ljuset till att härska *över* natten: *han gjorde* också stjärnorna.

17 Och Gud satte dem på himlavalvet till att ge ljus på jorden,

18 Och till att härska över dagen och över natten, och till att skilja ljuset från mörkret: och Gud såg att *det var* gott.

19 Och den kvällen och den morgonen var den fjärde dagen.

20 Och Gud sa, Låt vattnen rikligt frambringa den vimlande varelsen som har liv, och fåglar *som* må flyga över jorden på det öppna himlavalvet.

21 Och Gud skapade väldiga valar, och varje levande varelse som rör sig, som vattnen rikligt frambringade, efter deras slag, och varje bevingad fågel efter sitt slag: och Gud såg att *det var* gott.

22 Och Gud välsignade dem, sägande, Var fruktsamma, och föröka er, och uppfyll havens vatten, och låt fåglar föröka sig på jorden.

23 Och den kvällen och den morgonen var den femte dagen.

24 Och Gud sa, Låt jorden frambringa den levande varelsen efter sitt slag, boskap, och krälände ting, och jordens djur efter sina slag: och det blev så.

25 Och Gud gjorde jordens djur efter sina slag, och boskap efter sina slag, och allt som krälar på jorden efter sitt slag: och Gud såg att *det var* gott.

26 Och Gud sa, Låt oss göra människan i vår avbild, efter vår likhet: och låt dem ha herravälde över havets fiskar, och över himlens fåglar, och över boskapen, och över hela jorden, och över varje krälände sak som krälar på jorden.

27 Så Gud skapade människan i sin *egen* avbild, i Guds avbild skapade han honom; man och kvinna skapade han dem.

28 Och Gud välsignade dem, och Gud sa till dem, Var fruktsamma, och föröka er,

och uppfyll jorden, och kuva den: och ha herravälde över fiskarna i havet, och över himlens fåglar, och över varje levande sak som rör sig på jorden.

29 Och Gud sa, Se, jag har givit er varje fröbärande ört, som *finns* över hela jordens yta, och varje träd, hos vilket frukten *kommer* från ett träd bärande frö; det skall vara till mat åt er.

30 Och åt varje djur på jorden, och åt varje fågel under himlen, och åt varje sak som krälar på jorden, *som har* liv i sig, *har jag givit* varje grön ört till föda: och det blev så.

31 Och Gud såg alla ting som han hade gjort, och, se, *det var* mycket gott. Och den kvällen och den morgonen var den sjätte dagen.

Kapitel 2

1 Så fullgjordes himlarna och jorden, och hela deras härskara.

2 Och på den sjunde dagen slutförde Gud sitt verk som han hade gjort; och på den sjunde dagen vilade han från allt sitt verk som han hade gjort.

3 Och Gud välsignade den sjunde dagen, och heliggjorde den: eftersom han på den hade vilat från allt sitt verk som Gud skapade och gjorde.

4 Dessa *är* himlarnas och jordens historia när de blev skapade, på den dagen som HERREN Gud gjorde jorden och himlarna,

5 Och varje planta på marken innan de var på jorden, och varje ört på marken innan de växte: ty HERREN Gud hade inte fått det att regna på jorden, och *det fanns* inte en människa att bruka marken.

6 Men det steg upp en dimma från jorden, och vattnade markens hela yta.

7 Och HERREN Gud formade mannen *av* markens stoft, och andades in livets anda i hans näsborrar; och mannen blev en levande själ.

8 Och HERREN Gud planterade en

trädgård österut i Eden; och där satte han mannen som han hade format.

9 Och ur marken fick HERREN Gud varje träd att växa som är ljuvligt för synen, och gott till mat; också livets träd mitt i trädgården, och gott och ont kunskapens träd.

10 Och ut ur Eden gick en flod till att vattna trädgården; och därifrån var den delad, och blev fyra huvuden.

11 Namnet på den första *är* Pison: det *är* den som omger hela landet Havilah, där *det finns* guld;

12 Och guldet i det landet *är* gott: där *finns* bdellium och onyxsten.

13 Och namnet på den andra floden *är* Gihon: det *är* densamma som omger hela Etiopiens land.

14 Och namnet på den tredje floden *är* Hiddekel(*Tigris*): det *är* den som går öster om Assyrien. Och den fjärde floden *är* Euftrat.

15 Och HERREN Gud tog mannen, och satte honom i Edens trädgård till att bruka den och till att bevara den.

16 Och HERREN Gud befallde mannen, sägande, Du må fritt äta av varje träd i trädgården:

17 Men av gott och ont kunskapens träd, skall du inte äta av: ty på den dagen som du äter av det skall du sannerligen dö.

18 Och HERREN Gud sa, *Det är* inte gott att mannen skulle vara ensam; jag kommer göra *för* honom en hjälp passande för honom.

19 Och ur jorden formade HERREN Gud alla markens djur, och varje fågel under himlen; och hämtade *dem* till Adam att se vad han skulle kalla dem: och vad än Adam kallade varje levande varelse, det *blev* dess namn.

20 Och Adam gav namn åt alla boskapsdjur, och åt himlens fåglar, och åt alla markens djur; men för Adam var inte funnet en passande hjälp för honom.

21 Och HERREN Gud vållade en tung sömn att falla över Adam, och han sov:

och han tog ett av hans revben, och stängde igen köttet på dess plats;
22 Och revbenet, som HERREN Gud hade tagit från mannen, gjorde han *till* en kvinna, och förde henne till mannen.
23 Och Adam sa, Denna *är* nu ben av mina ben, och kött av mitt kött: hon skall bli kallad Kvinna, ty av Man blev hon tagen.
24 Därför skall en man lämna sin far och sin mor, och skall sluta sig till sin hustru: och de skall vara ett kött.
25 Och de var båda nakna, mannen och hans hustru, och skämdes inte.

Kapitel 3

1 Nu var ormen slugare än alla markens djur som HERREN Gud hade gjort. Och han sa till kvinnan, Ja, har Gud sagt, Ni skall inte äta av alla träd i trädgården?
2 Och kvinnan sa till ormen, Vi må äta av frukten från trädgårdens träd:
3 Men av frukten från trädet som *är* i mitten av trädgården, har Gud sagt, Ni skall inte äta av den, inte heller skall ni röra den, att ni inte dör.
4 Och ormen sa till kvinnan, Ni skall sannerligen inte dö:
5 Ty Gud vet att på den dag ni äter av den, då skall era ögon bli öppnade, och ni skall bli som gudar, vetande gott och ont.
6 Och när kvinnan såg att trädet *var* gott till mat, och att det *var* ljuvligt för ögonen, och ett träd att åtrå till att göra *en vis*, tog hon av dess frukt, och åt, och gav också till sin man med henne; och han åt.
7 Och ögonen på dem båda blev öppnade, och de förstod att de *var* nakna; och de sydde ihop fikonlöv, och gjorde sig höftskynken.
8 Och de hörde HERREN Guds röst vandrande i trädgården vid dagens svalka: och Adam och hans hustru gömde sig från HERREN Guds närvaro

bland trädgårdens träd.
9 Och HERREN Gud kallade på Adam, och sa till honom, Var *är* du?
10 Och han sa, Jag hörde din röst i trädgården, och jag var rädd, eftersom jag *var* naken; och jag gömde mig.
11 Och han sa, Vem berättade för dig att du *var* naken? Har du ätit av det träd, som jag befallde dig att du inte skulle äta av?
12 Och mannen sa, Kvinnan som du gav *till att vara* med mig, hon gav mig av trädet, och jag åt.
13 Och HERREN Gud sa till kvinnan, Vad *är* detta *som* du har gjort? Och kvinnan sa, Ormen lurade mig, och jag åt.
14 Och HERREN Gud sa till ormen, Eftersom du har gjort detta, *är* du förbannad över alla boskapsdjur, och över alla markens djur; på din mage skall du gå, och stoft skall du äta *under* alla dina livsdagar:
15 Och jag kommer sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd; den skall slå ditt huvud, och du skall slå hans häl.
16 Till kvinnan sa han, Jag kommer avsevärt föröka din sorg och din graviditet; i sorg skall du frambringa barn; och din åtrå *skall vara* till din man, och han skall råda över dig.
17 Och till Adam sa han, Eftersom du har lyssnat till din hustrus röst, och har ätit av det träd, om vilket jag befallde dig, sägande, Du skall inte äta av det: *är* jorden förbannad för din skull; i sorg skall du äta *från* den *under* alla dina livsdagar.
18 Också törnen och tistlar skall den frambringa åt dig; och du skall äta markens ört;
19 I ditt anletes svett skall du äta bröd, tills du åter vänder till jorden; ty ur den blev du tagen: ty stoft *är* du, och till stoft skall du åter vända.
20 Och Adam gav sin hustru namnet

Eva; eftersom hon var modern till alla levande.

21 Åt Adam och också åt hans hustru gjorde HERREN Gud kläder av skinn, och klädde dem.

22 Och HERREN Gud sa, Se, mannen har blivit som en av oss, så att veta gott och ont: och nu, att han inte sträcker ut sin hand, och också tar av livets träd, och äter, och lever för evigt:

23 Därför sände HERREN Gud ut honom från Edens trädgård, till att bruka marken varifrån han blev tagen.

24 Så han drev ut mannen; och han placerade Keruber öster om Edens trädgård, och ett flammande svärd som svingade i alla riktningar, så att vakta vägen till livets träd.

Kapitel 4

1 Och Adam kände sin hustru Eva; och hon blev gravid, och födde Kain, och sa, Jag har fått en man från HERREN.

2 Och återigen födde hon Abel hans bror. Och Abel var en fåraherde, men Kain var en jordbrukare.

3 Efter en tid skedde det, att Kain bar fram en offergåva åt HERREN av markens frukt.

4 Och Abel, bar också han fram av sina förstfödda från sin hjord och av deras fett. Och HERREN hade respekt för Abel och för hans offergåva:

5 Men för Kain och för hans offergåva hade han inte respekt. Och Kain var mycket vred, och hans anlete föll.

6 Och HERREN sa till Kain, Varför är du vred? Och varför har ditt anlete fallit?

7 Om du gör gott, skall du inte bli accepterad? Och om du inte gör gott, ligger synd för dörren. Och till dig *skall* hans åtrå *vara*, och du skall råda över honom.

8 Och Kain talade med sin bror Abel: och det skedde, när de var *ute* på fältet, att Kain reste sig upp mot sin bror Abel,

och dödade honom.

9 Och HERREN sa till Kain, Var *är* din bror Abel? Och han sa, Jag vet inte: *Är* jag min brors vakt?

10 Och han sa, Vad har du gjort? Din brors blods röst ropar till mig från marken.

11 Och nu *är* du förbannad ifrån jorden, som har öppnat sin mun att ta emot din brors blod från din hand;

12 När du brukar marken, skall den inte längre frambringa sin styrka till dig; en rymling och en vagabond skall du vara på jorden.

13 Och Kain sa till HERREN, Mitt straff *är* större än jag kan bära.

14 Se, du har denna dag drivit ut mig från jordens yta; och från ditt ansikte skall jag vara gömd; och jag skall vara en rymling och en vagabond på jorden; och det skall ske, *att* vem än som som hittar mig skall döda mig.

15 Och HERREN sa till honom, Därför, vem än som dödar Kain, på honom skall hämnd utkrävas sjufalt. Och HERREN satte ett märke på Kain, att inte någon hittande honom skulle döda honom.

16 Och Kain gick bort från HERRENS närvaro, och vistades i landet Nod, öster om Eden.

17 Och Kain kände sin hustru; och hon blev gravid, och födde Enok: och han byggde en stad, och kallade stadens namn, Enok, efter sin sons namn.

18 Och åt Enok föddes Irad: och Irad födde Mehujael: och Mehujael födde Methusael: och Methusael födde Lamech.

19 Och Lamech tog sig två hustrur: den enas namn *var* Adah, och den andras namn Zillah.

20 Och Adah födde Jabal: han var fadern till dem som bor i tält, och *till dem som har* boskap.

21 Och hans brors namn *var* Jubal: han var fadern till dem som spelar harpa och flöjt.

22 Och Zillah, hon födde också Tubalkain, en lärare för varje mässing- och järnhantverkare: och Tubalkains syster *var* Naamah.

23 Och Lamech sa till sina hustrur, Adah och Zillah, Hör min röst; ni Lamechs hustrur, hör till mitt tal: ty jag har dödat en man för mitt sår, och en ung man för min skråma.

24 Om Kain skall bli hämnad sjufaldigt, Lamech sannerligen sjuttiosjufaldigt.

25 Och Adam kände åter sin hustru; och hon födde en son, och kallade hans namn Seth: Ty Gud, *sa hon*, har tillsatt mig en annan säd i Abels ställe, vilken Kain dödade.

26 Och till Seth, åt honom föddes det också en son; och han kallade hans namn Enos: nu började människor att åkalla HERRENS namn.

Kapitel 5

1 Detta *är* Adams släktleds bok. På den dagen som Gud skapade människan, i Guds likhet gjorde han honom;

2 Man och kvinna skapade han dem; och välsignade dem, och kallade deras namn Adam, på den dag då de blev skapade.

3 Och Adam levde 130 år, och födde *en son* i sin eget likhet, efter sin avbild; och kallade hans namn Seth:

4 Och Adams dagar efter han hade fött Seth var 800 år: och han födde söner och döttrar:

5 Och alla dagar som Adam levde var 930 år: och han dog.

6 Och Seth levde 105 år, och födde Enos:

7 Och Seth levde 807 år efter han födde Enos, och födde söner och döttrar:

8 Och Seths alla dagar var 912 år: och han dog.

9 Och Enos levde 90 år, och födde Kainan:

10 Och Enos levde 815 år efter han födde Kainan, och födde söner och döttrar:

11 Och Enos alla dagar var 905 år: och han dog.

12 Och Kainan levde sjuttio år, och födde Mahalaleel:

13 Och Kainan levde 840 år efter han födde Mahalaleel, och födde söner och döttrar:

14 Och Kainans alla dagar var 910 år: och han dog.

15 Och Mahalaleel levde 65 år, och födde Jared:

16 Och Mahalaleel levde 830 år efter han födde Jared, och födde söner och döttrar:

17 Och Mahalaleels alla dagar var 895 år: och han dog.

18 Och Jared levde 162 år, och han födde Enok:

19 Och Jared levde 800 år efter han födde Enok, och födde söner och döttrar:

20 Och Jareds alla dagar var 962 år: och han dog.

21 Och Enok levde 65 år, och födde Methuselah:

22 Och Enok vandrade med Gud *i* 300 år efter han födde Methuselah, och födde söner och döttrar:

23 Och Enoks alla dagar var 365 år:

24 Och Enok vandrade med Gud: och han *var* inte; ty Gud tog honom.

25 Och Methuselah levde 187 år, och födde Lamech:

26 Och Methuselah levde 782 år efter han födde Lamech, och födde söner och döttrar:

27 Och Methuselahs alla dagar var 969 år: och han dog.

28 Och Lamech levde 182 år, och födde en son:

29 Och han kallade hans namn Noa, sägande, Denne skall trösta oss beträffande vårt arbete och våra händers möda, på grund av marken som HERREN har förbannat.

30 Och Lamech levde 595 år efter han födde Noa, och födde söner och döttrar:

31 Och Lamechs alla dagar var 777 år: och han dog.

32 Och Noa var 500 år gammal: och Noa födde Shem, Ham, och Jafet.

Kapitel 6

1 Och det skedde, då människor började att förökas på jordens yta, och döttrar blev födda åt dem,

2 Att Guds söner såg människors döttrar att de *var* vackra; och de tog sig hustrur från alla som de valde.

3 Och HERREN sa, Min ande skall inte alltid kämpa med människan, eftersom han också *är* kött: dock skall hans dagar vara 120 år.

4 Det fanns giganter på jorden i de dagarna; och också efter det, då Guds söner gick in till människors döttrar, och de födde *barn* åt dem, dessa *blev* mäktiga män som *fanns* i forntiden, ryktbara män.

5 Och Gud såg att människans ondska *var* stor på jorden, och att varje föreställning i hans hjärtas tankar ständigt endast *var* ond.

6 Och det bedrövade HERREN att han hade gjort människan på jorden, och det plågade honom i hans hjärta.

7 Och HERREN sa, Jag kommer förgöra människan som jag har skapat från jordens yta; både människa, och djur, och krälände ting, och himlens fåglar; ty det bedrövar mig att jag har gjort dem.

8 Men Noa fann nåd inför HERRENS ögon.

9 Dessa *är* Noas släkt: Noa var en rättfärdig man *och* fullkomlig bland sina samtida, *och* Noa vandrade med Gud.

10 Och Noa födde tre söner, Shem, Ham, och Jafet.

11 Jorden var också fördärvad inför Gud, och jorden var fylld av våld.

12 Och Gud såg på jorden, och, se, den var fördärvad; ty allt kött hade fördärvat sin väg på jorden.

13 Och Gud sa till Noa, Änden för allt kött har kommit för mig; ty jorden är fylld av våld genom dem; och, se, Jag

kommer förgöra dem tillsammans med jorden.

14 Gör dig en ark av goferträ; du skall göra rum i arken, och skall bestryka den med jordbeck invändigt och utvändigt.

15 Och så här skall du göra den: Arkens längd *skall vara* trehundra alnar, dess bredd femtio alnar, och dess höjd trettio alnar.

16 Du skall göra ett fönster till arken, och i en aln skall du fullborda det ovan till; och arkens dörr skall du sätta på dess sida; du skall göra den *med nedervåning, andravåning, och tredjevåning.*

17 Och, se, Jag, ja jag, frambringar en vattenflod över jorden, för att förgöra allt kött under himlen som *har* livets anda i sig; *och* allting som *är* på jorden skall dö.

18 Men med dig kommer jag befästa mitt förbund; och du skall komma in till arken, du, och dina söner, och din hustru, och dina söners hustrur med dig.

19 Och av varje levande ting av allt kött, skall du föra in två av varje *slag* i arken, för att bevara *dem* levande tillsammans med dig; de skall vara hane och hona.

20 Av fåglar efter deras slag, och av boskap efter deras slag, av varje krälände sak på jorden efter sitt slag, två av varje *slag* skall komma till dig, att bevara *dem* levande.

21 Och tag du åt dig av all mat som äts, och du skall samla ihop till dig; och det skall vara till mat för dig, och för dem.

22 Så gjorde Noa; enligt allt som Gud befallde honom, så gjorde han.

Kapitel 7

1 Och HERREN sa till Noa, Kom in till arken, du och hela ditt hus; ty dig har jag sett rättfärdig inför mig i denna generation.

2 Av varje rent djur skall du ta till dig *sju par*, hanen och hans hona: och av djur som inte *är* rena två, hanen och hans

hona.

3 Också av himlens fåglar sju *par*, hanen och honan; för att bevara säd levande över hela jordens yta.

4 Ty ännu sju dagar, och jag kommer vålla att det regnar över jorden *i* fyrtio dagar och fyrtio nätter; och varje levande ting som jag har gjort kommer jag förgöra från jordens yta.

5 Och Noa gjorde allt det som HERREN befallde honom.

6 Och Noa *var* 600 år gammal när vattenfloden var på jorden.

7 Och Noa gick in, och hans söner, och hans hustru, och hans söners hustrur med honom, in till arken, med anledning av flodens vatten.

8 Av rena djur, och av djur som inte *är* rena, och av fåglar, och av allting som krälar på jorden,

9 Gick två och två in till Noa i arken, hanen och honan, såsom Gud hade befallt Noa.

10 Och det skedde efter sju dagar, att flodens vatten var över jorden.

11 I det sexhundra året av Noas liv, i den andra månaden, på den sjuttonde dagen i månaden, på den dagen bröts det stora djupets alla källor upp, och himlens fönster öppnades.

12 Och regnet var över jorden *i* fyrtio dagar och fyrtio nätter.

13 På samma dag gick Noa, och Shem, och Ham, och Jafet, Noas söner, och Noas hustru, och hans söners tre hustrur med dem, in i arken;

14 De, och varje djur efter sitt slag, och alla boskapsdjur efter deras slag, och varje krälände sak som krälar på jorden efter sitt slag, och varje fågel efter sitt slag, varje fågel av varje slag.

15 Och de gick in till Noa i arken, två och två av allt kött, i vilka livets anda *finns*.

16 Och de som gick in, gick in hane och hona av allt kött, såsom Gud hade befallt honom: och HERREN stängde in honom.

17 Och floden var fyrtio dagar på jorden; och vattnen ökades på, och bar upp arken, och den lyftes upp över jorden.

18 Och vattnen härskade, och ökades på väldeliga över jorden; och arken gick på vattnens yta.

19 Och vattnen härskade totalt på jorden; och alla höga kullar, som *fanns* under hela himlen, blev täckta.

20 Femton alnar upp rädde vattnen; och bergen var täckta.

21 Och allt kött dog som rörde sig på jorden, både av fåglar, och av boskap, och av djur, och av varje krälände sak som krälar på jorden, och varje människa:

22 Allt i vars näsborrar livets anda *var*, allt av det som *fanns* på det torra, dog.

23 Och varje levande sak förgjordes som var på jordens yta, både människa, och boskap, och de krälände tingen, och himlens fåglar; och de förgjordes från jorden: och endast Noa återstod, och de som *var* med honom i arken.

24 Och vattnen härskade på jorden *i* 150 dagar.

Kapitel 8

1 Och Gud kom ihåg Noa, och allt levande, och alla boskapsdjur som *var* med honom i arken: och Gud fick en vind att passera över jorden, och vattnen avtog;

2 Också djupets källor och himlens fönster stoppades, och regnet från himlen tyglades;

3 Och vattnen vände oavbrutet tillbaka ifrån jorden: och efter de 150 dagarnas slut minskade vattnen.

4 Och i den sjunde månaden, på månadens sjuttonde dag, vilade arken på Araratbergen.

5 Och vattnen minskade ständigt till den tionde månaden: i den tionde *månaden*, på månadens första *dag*, sågs bergstopparna.

6 Och det skedde vid de fyrtio dagarnas slut, att Noa öppnade arkens fönster som han hade gjort:

7 Och han sände ut en korp, som for ut fram och tillbaka, till dess vattnen hade torkat bort från jorden.

8 Han skickade också ut en duva från sig, för att se om vattnen hade sjunkit undan från markens yta;

9 Men duvan fann ingen vila för sin fots undersida, och hon återvände till honom in till arken, ty vattnen *var* på hela jordens yta: då sträckte han ut sin hand, och tog henne, och drog in henne in till honom i arken.

10 Och han väntade ytterligare sju dagar; och åter skickade han ut duvan från arken;

11 Och duvan kom in till honom på kvällen; och, se, i hennes mun *var* ett avplockat olivlöv: så Noa visste att vattnen hade sjunkit undan ifrån jorden.

12 Och han väntade ytterligare sju dagar till; och sände ut duvan; vilken inte kom tillbaka till honom längre.

13 Och det skedde i det sexhundraförsta året, i den första *månaden*, på månadens första *dag*, att vattnen hade torkat bort från jorden: och Noa tog bort arkens täckelse, och tittade, och, se, markens yta var torr.

14 Och i den andra månaden, på månadens tjugosjunde dag, var jorden torr.

15 Och Gud talade till Noa, sägande,

16 Gå ut ur arken, du, och din hustru, och dina söner, och dina söners hustrur med dig.

17 Tag med dig varje levande sak som *är* med dig, av allt kött, *både* av fåglar, och av boskap, och av varje krälände sak som krälar på jorden; att de rikligt må fortplanta sig på jorden, och vara fruktsamma, och föröka sig på jorden.

18 Och Noa gick ut, och hans söner, och hans hustru, och hans söners hustrur med honom:

19 Varje djur, varje krälände sak, och varje fågel, *och* vad än som krälar på jorden, efter sina slag, gick ut ur arken.

20 Och Noa byggde ett altare åt HERREN; och tog av varje rent djur, och av varje ren fågel, och offrade brännoffer på altaret.

21 Och HERREN doftade en välbehaglig lukt; och HERREN sa i sitt hjärta, Jag kommer inte åter förbanna marken något mer för människans skull; ty inbillningen i människans hjärta *är* ond från hans ungdom; inte heller kommer jag åter slå allt levande något mer, såsom jag har gjort.

22 Medan jorden består, skall såtid och skördetid, och köld och värme, och sommar och vinter, och dag och natt inte upphöra.

Kapitel 9

1 Och Gud välsignade Noa och hans söner, och sa till dem, Var fruktsamma, och föröka er, och uppfyll jorden.

2 Och fruktan för er och skräck för er skall råda över alla djur på jorden, och över alla himlens fåglar, över allt som rör sig *på* jorden, och över alla fiskarna i havet; de är överlämnade i er hand.

3 Varje ting som rör sig *och* som lever skall vara *till* mat för er; jag har givit er alla ting på samma sätt som den gröna örten.

4 Men kött med liv i sig, *det vill säga* blod i sig, skall ni inte äta.

5 Och ert livs blod kommer jag sannerligen utkräva; av varje djurs hand kommer jag utkräva det, och av människans hand; av var mans brors hand kommer jag utkräva människans liv.

6 Vem än som utgjuter människoblod, av människor skall hans blod utgjutas: ty i Guds avbild gjorde han människan.

7 Och ni, var ni fruktsamma, och föröka er; fortplanta er rikligt på jorden, och

föröka er på den.

8 Och Gud talade till Noa, och till hans söner med honom, sägande,

9 Och jag, se, jag upprättar mitt förbund med er, och med er säd efter er;

10 Och med varje levande varelse som *är* med er, av fåglarna, av boskapen, och av varje djur på jorden med er; från allt som ska gå ut ur arken, till varje djur på jorden.

11 Och jag kommer upprätta mitt förbund med er; ej heller skall allt kött utrotas något mer genom en flods vatten; ej heller skall det mer ske en flod till att förgöra jorden.

12 Och Gud sa, Detta *är* tecknet på det förbund som jag gör mellan mig och er och varje levande varelse som *är* med er, för ändlösa generationer:

13 Jag sätter min båge i molnet, och den skall vara till ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden.

14 Och det skall ske, när jag för ett moln över jorden, att bågen skall bli sedd i molnet:

15 Och jag kommer komma ihåg mitt förbund, som *är* mellan mig och er och varje levande varelse av allt kött; och vattnen skall inte mer bli en flod till att förgöra allt kött.

16 Och bågen skall vara i molnet; och jag kommer se på den, att jag må komma ihåg det beständiga förbund mellan Gud och varje levande varelse av allt kött som *är* på jorden.

17 Och Gud sa till Noa, Detta *är* tecknet på det förbund, som jag har upprättat mellan mig och allt kött som *är* på jorden.

18 Och Noas söner, som gick ut ur arken, var Shem, och Ham, och Jafet: och Ham *är* Kanaans far.

19 Dessa *är* Noas tre söner: och av dem spriddes hela jorden ut.

20 Och Noa började *att vara* en jordbrukare, och han planterade en vingård:

21 Och han drack av vinet, och blev berusad; och han var oskyld inne i sitt tält.

22 Och Ham, Kanaans far, såg sin fars nakenhet, och berättade för sina två bröder utanför.

23 Och Shem och Jafet tog ett klädesplagg, och lade *det* på båda sina skuldror, och gick baklänges, och täckte sin fars nakenhet; och deras ansikten *var vända* bakåt, och de såg inte sin fars nakenhet.

24 Och Noa vaknade från sitt rus, och fick veta vad hans yngre son hade gjort mot honom.

25 Och han sa, Förbannad *vare* Kanaan; en tjänares tjänare skall han vara till sina bröder.

26 Och han sa, Välsignad *vare* HERREN, Shems Gud; och Kanaan skall vara hans tjänare.

27 Gud skall utvidga Jafet, och han skall bo i tälten tillhörande Shem; och Kanaan skall vara hans tjänare.

28 Och Noa levde 350 år efter floden.

29 Och Noas alla dagar var 950 år: och han dog.

Kapitel 10

1 Dessa *är* nu Noas söners generationer, Shem, Ham, och Jafet: och åt dem blev söner födda efter floden.

2 Jafets söner; Gomer, och Magog, och Madai, och Javan, och Tubal, och Meshech, och Tiras.

3 Och Gomers söner; Ashkenaz, och Rifat, och Togarmah.

4 Och Javans söner; Elishah, och Tarshish, Kittim, och Dodanim.

5 Av dessa blev Hedningarnas öar uppdelade i sina landområden; var och en efter sitt tungomål, efter sina familjer, i sina nationer.

6 Och Hams söner; Kush, och Mizraim, och Put, och Kanaan.

7 Och Kushs söner; Seba, och Havilah,

och Sabtah, Raamah, och Sabtechah: och Raamahs söner; Sheba, och Dedan.

8 Och Kush födde Nimrod: han började att vara en mäktig *person* på jorden.

9 Han var en väldig jägare inför HERREN: därför är det sagt, Såsom Nimrod den väldige jägaren inför HERREN.

10 Och begynnelsen på hans rike var Babel, och Erech, och Akkad, och Kalneh, i Shinars land.

11 Ur det landet gick Asshur ut, och byggde Nineveh, och staden Rehoboth, och Kalah,

12 Och Resen mellan Nineveh och Kalah: densamma *är* en stor stad.

13 Och Mizraim födde Ludim, och Anamim, och Lehabim, och Naftuhim,

14 Och Pathrusim, och Kasluhim, (från vilken Philistim kom,) och Kaftorim.

15 Och Kanaan födde Sidon hans förstfödde, och Heth,

16 Och jebusiten, och amoriten, och girkasiten,

17 Och hiviten, och arkiten, och siniten,

18 Och arvaditen, och zemariten, och hamathiten: och efteråt blev kanaaniternas familjer utspridda.

19 Och kanaaniternas område var från Sidon, fram till Gerar, till Gaza; framåt, till Sodom, och Gomorrah, och Admah, och Zeboim, ända till Lasha.

20 Dessa *är* Hams söner, efter sina familjer, efter sina tungomål, i deras landområden, *och* i deras nationer.

21 Också åt Shem, fadern till alla Ebers barn, brodern till Jafet den äldre, även åt honom blev *barn* födda.

22 Shems barn; Elam, och Asshur, och Arphaxad, och Lud, och Aram.

23 Och Arams barn; Uz, och Hul, och Gether, och Mash.

24 Och Arphaxad födde Salah; och Salah födde Eber.

25 Och åt Eber blev två söner födda: den enes namn *var* Peleg; ty under hans dagar blev jorden uppdelad; och hans

brors namn *var* Joktan.

26 Och Joktan födde Almodad, och Sheleph, och Hazarmaveth, och Jerah, 27 Och Hadoram, och Uzal, och Diklah, 28 Och Obal, och Abimael, och Sheba, 29 Och Ophir, och Havilah, och Jobab: alla dessa *var* Juktans söner.

30 Och deras boning var från Mesha, när du går till Sefar ett berg i öster.

31 Dessa *är* Shems söner, efter sina familjer, efter sina tungomål, i sina landområden, efter sina nationer.

32 Dessa *är* Noas söners familjer, efter deras generationer, i sina nationer: och av dessa delades nationerna upp på jorden efter floden.

Kapitel 11

1 Och hela jorden hade ett språk, och ett tal.

2 Och det skedde, när de färdades från östern, att de fann en slätt i Shinars land; och de bosatte sig där.

3 Och de sa till varandra, Kom, låt oss göra tegel, och grundligt bränna det. Och de hade tegel som sten, och jordbeck hade de som murbruk.

4 Och de sa, Kom, låt oss bygga oss en stad och ett torn, vars topp *må nå* till himlen; och låt oss göra oss ett namn, att vi inte blir skingrade över hela jordens yta.

5 Och HERREN kom ner för att se staden och tornet, som människobarnen byggde.

6 Och HERREN sa, Se, folket *är* ett, och de har alla ett språk; och detta börjar de att göra: och nu kommer inget hållas tillbaka från dem, som de har föreställt sig att göra.

7 Kom, låt oss gå ner, och där förbistra deras språk, att de inte må förstå varandras tal.

8 Så HERREN skingrade dem därifrån över hela jordens yta: och de upphörde med att bygga staden.

9 Därför kallas dess namn Babel;
eftersom HERREN där förbistrade hela
jordens språk: och därifrån skingrade
HERREN dem över hela jordens yta.
10 Dessa *är* Shems generationer: Shem
var 100 år gammal, och födde Arphaxad
två år efter floden:
11 Och Shem levde 500 år efter han
födde Arphaxad, och födde söner och
döttrar.
12 Och Arphaxad levde 35 år, och födde
Salah:
13 Och Arphaxad levde 403 år efter han
födde Salah, och födde söner och döttrar.
14 Och Salah levde 30 år, och födde
Eber:
15 Och Salah levde 403 år efter han
födde Eber, och födde söner och döttrar.
16 Och Eber levde 34 år, och födde
Peleg:
17 Och Eber levde 430 år efter han födde
Peleg, och födde söner och döttrar.
18 Och Peleg levde 30 år, och födde
Reu:
19 Och Peleg levde 209 år efter han
födde Reu, och födde söner och döttrar.
20 Och Reu levde 32 år, och födde
Serug:
21 Och Reu levde 207 år efter han födde
Serug, och födde söner och döttrar.
22 Och Serug levde 30 år, och födde
Nahor:
23 Och Serug levde 200 år efter han
födde Nahor, och födde söner och
döttrar.
24 Och Nahor levde 29 år, och födde
Terah:
25 Och Nahor levde 119 år efter han
födde Terah, och födde söner och döttrar.
26 Och Terah levde 70 år, och födde
Abram, Nahor, och Haran.
27 Dessa *är* nu Terahs generationer:
Terah födde Abram, Nahor, och Haran;
och Haran födde Lot.
28 Och Haran dog inför sin far Terah i
sitt fosterland, i kaldeernas Ur.
29 Och Abram och Nahor tog sig hustrur:

namnet på Abrams hustru *var* Sarai; och
namnet på Nahors hustru, Milkah,
Harans dotter, Milkahs far, och Iskahs
far.

30 Men Sarai var ofruktsam; hon *hade*
inget barn.

31 Och Terah tog sin son Abram, och
Lot, Harans son, sin sonson, och Sarai
sin svärdotter, sin son Abrams hustru;
och de gick ut med dem från kaldeernas
Ur, för att gå in i Kanaans land; och de
kom till Haran, och bodde där.

32 Och Terahs dagar var 205 år: och
Terah dog i Haran.

Kapitel 12

1 Nu hade HERREN sagt till Abram, Gå
ut ur ditt land, och från din släkt, och
från din fars hus, till ett land som jag
kommer visa dig:

2 Och jag kommer göra en stor nation av
dig, och jag kommer välsigna dig, och
göra ditt namn stort; och du skall vara en
välsignelse:

3 Och jag kommer välsigna dem som
välsignar dig, och förbanna honom som
förbannar dig: och i dig skall alla jordens
familjer bli välsignade.

4 Så Abram gav sig av, såsom HERREN
hade talat till honom; och Lot gick med
honom: och Abram *var* 75 år gammal när
han gav sig av ut ur Haran.

5 Och Abram tog sin hustru Sarai, och
Lot sin brorson, och alla sina ägodelar
som de hade samlat, och de själar som de
hade fått i Haran; och de gick ut för att
gå in till Kanaans land; och in till
Kanaans land kom de.

6 Och Abram passerade genom landet till
platsen Sichem, till slätten Moreh. Och
på den tiden *var* Kanaaniten i landet.

7 Och HERREN visade sig för Abram,
och sa, Åt din säd kommer jag giva detta
land: och där byggde han ett altare till
HERREN, som visade sig för honom.

8 Och han förflyttade sig därifrån till ett

berg öster om Bethel, och slog upp sitt tält, *havande* Bethel i väster, och Hai i öster: och där byggde han ett altare till HERREN, och åkallade HERRENS namn.

9 Och Abram reste, alltjämt gående vidare söderut.

10 Och det uppstod en hungersnöd i landet: och Abram for ner till Egypten för att vistas där; ty hungersnöden i landet *var* svår.

11 Och det skedde, när han närmade sig att komma in till Egypten, att han sa till sin hustru Sarai, Se nu, jag vet att du *är* en vacker kvinna att se på:

12 Därför kommer det ske, när Egyptierna skall se dig, att de kommer säga, Denna *är* hans hustru: och de kommer döda mig, men de kommer bevara dig levande.

13 Säg, jag ber dig, *att* du *är* min syster: att det må gå väl med mig för din skull; och min själ skall leva på grund av dig.

14 Och det skedde, när Abram hade kommit in i Egypten, att Egyptierna såg kvinnan att hon *var* mycket vacker.

15 Också Faraos furstar såg henne, och berömde henne inför Farao: och kvinnan togs in i Faraos hus.

16 Och han behandlade Abram väl för hennes skull: och han hade får, och oxar, och åsnor, och tjänare, och tjänarinnor, och åsninnor, och kameler.

17 Och HERREN hemsökte Farao och hans hus med stora plågor med anledning av Sarai, Abrams hustru.

18 Och Farao kallade på Abram, och sa, Vad *är* detta *som* du har gjort mot mig? Varför berättade du inte för mig att hon *var* din hustru?

19 Varför sa du, Hon *är* min syster? Så att jag kunde ha tagit henne till hustru åt mig: därför, nu, se din hustru, tag *henne*, och gå din väg.

20 Och Farao gav *sina* män befallning om honom: och de sände iväg honom, och hans hustru, och allt som han hade.

Kapitel 13

1 Och Abram for upp ut ur Egypten, han, och hans hustru, och allt som han hade, och Lot med honom, in till södern.

2 Och Abram *var* väldigt rik på boskap, på silver, och på guld.

3 Och han for på sina resor från södern ända till Bethel, till den plats där hans tält från början hade varit, mellan Bethel och Hai;

4 Till altarets plats, som han först hade gjort där: och där åkallade Abram HERRENS namn.

5 Och också Lot, som gick med Abram, hade flockar, och hjordar, och tält.

6 Och landet förmådde inte att bära dem, att de kunde bo tillsammans: ty deras egendom var stor, så att de inte kunde leva tillsammans.

7 Och det uppstod en tvist mellan Abrams boskapsherdar och Lots boskapsherdar: och Kanaaniten och Perizziten bodde då i landet.

8 Och Abram sa till Lot, Låt ingen tvist ske, jag ber dig, mellan mig och dig, och mellan mina herdar och dina herdar; ty vi *är* bröder.

9 *Ligger* inte hela landet framför dig? Avskilj dig, jag ber dig, från mig: om *du vill ta* den vänstra sidan, då kommer jag gå till den högra; eller om *du går* till den högra sidan, då kommer jag gå till den vänstra.

10 Och Lot lyfte sin blick, och skådade hela Jordanslätten, att den överallt *var* vattenrik, innan HERREN förgjorde Sodom och Gomorrah, såsom HERRENS trädgård, likt Egyptens land, fram till Zoar.

11 Då valde Lot hela Jordanslätten åt sig; och Lot reste österut: och de skiljde sig, den ene från den andre.

12 Abram bodde i Kanaans land, och Lot bodde i slättens städer, och slog upp *sitt* tält mot Sodom.

13 Men Sodoms män *var* ondskefulla och syndare inför HERREN överskridande.

14 Och HERREN sa till Abram, efter att Lot skildes från honom, Lyft nu upp din blick, och titta norrut från den plats där du är, och söderut, och österut, och västerut:

15 Ty allt det land som du ser, till dig kommer jag giva det, och till din säd för evigt.

16 Och jag kommer göra din säd som jordens stoft: så att om en man kan räkna jordens stoft, *då* skall också din säd *kunna* räknas.

17 Stå upp, vandra igenom landet på dess längd och på dess bredd; ty åt dig kommer jag ge det.

18 Abram flyttade då *sitt* tält, och kom och bodde på Mamreslätten, som *är* i Hebron, och byggde där ett altare åt HERREN.

Kapitel 14

1 Och det skedde i de dagar tillhörande Shinars kung Amrafel, Ellasars kung Arioch, Elams kung Chedorlaomer, och nationernas kung Tidal;

2 *Att dessa* förde krig mot Sodoms kung Bera, och mot Gomorrahs kung Birsha, Admahs kung Shinab, och Zeboiims kung Shemeber, och Belas kung, vilket *är* Zoar.

3 Alla dessa var församlade i Siddimdalen, som *är* salthavet.

4 *I* tolv år tjänade de Chedorlaomer, men i det trettonde året gjorde de uppror.

5 Och i det fjortonde året kom Chedorlaomer, och de kungar som *var* med honom, och slog Rafeerna i Astheroth Karnaim, och Suseerna i Ham, och Emeerna i Shaveh Kiriathaim,

6 Och horiterna på deras berg Seir, till Elparan, som *ligger* vid ödemarken.

7 Och de återvände, och kom till Enmishpat, vilket *är* Kadesh, och slog

hela amalekiternas land, och också amoriterna, som bodde i Hazezontamar.

8 Och Sodoms kung gick ut, och Gomorrahs kung, och Admahs kung, och Zeboiims kung, och Belas kung (det *är* Zoar;) och de ställde upp sig till strid mot dem i Siddimdalen;

9 Mot Chedorlaomer Elams kung, och mot Tidal nationernas kung, och Amrafel Shinars kung, och Arioch Ellasars kung; fyra kungar mot fem.

10 Och Siddimdalen *var full av* jordbeckshål; och Sodoms och Gomorrahs kungar flydde, och föll där; och de som återstod flydde till berget.

11 Och de tog allt gods i Sodom och Gomorrah, och all deras mat, och for sin väg.

12 Och de tog Lot, Abrams brorson, som bodde i Sodom, och hans ägodelar, och for iväg.

13 Och det kom en som hade undkommit, och berättade för Abram, Hebreer; ty han bodde på den slätt tillhörande Amoriten Mamre, Eshkols bror, och Aners bror: och dessa *var* allierade med Abram.

14 Och när Abram hörde att hans bror var tillfångatagen, rustade han sina inövade *tjänare*, födda i hans eget hus, 318 *män*, och jagade *dem* till Dan.

15 Och han delade upp sig mot dem, han och hans tjänare, om natten, och slog dem, och jagade dem till Hobah, som *ligger* på vänstra sidan om Damaskus.

16 Och han förde tillbaka allt gods, och förde också tillbaka sin bror Lot, och hans ägodelar, och också kvinnorna, och folket.

17 Och Sodoms kung gick ut för att möta honom efter hans återkomst från slakten på Chedorlaomer, och på de kungar som *var* med honom, i Shavehdalen, vilket *är* Kungadalen.

18 Och Melkizedek, kung av Salem, bar fram bröd och vin: och han *var* Gud den högstes präst.

19 Och han välsignade honom, och sa, Välsignad *vare* Abram av Gud den högste, ägare av himlen och jorden:
20 Och välsignad vare Gud den högste, som har överlämnat dina fiender i din hand. Och han gav honom tionde av allt.
21 Och Sodoms kung sa till Abram, Ge mig människorna, och tag godset själv.
22 Och Abram sa till Sodoms kung, Jag har lyft upp min hand till HERREN, *till* Gud den högste, himlens och jordens ägare,
23 Att jag inte kommer *taga* från en tråd till en skorem, och att jag inte kommer taga något som *är* ditt, att du inte skulle säga, Jag har gjort Abram rik:
24 Förutom endast det som de unga männen har ätit, och delen tillhörande de män som gick med mig, Aner, Eshkol, och Mamre; låt dem ta sin del.

Kapitel 15

1 Efter dessa ting kom HERRENS ord till Abram i en syn, sägande, Frukta inte, Abram: Jag *är* din sköld, *och* din överskridande stora belöning.
2 Och Abram sa, Herre, GUD, vad kommer du giva mig, med tanke på att jag går barnlös, och arvingen till mitt hus *är* denne Eliezer från Damaskus?
3 Och Abram sa, Se, till mig har du inte givit någon säd: och, se, en född i mitt hus är min arvtagare.
4 Och, se, HERRENS ord *kom* till honom, sägande, Denne skall inte vara din arvtagare; utan han som skall komma ut ur ditt eget inre skall vara din arvtagare.
5 Och han förde ut honom utomhus, och sa, Titta nu mot himlen, och räkna stjärnorna, om du förmår att räkna dem: och han sa till honom, Så skall din säd vara.
6 Och han trodde på HERREN; och han räknade det åt honom till rättfärdighet.
7 Och han sa till honom, Jag *är*

HERREN som förde ut dig från kaldeernas Ur, för att ge dig detta land att ärva det.

8 Och han sa, Herre, GUD, varigenom skall jag veta att jag skall ärva det?
9 Och han sa till honom, Hämta mig en treårig kviga, och en treårig get, och en treårig bagge, och en turturduva, och en ung duva.
10 Och han hämtade alla dessa åt honom, och styckade dem på mitten, och lade var del mot en annan: men fåglarna styckade han inte.
11 Och när fåglarna kom ner över kadavren, drev Abram bort dem.
12 Och när solen höll på att gå ner, föll en djup sömn över Abram; och, se, en stor mörk skräck föll över honom.
13 Och han sa till Abram, Det skall du veta att din säd kommer vara en främling i ett land *som* inte *är* deras, och skall tjäna dem; och de skall ansätta dem *i* 400 år;
14 Och också den nationen, som de skall tjäna, kommer jag döma: och efteråt skall de komma ut med stor egendom.
15 Och du skall gå till dina fäder i frid; du skall bli begravd i god hög ålder.
16 Men i den fjärde generationen skall de komma tillbaka hit: ty amoriternas synd *är* ännu inte full.
17 Och det skedde, att, när solen gick ner, och det var mörkt, se, en rykande ugn, och en eldslåga som passerade mellan de styckena.
18 På den dagen gjorde HERREN ett förbund med Abram, sägande, Åt din säd har jag givit detta land, från Egyptens flod till den stora floden, floden Euftrat:
19 Keniternas, och kenizziternas, och kadmoniternas,
20 Och hittiternas, och perizziternas, och refaeernas,
21 Och amoriternas, och kanaaniternas, och girgashiternas, och jebusiternas.

Kapitel 16

1 Nu födde inte Abrams hustru Sarai honom några barn: och hon hade en tjänarinna, en egyptiska, vars namn *var* Hagar.

2 Och Sarai sa till Abram, Se nu, HERREN har hindrat mig från att föda: jag ber dig, gå in till min tjänarinna; kanske att jag må skaffa barn genom henne. Och Abram lyssnade till Sarais röst.

3 Och Abrams hustru Sarai tog Hagar sin tjänarinna, egyptiskan, efter *att* Abram hade bott tio år i Kanaans land, och gav henne till sin make Abram till att vara hans hustru.

4 Och han gick in till Hagar, och hon blev gravid: och när hon såg att hon hade blivit gravid, blev hennes husmor föraktad i hennes ögon.

5 Och Sarai sa till Abram, Min orätt *vare* över dig: jag har givit min tjänarinna i din famn; och när hon såg att hon hade blivit gravid, blev jag föraktad i hennes ögon: HERREN må döma mellan mig och dig.

6 Men Abram sa till Sarai, Se, din tjänarinna *är* i din hand; gör med henne som det behagar dig. Och när Sarai behandlade henne hårt, flydde hon från hennes ansikte.

7 Och HERRENS ängel fann henne vid en vattenkälla i ödemarken, vid källan på vägen till Shur.

8 Och han sa, Hagar, Sarais tjänarinna, varifrån kom du? Och vart ska du gå? Och hon sa, Jag flyr från min husmor Sarais ansikte.

9 Och HERRENS ängel sa till henne, Återvänd till din husmor, och underordna dig under hennes händer.

10 Och HERRENS ängel sa till henne, Jag kommer att föröka din säd överskridande mycket, att den inte skall *kunna* räknas på grund av *dess* mängd.

11 Och HERRENS ängel sa till henne, Se, du *är* med barn, och skall föda en

son, och skall kalla hans namn Ishmael; eftersom HERREN har hört ditt elände.

12 Och han kommer vara en vild man; hans hand *kommer vara* mot var man, och var mans hand mot honom; och han skall bo i alla sina bröders närvaro.

13 Och hon kallade HERRENS namn som talade till henne, Du Gud ser mig: ty hon sa, Har jag här också tittat efter honom som ser mig?

14 Därför kallades brunnen Beerlahairoi; se, *den ligger* mellan Kadesh och Bered.

15 Och Hagar födde Abram en son: och Abram kallade sin sons namn, som Hagar födde, Ishmael.

16 Och Abram *var* 86 år gammal, när Hagar födde Ishmael åt Abram.

Kapitel 17

1 Och när Abram var 99 år gammal, visade sig HERREN för Abram, och sa till honom, Jag *är* den Allsmäktige Guden; vandra inför mig, och var du fullkomlig.

2 Och jag kommer göra mitt förbund mellan mig och dig, och kommer föröka dig överskridande mycket.

3 Och Abram föll på sitt ansikte: och Gud talade med honom, sägande,

4 Angående mig, se, mitt förbund *är* med dig, och du skall vara en fader för många nationer.

5 Inte heller skall ditt namn längre bli kallat Abram, utan ditt namn skall vara Abraham; ty en fader för många nationer har jag gjort dig.

6 Och jag kommer göra dig överskridande fruktsam, och jag kommer göra nationer av dig, och kungar skall utgå från dig.

7 Och jag kommer etablera mitt förbund mellan mig och dig och din säd efter dig i deras generationer till ett evigt förbund, att vara en Gud åt dig, och åt din säd efter dig.

8 Och jag kommer giva åt dig, och åt din

säd efter dig, det landet vari du är en främling, hela Kanaans land, till en evig besittning; och jag kommer vara deras Gud.

9 Och Gud sa till Abraham, Du skall därför vakta på mitt förbund, du, och din säd efter dig i deras generationer.

10 Detta *är* mitt förbund, som ni skall bevara, mellan mig och er och din säd efter dig; Varje mansbarn bland er skall omskäras.

11 Och ni skall omskära er förhuds kött; och det skall vara ett tecken på förbundet mellan mig och er.

12 Och han som är åtta dagar gammal skall omskäras bland er, varje mansbarn i era generationer, han som är född i huset, eller köpt för pengar från vilken som helst främling, som inte *är* av din säd.

13 Han som är född i ditt hus, och han som är köpt med dina pengar, måste omskäras: och mitt förbund skall vara på ert kött till ett evigt förbund.

14 Och det oomskurne mansbarn vars förhuds kött inte är omskuret, den själen skall skäras av från sitt folk; han har brutit mitt förbund.

15 Och Gud sa till Abraham, När det gäller Sarai din hustru, skall du inte kalla hennes namn Sarai, utan hennes namn *skall vara Sara*.

16 Och jag kommer välsigna henne, och också ge dig en son från henne: ja, jag kommer välsigna henne, och hon skall bli *en mor* till nationer; folks kungar skall komma från henne.

17 Då föll Abraham på sitt ansikte, och skrattade, och sa i sitt hjärta, Skall *ett barn* födas åt honom som är 100 år gammal? Och skall Sara, som är 90 år gammal, föda?

18 Och Abraham sa till Gud, O att Ishmael skulle leva inför dig!

19 Och Gud sa, Din hustru Sara skall sannerligen föda dig en son; och du skall kalla hans namn Isak: och jag kommer etablera mitt förbund med honom till ett

evigt förbund, *och* med hans säd efter honom.

20 Och angående Ishmael, har jag hört dig: Se, jag har välsignat honom, och kommer göra honom fruktsam, och kommer föröka honom överskridande mycket; tolv furstar skall han föda, och jag kommer göra honom *till* en stor nation.

21 Men mitt förbund kommer jag etablera med Isak, som Sara skall föda åt dig vid denna fastställda tid nästa år.

22 Och han slutade att tala med honom, och Gud for upp från Abraham.

23 Och Abraham tog sin son Ishmael, och alla som var födda i hans hus, och alla som var köpta med hans pengar, var man bland männen av Abrahams hus; och omskar deras förhuds kött på samma dag, såsom Gud hade sagt till honom.

24 Och Abraham *var* 99 år gammal, när han blev omskuren i sin förhuds kött.

25 Och hans son Ishmael *var* 13 år gammal, när han blev omskuren i sin förhuds kött.

26 På samma dag blev Abraham omskuren, och hans son Ishmael.

27 Och alla männen av hans hus, födda i huset, och köpta för pengar av främlingen, blev omskurna med honom.

Kapitel 18

1 Och HERREN visade sig för honom på Mamres slätter: och han satt vid tältingången vid dagens hetta;

2 Och han lyfte sin blick och tittade, och, se, tre män stod hos honom: och när han såg *dem*, sprang han från tältöppningen för att möta dem, och böjde sig ner mot marken,

3 Och sa, Min Herre, om jag nu har funnit favör i din åsyn, passera inte förbi, jag ber dig, ifrån din tjänare:

4 Låt lite vatten, jag ber er, hämtas, och tvätta era fötter, och vila er under trädet:

5 Och jag skall hämta ett stycke bröd,

och styrk ni era hjärtan; efter det skall ni passera vidare: ty därför har ni kommit till er tjänare. Och de sa, Gör så, som du har sagt.

6 Och Abraham skyndade in i tältet till Sara, och sa, Gör snabbt i ordning tre mått fint mjöl, knåda *det*, och gör brödkakor.

7 Och Abraham sprang till hjorden, och hämtade en späd och god kalv, och gav *den* åt en ung man; och han skyndade sig att tillreda den.

8 Och han tog smör, och mjölk, och den kalv som han hade tillrett, och ställde *det* framför dem; och han stod vid dem under trädet, och de åt.

9 Och de sa till honom, Var *är* din hustru Sara? Och han sa, Se, i tältet.

10 Och han sa, Jag kommer sannerligen återvända till dig i enlighet med tiden för liv; och, se, din hustru Sara skall ha en son. Och Sara hörde *det* vid tältingången, som *var* bakom honom.

11 Nu *var* Abraham och Sara gamla *och* komna till hög ålder; *och* det hade upphört att ske med Sara efter kvinnors vis.

12 Därför skrattade Sara inom sig själv, sägande, Skall jag få behag efter att jag har blivit gammal, min herre varande också gammal?

13 Och HERREN sa till Abraham, Varför skrattade Sara, sägande, Skall jag verkligen föda ett barn, jag som är gammal?

14 Är något för svårt för HERREN? Vid den bestämda tiden kommer jag återvända till dig, i enlighet med tiden för liv, och Sara skall ha en son.

15 Då förnekade Sara, sägande, Jag skrattade inte; ty hon blev rädd. Och han sa, Nej; utan du skrattade.

16 Och männen stod upp därifrån, och tittade mot Sodom: och Abraham gick med dem för att föra dem på vägen.

17 Och HERREN sa, Skall jag gömma från Abraham det som jag gör;

18 Då Abraham sannerligen skall bli en stor och mäktig nation, och *då* alla jordens nationer skall bli välsignade i honom?

19 Ty jag har känt honom, att han kommer befalla sina barn och sitt hushåll efter sig, och de skall hålla fast vid HERRENS väg, till att öva rätt och dom; att HERREN må bringa över Abraham det som han har talat om honom.

20 Och HERREN sa, Eftersom ropet från Sodom och Gomorrah är stort, och eftersom deras synd är väldigt betungande;

21 Kommer jag nu gå ner, och se huruvida de helt och hållet har gjort enligt det rop som har kommit till mig; och om inte, kommer jag veta.

22 Och männen vände bort sina ansikten därifrån, och gick mot Sodom: men Abraham stod alltjämt kvar inför HERREN.

23 Och Abraham närmade sig, och sa, Kommer du också förgöra de rättfärdiga med de onda?

24 Kanske finns det femtio rättfärdiga i staden: kommer du också förgöra och ej skona platsen för de femtio rättfärdiga som *är* därinne?

25 Det vare dig fjärran att göra på det sättet, att döda de rättfärdiga med de onda: och att de rättfärdiga skulle bli som de onda, det vare dig fjärran: Skall inte hela jordens Domare göra rätt?

26 Och HERREN sa, Om jag ska finna i Sodom femtio rättfärdiga inne i staden, då kommer jag skona hela platsen för deras skull.

27 Och Abraham svarade och sa, Se nu, jag har tagit mig an att tala till Herren, *jag* som *är blott* damm och aska:

28 Kanske skall fem av de femtio rättfärdiga saknas: kommer du förgöra hela staden för *saknaden av* fem? Och han sa, Om jag där ska finna fyrtiofem, kommer jag inte förgöra *den*.

29 Och återigen talade han till honom,

och sa, Kanske skall fyrtio bli funna där. Och han sa, Jag kommer inte göra *det* för fyrtios skull.

30 Och han sa *till honom*, O låt inte Herren bli arg, och jag skall tala: Kanske skall trettio bli funna där. Och han sa, Jag kommer inte göra *det*, om jag ska finna trettio där.

31 Och han sa, Se nu, jag har tagit mig an att tala till Herren: Kanske skall tjugo bli funna där. Och han sa, Jag kommer inte förgöra *den* för tjugos skull.

32 Och han sa, O låt inte Herren bli arg, och jag skall tala endast en gång till: Kanske skall tio bli funna där. Och han sa, Jag kommer inte förgöra *den* för tios skull.

33 Och HERREN gick sin väg, så snart han hade slutat att samtala med Abraham: och Abraham vände tillbaka till sin plats.

Kapitel 19

1 Och två änglar kom på kvällen till Sodom; och Lot satt vid Sodoms port: och Lot, seende *dem*, stod upp för att möta dem; och han bugade sig med sitt ansikte mot marken;

2 Och han sa, Se nu, mina herrar, vänd in, jag ber er, till er tjänares hus, och stanna över natten, och tvätta era fötter, och ni skall stiga upp tidigt, och gå era vägar. Och de sa, Nej; utan vi skall stanna på gatan över natten.

3 Och han bad dem mycket ivrigt; och de vände in till honom, och kom in till hans hus; och han ordnade dem en festmåltid, och bakade osyrat bröd, och de åt.

4 Men innan de lade sig, omringade stadens män huset, *ja* Sodoms män, både gammal och ung, allt folket från varje hörn:

5 Och de kallade på Lot, och sa till honom, Var *är* de män som kom in till dig denna natt? Hämta ut dem till oss, att vi må känna dem.

6 Och Lot gick ut till dem vid porten, och stängde dörren efter sig,

7 Och sa, Jag ber er, bröder, gör inte så illa.

8 Se nu, jag har två döttrar som inte har känt en man; låt mig, jag ber er, hämta ut dem till er, och gör ni med dem vad *ni finner vara* gott i era ögon: endast gör inget mot dessa män; ty därför kom de under mitt taks skugga.

9 Och de sa, Gå undan. Och de sa *åter*, Denne *gosse* kom in för att vistas *här*, och måste han vara domare: nu kommer vi göra värre med dig, än med dem. Och de ansatte mannen häftigt, *ja* Lot, och närmade sig för att bräcka dörren.

10 Men männen sträckte ut sina händer, och drog in Lot i huset till dem, och stängde igen dörren.

11 Och de slog männen som *var* vid husets dörr med blindhet, både små och stora: så att de tröttnade på att finna dörren.

12 Och männen sa till Lot, Har du någon mer här? Svärson, och dina söner, och dina döttrar, och vilka du än har i staden, hämta ut *dem* ifrån denna plats:

13 Ty vi kommer förgöra denna plats, eftersom ropet från dem har blivit stort inför HERRENS ansikte; och HERREN har sänt oss till att förgöra den.

14 Och Lot gick ut, och talade till sina svärsöner, vilka gifte sig med hans döttrar, och sa, Upp, gå ut ifrån denna plats; ty HERREN kommer förgöra denna stad. Men han framstod som en som hånade för sina svärsöner.

15 Och när morgonen steg upp, då skyndade änglarna på Lot, sägande, Stå upp, tag din hustru, och dina två döttrar, som är här; att du inte går under i stadens missgärning.

16 Och medan han dröjde, grep männen tag om hans hand, och om hans hustrus hand, och om hans två döttrars hand; HERREN varande barmhärtig mot honom: och de förde ut honom, och satte

honom utanför staden.

17 Och det skedde, när de hade fört ut dem utanför, att han sa, Fly för ditt liv; se dig inte tillbaka, stanna du inte heller *någontans* på hela slätten; fly till berget, att du inte går under.

18 Och Lot sa till dem, O nej, min Herre:

19 Se nu, din tjänare har funnit nåd i din åsyn, och du har upphöjt din barmhärtighet, som du har visat mot mig i att du räddar mitt liv; men jag kan inte fly till berget, att något ont tar mig, och jag dör:

20 Se nu, den här staden *är* nära att fly till, och den *är* liten: O, låt mig fly dit, (*är* den inte liten?) och min själ skall leva.

21 Och han sa till honom, Se, jag har godtagit dig också angående denna sak, att jag inte kommer omstörta den staden, för vilken du har talat.

22 Skynda dig, fly dit; ty jag kan inte göra något förrän du har kommit dit.

Därav kallades stadens namn Zoar.

23 Solen hade stigit upp över jorden när Lot kom in i Zoar.

24 Då regnade HERREN svavel och eld över Sodom och över Gomorrah, från HERREN ut från himlen;

25 Och han omstörtade de städerna, och hela slätten, och alla städernas invånare, och det som växte på marken.

26 Men hans hustru såg sig tillbaka bakom honom, och hon blev till en saltpelare.

27 Och Abraham steg tidigt på morgonen upp till den plats där han stod inför HERREN:

28 Och han tittade mot Sodom och Gomorrah, och mot hela slättlandet, och såg, och, se, röken från landet steg upp som röken från en ugn.

29 Och det skedde, när Gud förgjorde slättens städer, att Gud kom ihåg Abraham, och skickade ut Lot ifrån omstörtelsens mitt, när han omstörtade de städer i vilka Lot bodde.

30 Och Lot for upp ut från Zoar, och bodde på berget, och hans två döttrar med honom; ty han fruktade att bo i Zoar: och han bodde i en grotta, han och sina två döttrar.

31 Och den förstfödda sa till den yngre, Vår far *är* gammal, och *det finns* inte en man på jorden att komma in till oss efter hela jordens vis:

32 Kom, låt oss få vår far *att* dricka vin, och vi skall ligga med honom, att vi må bevara säd från vår far.

33 Och de fick sin far *att* dricka vin den natten: och den förstfödda gick in, och låg med sin far; och han märkte inte när hon lade sig, ej heller när hon steg upp.

34 Och det skedde på morgonen, att den förstfödda sa till den yngre, Se, igår natt låg jag med min far: låt oss få honom *att* dricka vin också denna natt; och gå du in, *och* ligg med honom, att vi må bevara säd av vår far.

35 Och de fick sin far *att* dricka vin också den natten: och den yngre steg upp, och låg med honom; och han märkte inte när hon lade sig, ej heller när hon steg upp.

36 Så blev båda Lots döttrar med barn genom sin far.

37 Och den förstfödda födde en son, och kallade hans namn Moab: densamme *är* moabiternas fader till denna dag.

38 Och den yngre, också hon födde en son, och kallade hans namn Benammi: densamme *är* Ammons barns fader till denna dag.

Kapitel 20

1 Och Abraham reste därifrån mot sydlandet, och bodde mellan Kadesh och Shur, och vistades i Gerar.

2 Och Abraham sa om sin hustru Sara, Hon *är* min syster: och Abimelek, Gerars kung, sände, och tog Sara.

3 Men Gud kom till Abimelek om natten i en dröm, och sa till honom, Se, du *är* en

död man, för den kvinna som du har tagit; ty hon *är* en mans hustru.

4 Men Abimelek hade inte närmat sig henne: och han sa, Herre, skall du också förgöra en rättfärdig nation?

5 Sa han inte till mig, Hon *är* min syster? Och hon, även hon själv sa, Han *är* min bror: i mitt hjärtas uppriktighet och *med* mina händers oskuld har jag gjort detta.

6 Och Gud sa till honom i en dröm, Ja, jag vet att du gjorde detta i ditt hjärtas uppriktighet; ty jag avhöll dig också ifrån att synda mot mig: därför tillät jag dig inte att röra henne.

7 Ge nu därför tillbaka mannen *hans* hustru; ty han *är* en profet, och han skall be för dig, och du skall leva: och om du inte ger *henne* tillbaka, skall du veta att du sannerligen skall dö, du, och alla som *tillhör* dig.

8 Följaktligen steg Abimelek upp tidigt på morgonen, och kallade alla sina tjänare, och berättade alla dessa ting för deras öron: och männen blev mycket rädda.

9 Sedan kallade Abimelek Abraham, och sa till honom, Vad har du gjort mot oss? Och vari har jag syndat mot dig, att du har dragit en stor synd över mig och över mitt rike? Du har gjort gärningar mot mig som inte borde bli gjorda.

10 Och Abimelek sa till Abraham, Vad såg du, att du har gjort denna sak?

11 Och Abraham sa, Eftersom jag tänkte, Säkerligen *finns* ingen fruktan för Gud på denna plats; och de kommer döda mig för min hustrus skull.

12 Och *hon är* också i sanning min syster; hon *är* min fars dotter, men inte min mors dotter; och hon blev min hustru.

13 Och det skedde, när Gud fick mig att vandra bort ifrån min fars hus, att jag sa till henne, Detta *är* din godhet som du skall visa mot mig; på varje plats var vi skall komma, säg om mig, Han *är* min bror.

14 Och Abimelek tog får, och oxar, och tjänare, och tjänarinnor, och gav *dem* åt Abraham, och återlämnade honom hans hustru Sara.

15 Och Abimelek sa, Se, mitt land *ligger* framför dig: bo där det behagar dig.

16 Och till Sara sa han, Se, jag har givit din bror tusen silvermynt: se, han *är* åt dig en ögontäckelse, åt alla som *är* med dig, och hos alla *andra*: så blev hon tillrättavisad.

17 Och Abraham bad till Gud: och Gud helade Abimelek, och hans hustru, och hans tjänarinnor; och de födde *barn*.

18 Ty HERREN hade fullständigt stängt igen alla moderliv av Abimeleks hus, med anledning av Abrahams hustru Sara.

Kapitel 21

1 Och HERREN besökte Sara såsom han hade sagt, och HERREN gjorde med Sara såsom han hade talat.

2 Ty Sara blev gravid, och födde Abraham en son på hans ålderdom, vid den bestämda tid om vilken Gud hade talat till honom.

3 Och Abraham kallade sin sons namn som blev född åt honom, som Sara födde till honom, Isak.

4 Och Abraham omskar sin son Isak varande åtta dagar gammal, såsom Gud hade befallt honom.

5 Och Abraham var 100 år gammal, när hans son Isak blev född åt honom.

6 Och Sara sa, Gud har fått mig att skratta, *så att* alla som hör *detta* kommer skratta med mig.

7 Och hon sa, Vem skulle ha sagt till Abraham, att Sara skulle amma barn? Ty jag har fött *honom* en son på hans ålderdom.

8 Och barnet växte, och blev avvant: och Abraham gjorde en stor fest på den dag Isak avvandes.

9 Och Sara såg egyptiskan Hagars son, vilken hon hade fött åt Abraham,

hånande.

10 Därför sa hon till Abraham, Kasta ut denna slavkvinna och hennes son: ty denna slavkvinnas son skall inte vara arvinge tillsammans med min son, med Isak.

11 Och detta var väldigt misshagligt i Abrahams ögon för hans sons skull.

12 Och Gud sa till Abraham, Låt det inte vara misshagligt i dina ögon för pojkens skull, och för din slavkvinnas skull; i allt som Sara har sagt till dig, lyssna till hennes röst; ty i Isak skall din säd kallas.

13 Och också av slavkvinnans son kommer jag göra en nation, eftersom han *är* din säd.

14 Och Abraham steg upp tidigt på morgonen, och tog bröd, och en vattenflaska, och gav *det* åt Hagar, läggande *det* på hennes skuldra, och barnet, och skickade iväg henne: och hon gav sig av, och irrade omkring i Beershebas ödemark.

15 Och vattnet i flaskan tog slut, och hon kastade barnet under en av buskarna.

16 Och hon gick, och satte sig ner mittemot *honom* på långt avstånd, ungefär ett bågskött: ty hon sa, Låt mig inte se barnets död. Och hon satt mittemot *honom*, och höjde sin röst, och grät.

17 Och Gud hörde pojkens röst; och Guds ängel ropade till Hagar ur himlen, och sa till henne, Vad plågar dig, Hagar? Frukta inte; ty Gud har hört pojkens röst där han *är*.

18 Stå upp, lyft upp pojken, och håll honom i din hand; ty jag kommer göra honom *till* en stor nation.

19 Och Gud öppnade hennes ögon, och hon såg en vattenbrunn; och hon gick, och fyllde flaskan med vatten, och gav pojken dricka.

20 Och Gud var med pojken; och han växte, och bodde i ödemarken, och blev en bågskytt.

21 Och han bodde i Parans ödemark: och

hans mor tog en hustru åt honom från Egyptens land.

22 Och det skedde vid den tiden, att Abimelek och Pikol, generalen över hans här, talade till Abraham, sägande, Gud *är* med dig i allt vad du gör:

23 Lova mig nu därför här vid Gud att du inte skall bedra mig, ej heller min son, eller min sonson: *utan* efter den vänlighet som jag har visat mot dig, skall du visa mot mig, och mot det land vari du har vistats.

24 Och Abraham sa, Jag skall lova.

25 Och Abraham klandrade Abimelek på grund av en vattenbrunn, som Abimeleks tjänare hade tagit med våld.

26 Och Abimelek sa, Jag vet inte vem som har gjort denna sak: inte heller berättade du *det* för mig, ej heller har jag ännu hört *om det*, utom idag.

27 Och Abraham tog får och oxar, och gav dem åt Abimelek; och de båda slöt ett förbund.

28 Och Abraham ställde sju lamm ur hjorden åt sidan.

29 Och Abimelek sa till Abraham, Vad *innebär* dessa sju lamm som du har ställt åt sidan?

30 Och han sa, Ty *dessa* sju lamm skall du taga från min hand, att de må vara ett vittne för mig, att jag har grävt denna brunn.

31 Därför kallade han den platsen Beersheba; eftersom de båda där lovade.

32 Så slöt de ett förbund i Beersheba: sedan stod Abimelek upp, och Pikol, generalen över hans här, och de återvände in till filisteernas land.

33 Och *Abraham* planterade en dunge i Beersheba, och åkallade där HERRENS namn, den evige Guden.

34 Och Abraham vistades många dagar i filisteernas land.

Kapitel 22

1 Och efter dessa ting skedde det, att

Gud frestade Abraham, och sa till honom, Abraham: och han sa, Se, *här är jag*.

2 Och han sa, Tag nu din son, din ende *son* Isak, som du älskar, och bege dig in till landet Moria; och offra honom där till ett brännoffer på ett av bergen som jag kommer berätta om för dig.

3 Och Abraham steg upp tidigt på morgonen, och sadlade sin åsna, och tog med sig två av sina unga män, och sin son Isak, och högg veden för brännoffret, och stod upp, och gick till den plats om vilken Gud hade berättat för honom.

4 Sedan på tredje dagen höjde Abraham sin blick, och såg platsen på långt håll.

5 Och Abraham sa till sina unga män, Stanna ni här med åsnan; och jag och pojken kommer gå bort dit och tillbe, och komma tillbaka till er.

6 Och Abraham tog veden till brännoffret, och lade *den* på sin son Isak; och han tog elden i sin hand, och en kniv; och de gick båda tillsammans.

7 Och Isak talade till sin far Abraham, och sa, Min far: och han sa, Här *är jag*, min son. Och han sa, Se, elden och veden: men var *är* lammet till ett brännoffer?

8 Och Abraham sa, Min son, Gud kommer tillhandahålla sig ett lamm till ett brännoffer: så gick de båda tillsammans.

9 Och de kom till den plats som Gud hade berättat om för honom; och Abraham byggde ett altare där, och lade i ordning veden, och band sin son Isak, och lade honom på altaret ovanpå veden.

10 Och Abraham räckte ut sin hand, och tog kniven för att döda sin son.

11 Och HERRENS ängel ropade till honom ur himlen, och sa, Abraham, Abraham: och han sa, Här *är jag*.

12 Och han sa, Lyft inte din hand mot pojken, gör du inte heller något mot honom: ty nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte har undanhållit din son, din

ende *son* från mig.

13 Och Abraham lyfte sin blick, och tittade, och se, en bagge hade fastnat med sina horn i ett busksnår: och Abraham gick och tog baggen, och offrade honom till brännoffer i sin sons ställe.

14 Och Abraham kallade den platsens namn Jehovahjireh: som det är sagt *till* denna dag, På HERRENS berg skall det bli sett.

15 Och HERRENS ängel ropade för andra gången till Abraham ur himlen, 16 Och sa, Vid mig själv har jag svurit, säger HERREN, ty eftersom du har gjort denna sak, och inte har undanhållit din son, din ende *son*:

17 Att i välsignande kommer jag välsigna dig, och i förökande kommer jag föröka din säd såsom himlens stjärnor, och såsom sanden som *är* på havsstranden; och din säd skall inta sina fienders port;

18 Och i din säd skall alla jordens nationer bli välsignade; eftersom du har lydit min röst.

19 Så Abraham vände tillbaka till sina unga män, och de stod upp och gick tillsammans till Beersheba; och Abraham bodde i Beersheba.

20 Och efter dessa ting skedde det, att det blev berättat för Abraham, sägande, Se, Milkah, hon har också fött barn åt din bror Nahor;

21 Huz hans förstfödde, och hans bror Buz, och Kemuel Arams far,

22 Och Kesed, och Hazo, och Pildash, och Jidlaf, och Bethuel.

23 Och Bethuel födde Rebekah: dessa åtta födde Milkah åt Nahor, Abrahams bror.

24 Och hans bihustru, vars namn *var* Reumah, hon födde också Tebah, och Gaham, och Thahash, och Maakah.

Kapitel 23

1 Och Sara blev 127 år gammal: *dessa*

blev Saras livsår.

2 Och Sara dog i Kirjatharba; det *är* Hebron i Kanaans land: och Abraham kom för att sörja Sara, och för att begråta henne.

3 Och Abraham stod upp från framför sin döda, och talade till Heths söner, sägande,

4 Jag *är* en främling och en gäst hos er: skänk mig en gravplatsbesittning hos er, att jag må begrava min döda utom synhåll.

5 Och Heths barn svarade Abraham, sägande till honom,

6 Hör oss, min herre: du *är* en mäktig furste ibland oss: begrav din döda i den bästa av våra gravar; ingen av oss skall undanhålla sin grav från dig, att du må begrava din döda.

7 Och Abraham stod upp, och bugade sig för landets folk, *ja* för Heths barn.

8 Och han talade med dem, sägande, Om det är er mening att jag skulle begrava min döda utom synhåll; hör mig, och be åt mig hos Efron Zohars son,

9 Att han må ge mig Makpelahgrottan, som han har, som *ligger* i utkanten av hans fält; han skall ge mig den för så mycket pengar som den är värd till en gravplatsbesittning bland er.

10 Och Efron bodde bland Heths barn: och Hittiten Efron svarade Abraham i Heths barns närvaro, *ja* inför alla som gick in vid porten till hans stad, sägande,

11 Nej, min herre, hör mig: fältet skänker jag dig, och grottan som *finns* där, den skänker jag dig; i mitt folks söners närvaro skänker jag dig den: begrav din döda.

12 Och Abraham bugade sig för landets folk.

13 Och han talade till Efron i landets folks närvaro, sägande, Men om du *skall ge det*, ber jag dig, hör mig: jag skall ge dig pengar för fältet; tag *det* av mig, och jag skall begrava min döda där.

14 Och Efron svarade Abraham, sägande

till honom,

15 Min herre, hör på mig: marken *är värd* 400 siklar silver; vad *är* det mellan mig och dig? Begrav du därför din döda.

16 Och Abraham lyssnade till Efron; och Abraham vägrade *upp* silvret åt Efron, som han hade nämnt i Heths söners närvaro, 400 siklar silver, gångbart *silver* hos köpmannen.

17 Och Efrons fält, som *låg* i Makpelah, som *låg* emot Mamre, det fältet, och grottan som *låg* där, och alla träden som *fanns* på fältet, som *var* däromkring på hela området, bekräftades

18 Åt Abraham till en besittning i Heths barns närvaro, inför alla som gick in vid porten till hans stad.

19 Och efter detta, begravde Abraham sin hustru Sara i grottan på Makpelahfältet emot Mamre: det *är* Hebron i Kanaans land.

20 Och det fältet, och grottan som *finns* där, bekräftades åt Abraham till en gravplatsbesittning av Heths söner.

Kapitel 24

1 Och Abraham var gammal, *och* kommen till hög ålder: och HERREN hade välsignat Abraham i allt.

2 Och Abraham sa till sin äldste tjänare av sitt hus, vilken rådde över allt som han hade, Lägg, jag ber dig, din hand under mitt lår:

3 Och jag skall få dig *att* svära vid HERREN, himlens Gud, och jordens Gud, att du inte skall ta en hustru åt min son från kanaaniternas döttrar, bland vilka jag bor:

4 Utan du skall gå till mitt land, och till min släkt, och ta en hustru åt min son Isak.

5 Och tjänaren sa till honom, Kanske kommer kvinnan vara ovillig att följa mig till detta land: måste jag föra tillbaka din son till det land varifrån du kom?

6 Och Abraham sa till honom, Akta du

att du inte för tillbaka min son dit.

7 HERREN, himlens Gud, som tog mig från min fars hus, och från min släkts land, och som talade till mig, och som svor till mig, sägande, Åt din säd kommer jag giva detta land; han skall sända sin ängel framför dig, och du skall därifrån ta en hustru åt min son.

8 Och om kvinnan skall vara ovillig att följa dig, då skall du vara löst från denna min ed: för bara inte tillbaka min son dit.

9 Och tjänaren lade sin hand under sin herre Abrahams lår, och svor till honom angående denna sak.

10 Och tjänaren tog tio kameler av sin herres kameler, och gav sig av; ty alla hans herres ägodelar *var* i hans hand: och han stod upp, och for till Mesopotamien, till Nahors stad.

11 Och vid kvällstiden fick han sina kameler att lägga sig ner utanför staden vid en vattenbrunn, *ja vid den tid då* kvinnor går ut för att dra upp *vatten*.

12 Och han sa, O HERRE, min herre Abrahams Gud, jag ber dig, sänd mig välgång denna dag, och visa godhet mot min herre Abraham.

13 Se, jag står *här* vid vattenbrunnen; och stadens mäns döttrar kommer ut för att dra upp vatten:

14 Och låt det ske, att den flicka till vilken jag skall säga, Sänk ner din kruka, jag ber dig, att jag må dricka; och hon skall säga, Drick, och jag skall giva dina kameler dricka också: *låt henne vara* hon som du har bestämt för din tjänare Isak; och därigenom skall jag veta att du har visat godhet mot min herre.

15 Och det skedde, innan han hade slutat att tala, att, se, Rebekah kom ut, som blev född åt Bethuel, Milkahs son, Nahors hustru, Abrahams bror, med sin kruka på sin axel.

16 Och flickan *var* mycket vacker att titta på, en jungfru, ej heller hade någon man känt henne: och hon gick ner till brunnen, och fyllde sin kruka, och steg

upp.

17 Och tjänaren sprang för att möta henne, och sa, Låt mig, jag ber dig, dricka lite vatten ur din kruka.

18 Och hon sa, Drick, min herre: och hon skyndade, och sänkte ner sin kruka på sin hand, och gav honom dricka.

19 Och när hon hade slutat att ge honom dricka, sa hon, Jag skall dra upp *vatten* för dina kameler också, tills de har slutat att dricka.

20 Och hon skyndade, och tömde sin kruka i vattenhon, och sprang åter till brunnen för att dra upp *vatten*, och drog upp till alla hans kameler.

21 Och mannen, varande häpen över henne, teg, för att *få* veta om HERREN hade gjort hans resa framgångsrik eller inte.

22 Och det skedde, när kamelerna hade slutat att dricka, att mannen tog ett gyllene örhänge, med en vikt om en halv sikel, och två armband för hennes händer, med en guldvikt om tio *siklar*;

23 Och sa, Vems dotter *är* du? Säg mig, jag ber dig: finns det rum *i* din fars hus för oss att stanna?

24 Och hon sa till honom, Jag *är* Bethuels dotter, Milkahs son, som hon födde åt Nahor.

25 Hon sa ytterligare till honom, Vi har gott om både halm och foder, och rum *för er* att stanna.

26 Och mannen böjde ner sitt huvud, och tillbad HERREN.

27 Och han sa, Välsignad *vare* HERREN min herre Abrahams Gud, som inte har tagit sin barmhärtighet och sin sanning ifrån min herre: jag *varande* på vägen, HERREN ledde mig till min herres bröders hus.

28 Och flickan sprang, och berättade dessa ting för *dem tillhörande* sin mors hus.

29 Och Rebekah hade en bror, och hans namn *var* Laban: och Laban sprang ut till mannen, till brunnen.

30 Och det skedde, när han såg örhänget och armbanden på sin systers händer, och när han hörde sin syster Rebekahs ord, sägande, Så talade mannen till mig; att han kom till mannen; och, se, han stod vid kamelerna vid brunnen.

31 Och han sa, Kom in, du *som är* välsignad av HERREN; varför står du utanför? Ty jag har förberett huset, och plats för kamelerna.

32 Och mannen kom in i huset: och han sadlade av hans kameler, och gav halm och foder till kamelerna, och vatten till att tvätta hans fötter, och de mäns fötter som *var* med honom.

33 Och *mat* ställdes framför honom att äta: men han sa, jag skall inte äta, förrän jag har framfört mitt ärende. Och han sa, Tala.

34 Och han sa, Jag *är* Abrahams tjänare.

35 Och HERREN har storligen välsignat min herre; och han har blivit stor: och han har givit honom flockar, och hjordar, och silver, och guld, och tjänare, och tjänarinnor, och kameler, och åsnor.

36 Och min herres hustru Sara födde en son till min herre när hon var gammal: och åt honom har han givit allt som han har.

37 Och min herre fick mig *att* lova, sägande, Du skall inte ta en hustru åt min son av kanaaniternas döttrar, i vilkas land jag bor:

38 Utan du skall gå till min fars hus, och till min släkt, och ta en hustru åt min son.

39 Och jag sa till min herre, Kanske kommer kvinnan inte följa mig.

40 Och han sa till mig, HERREN, som jag vandrar inför, kommer sända sin ängel med dig, och göra din väg framgångsrik; och du skall ta en hustru åt min son från min släkt, och från min fars hus:

41 Då skall du vara löst från *denna* min ed, när du kommer till min släkt; och om de inte ger dig *någon*, skall du vara löst från min ed.

42 Och jag kom denna dag till brunnen, och sa, O HERRE min herre Abrahams Gud, om du nu låter min väg som jag går bli framgångsrik:

43 Se, jag står vid vattenbrunnen; och det skall ske, att när jungfrun kommer ut för att dra upp *vatten*, och jag ska säga till henne, Ge mig, jag ber dig, lite vatten ur din kruka att dricka;

44 Och hon ska säga till mig, Både drick du, och jag kommer också dra upp för dina kameler: *låt* densamma *vara* den kvinna som HERREN har bestämt för min herres son.

45 Och innan jag hade slutat att tala i mitt hjärta, se, Rebekah kom ut med sin kruka på sin axel; och hon gick ner till brunnen, och drog upp *vatten*: och jag sa till henne, Låt mig dricka, jag ber dig.

46 Och hon skyndade, och sänkte ner sin kruka från sin *axel*, och sa, Drick, och jag kommer ge dina kameler dricka också: så jag drack, och hon fick kamelerna *att* dricka också.

47 Och jag frågade henne, och sa, Vems dotter *är* du? Och hon sa, Bethuels dotter, Nahors son, som Milkah födde åt honom: och jag satte öronhänget till hennes ansikte, och armbanden på hennes händer.

48 Och jag böjde ner mitt huvud, och tillbad HERREN, och välsignade HERREN min herre Abrahams Gud, som hade lett mig på den rätta vägen för att ta min herres brors dotter åt sin son.

49 Och om ni nu skall visa godhet och sannfärdighet mot min herre, säg mig: och om inte, säg mig; att jag må vända till höger, eller till vänster.

50 Då svarade Laban och Bethuel och sa, Detta kommer från HERREN: vi kan inte tala ont eller gott till dig.

51 Se, Rebekah *är* framför dig, tag *henne*, och gå, och låt henne bli din herres sons hustru, såsom HERREN har talat.

52 Och det skedde, att, när Abrahams

tjänare hörde deras ord, tillbad han HERREN, *böjande sig* till marken.
53 Och tjänaren tog fram silversmycken, och guldsmycken, och kläder, och gav *dem* åt Rebekah: han gav också dyrbara ting till hennes bror och till hennes mor.
54 Och de åt och drack, han och de män som *var* med honom, och stannade över natten; och de steg upp på morgonen, och han sa, Sänd iväg mig till min herre.
55 Och hennes bror och hennes mor sa, Låt flickan stanna med oss *några* dagar, åtminstone tio; efter det skall hon gå.
56 Och han sa till dem, Fördröj mig inte, nu när HERREN har gjort min väg framgångsrik; sänd iväg mig att jag må fara till min herre.
57 Och de sa, Vi skall kalla efter flickan, och fråga hennes egen mun.
58 Och de kallade efter Rebekah, och sa till henne, Vill du gå med denne man? Och hon sa, Jag vill gå.
59 Och de sände iväg sin syster Rebekah, och hennes amma, och Abrahams tjänare, och hans män.
60 Och de välsignade Rebekah, och sa till henne, Du *är* vår syster, bli du *modern* till tusentals miljoner, och låt din säd inta deras port som hatar dem.
61 Och Rebekah stod upp, och hennes flickor, och de red på kamelerna, och följde mannen: och tjänaren tog Rebekah, och for sin väg.
62 Och Isak kom från Lahairoibrunnens väg; ty han bodde i sydlandet.
63 Och Isak gick ut på fältet mot kvällen för att begrunda: och han lyfte sin blick, och såg, och, se, kamelerna *var* ankommande.
64 Och Rebekah lyfte sin blick, och när hon såg Isak, steg hon ner från kamelen.
65 Ty hon *hade* sagt till tjänaren, Vem *är* denne man som vandrar på fältet för att möta oss? Och tjänaren *hade* sagt, Det *är* min herre: därför tog hon en slöja, och täckte sig.
66 Och tjänaren berättade för Isak alla

ting som han hade gjort.

67 Och Isak förde in henne i sin mors Saras tält, och tog Rebekah, och hon blev hans hustru; och han älskade henne: och Isak blev tröstad efter sin mors *död*.

Kapitel 25

1 Sedan tog Abraham åter en hustru, och hennes namn *var* Keturah.
2 Och hon födde honom Zimran, och Jokshan, och Medan, och Midian, och Ishbak, och Shuah.
3 Och Jokshan födde Sheba, och Dedan. Och Dedans söner var Asshurim, och Letushim, och Leummim.
4 Och Midians söner; Efah, och Efer, och Hanok, och Abidah, och Eldaah. Alla dessa *var* Keturahs barn.
5 Och Abraham gav allt som han hade åt Isak.
6 Men åt bihustrurnas söner, som Abraham hade, gav Abraham gåvor, och sände iväg dem ifrån sin son Isak, medan han ännu levde, österut, till österlandet.
7 Och dessa *är* Abrahams livsårs dagar som han levde, 175 år.
8 Sedan gav Abraham upp andan, och dog i en god hög ålder, en gammal man, och mätt *på* år; och blev samlad till sitt folk.
9 Och hans söner Isak och Ishmael begravde honom i Makpelahgrottan, på Efrons fält Hittiten Zohars son, som *ligger* emot Mamre;
10 Det fält som Abraham köpte av Heths söner: där blev Abraham begravd, och hans hustru Sara.
11 Och det skedde efter Abrahams död, att Gud välsignade hans son Isak; och Isak bodde vid brunnen Lahairoi.
12 Dessa *är* nu Ishmaels generationer, Abrahams son, som egyptiskan Hagar, Saras tjänarinna, födde åt Abraham:
13 Och dessa *är* Ishmaels söners namn, efter deras namn, enligt deras generationer: Ishmaels förstfödde,

Nebajoth; och Kedar, och Adbeel, och Mibsam,
14 Och Mishma, och Dumah, och Massa,
15 Hadar, och Tema, Jetur, Nafish, och Kedemah:
16 Dessa *är* Ishmaels söner, och dessa *är* deras namn, efter deras byar, och efter deras fästningar; tolv furstar efter deras nationer.
17 Och dessa *är* Ishmaels livsår, 137 år: och han gav upp andan och dog; och blev samlad till sitt folk.
18 Och de bodde från Havilah till Shur, det *ligger* före Egypten, när du går mot Assyrien: *och* han dog i alla sina bröders närvaro.
19 Och dessa *är* Isaks generationer, Abrahams son: Abraham födde Isak:
20 Och Isak var fyrtio år gammal när han tog Rebekah till hustru, Bethuels dotter, Syriern från Padanaram, system till Syriern Laban.
21 Och Isak bad till HERREN för sin hustru, eftersom hon *var* ofruktsam: och HERREN bönhörde honom, och hans hustru Rebekah blev gravid.
22 Och barnen kämpade emot varandra inuti henne; och hon sa, Om *det är* så, varför *är* jag så här? Och hon gick för att fråga HERREN.
23 Och HERREN sa till henne, Två nationer *är* i ditt moderliv, och två *olika* slags folk skall bli separerade från ditt inre; och *det ena* folket skall vara starkare än *det andra* folket; och den äldre skall tjäna den yngre.
24 Och när hennes dagar var uppfyllda till att föda, se, *där var* tvillingar i hennes moderliv.
25 Och den förste kom ut röd, överallt som en hårig klädnad; och de kallade hans namn Esau.
26 Och efter det kom hans bror ut, och hans hand greppade om Esaus häl; och hans namn blev kallat Jakob: och Isak *var* 60 år gammal när hon födde dem.
27 Och pojkbarna växte: och Esau var en

skicklig jägare, en fältets man; och Jakob *var* en enkel man, boende i tält.
28 Och Isak älskade Esau, eftersom han åt av *hans* jaktbyte: men Rebekah älskade Jakob.
29 Och Jakob kokade soppa: och Esau kom från fältet, och han *var* utmattad:
30 Och Esau sa till Jakob, Ge mig mat, jag ber dig, av den där röda *soppa*; ty jag *är* utmattad: därav kallades hans namn Edom.
31 Och Jakob sa, Sälj mig denna dag din födelserätt.
32 Och Esau sa, Se, jag håller på att dö: och vad för nytta skall denna födslorätt göra mig?
33 Och Jakob sa, Svär mig denna dag; och han svor honom: och han sålde sin födslorätt till Jakob.
34 Sedan gav Jakob Esau bröd och linssoppa; och han åt och drack, och stod upp, och gick sin väg: så föraktade Esau *sin* födslorätt.

Kapitel 26

1 Och det uppstod en hungersnöd i landet, därutöver den första hungersnöd som kom under Abrahams dagar. Och Isak gick till filisteernas kung Abimelek till Gerar.
2 Och HERREN visade sig för honom, och sa, Gå inte ner till Egypten; bo i det land som jag skall berätta för dig om:
3 Vistas i detta land, och jag kommer vara med dig, och kommer välsigna dig; ty åt dig, och åt din säd, kommer jag giva alla dessa länder, och jag kommer utföra den ed som jag svor åt din fader Abraham;
4 Och jag kommer få din säd att förökas såsom himlens stjärnor, och kommer giva alla dessa länder åt din säd; och i din säd skall alla jordens nationer bli välsignade;
5 Till följd av att Abraham hörsammade min röst, och höll fast vid min befallning,

mina bud, mina stadgar, och mina lagar.
6 Och Isak bodde i Gerar:
7 Och männen på orten frågade *honom* om hans hustru; och han sa, *Hon är* min syster: ty han fruktade att säga, *Hon är* min hustru; att inte, *sa han*, männen på orten skulle döda mig för Rebekah; eftersom hon *var* vacker att titta på.
8 Och det skedde, när han hade varit där en lång tid, att filisteernas kung Abimelek tittade ut genom ett fönster, och såg, och, se, Isak lekande med sin hustru Rebekah.
9 Och Abimelek kallade efter Isak, och sa, Se, visst *är* hon din hustru: och varför sa du, *Hon är* min syster? Och Isak sa till honom, Eftersom jag sa, Så att jag inte dör med anledning av henne.
10 Och Abimelek sa, Vad *är* detta *som* du har gjort mot oss? En ur folket kunde med lätthet ha legat med din hustru, och du skulle ha dragit skuld över oss.
11 Och Abimelek befallde allt *sitt* folk, sägande, Han som rör denne man eller hans hustru skall sannerligen dödas.
12 Sedan sådde Isak där i landet, och fick hundrafalt i samma år: och HERREN välsignade honom.
13 Och mannen blev stor, och gick framåt, och växte tills han blev mycket stor:
14 Ty han hade egendom *bestående* av flockar, och egendom av hjordar, och en stor mängd tjänare: och Filisteerna avundades honom.
15 Ty alla de brunnar som hans fars tjänare hade grävt i hans far Abrahams dagar, dem hade Filisteerna stängt igen, och fyllt med jord.
16 Och Abimelek sa till Isak, Gå bort ifrån oss; ty du är mycket mäktigare än vi.
17 Och Isak gav sig av därifrån, och slog upp sitt tält i Gerardalen, och bodde där.
18 Och Isak grävde återigen de vattenbrunnar som de hade grävt i hans far Abrahams dagar; ty Filisteerna hade

stängt igen dem efter Abrahams död: och han uppkallade deras namn efter de namn som hans far hade kallat dem.
19 Och Isaks tjänare grävde i dalen, och fann där en brunn med sprudlande vatten.
20 Och Gerars herdar tvistade med Isaks herdar, sägande, Vattnet *är* vårt: och han kallade brunnens namn Esek; eftersom de tvistade med honom.
21 Och de grävde en annan brunn, och tvistade också om den: och han kallade dess namn Sitnah.
22 Och han flyttade därifrån, och grävde en annan brunn; och om den tvistade de inte: och han kallade dess namn Rehoboth; och han sa, Ty nu har HERREN gjort plats för oss, och vi skall bära frukt i landet.
23 Och därifrån for han upp till Beersheba.
24 Och HERREN visade sig för honom samma natt, och sa, Jag *är* din far Abrahams Gud: frukta inte, ty jag *är* med dig, och kommer välsigna dig, och föröka din säd för min tjänare Abrahams skull.
25 Och han byggde ett altare där, och åkallade HERRENS namn, och slog upp sitt tält där: och där grävde Isaks tjänare en brunn.
26 Sedan for Abimelek till honom från Gerar, och Ahuzzath, en av hans vänner, och Pikol, generalen över hans här.
27 Och Isak sa till dem, Varför kommer ni till mig, då ni hatar mig, och har skickat iväg mig från er?
28 Och de sa, Vi såg tydligt att HERREN var med dig: och vi sa, Låt det nu ske en ed mellan oss, *ja* mellan oss och dig, och låt oss sluta ett förbund med dig;
29 Att du inte skall göra oss någon skada, såsom vi inte har rört dig, och såsom vi inte har gjort dig annat än gott, och har skickat iväg dig i fred: du *är* nu HERRENS välsignade.
30 Och han ordnade dem en festmåltid, och de åt och drack.

31 Och de steg upp tidigt på morgonen, och svor varandra: och Isak sände iväg dem, och de gav sig av ifrån honom i fred.

32 Och det skedde samma dag, att Isaks tjänare kom, och berättade för honom om den brunn som de hade grävt, och sa till honom, Vi har funnit vatten.

33 Och han kallade den Shebah: därför är stadens namn Beersheba till denna dag.

34 Och Esau var fyrtio år gammal när han tog Judith till hustru, Hittiten Beeris dotter, och Bashemath, Hittiten Elons dotter:

35 Vilka var en hjärtesorg för Isak och för Rebekah.

Kapitel 27

1 Och det skedde, när Isak var gammal, och hans ögon var matta, så att han inte kunde se, att han kallade efter sin äldste son Esau, och sa till honom, Min son: och han sa till honom, Se, *här är jag*.

2 Och han sa, Se nu, jag är gammal, jag vet inte min dödsdag:

3 Tag nu därför, jag ber dig, dina vapen, ditt koger och din båge, och gå ut till fältet, och tag mig *något* jaktbyte.

4 Och gör mig välsmakande mat, sådan som jag älskar, och hämta till mig, att jag må äta; att min själ må välsigna dig innan jag dör.

5 Och Rebekah hörde när Isak talade till sin son Esau. Och Esau gick till fältet för att jaga villebråd, *och* för att hämta *det*.

6 Och Rebekah talade till sin son Jakob, sägande, Se, jag hörde din far tala till din bror Esau, sägande,

7 Hämta mig jaktbyte, och gör mig välsmakande mat, att jag må äta, och välsigna dig inför HERREN innan min död.

8 Därför, min son, lyd nu min röst vad jag befäller dig.

9 Gå nu till hjorden, och hämta mig

därifrån två fina killingar; och jag skall av dem göra välsmakande mat åt din far, sådan som han älskar:

10 Och du skall hämta *det* till din far, att han må äta, och att han må välsigna dig innan sin död.

11 Och Jakob sa till sin mor Rebekah, Se, min bror Esau *är* en hårig man, och jag *är* en slät man:

12 Kanske kommer min far röra mig, och jag skall för honom framstå som en bedragare; och jag skall dra en förbannelse över mig, och inte en välsignelse.

13 Och hans mor sa till honom, Över mig *vare* din förbannelse, min son: lyd endast min röst, och gå hämta mig *dem*.

14 Och han gick, och hämtade, och förde *dem* till sin mor: och hans mor gjorde välsmakande mat, sådan som hans far älskade.

15 Och Rebekah tog sin äldste son Esaus fina kläder, som *fanns* hos henne i huset, och satte dem på sin yngre son Jakob:

16 Och hon satte killingarnas skinn på hans händer, och på den släta delen av hans nacke:

17 Och hon gav den välsmakande maten och brödet, som hon hade gjort i ordning, i sin son Jakobs hand.

18 Och han kom till sin far, och sa, Min far: och han sa, Här *är* jag; vem *är* du, min son?

19 Och Jakob sa till sin far, Jag *är* Esau din förstfödde; jag har gjort såsom du sa till mig: res dig, jag ber dig, sitt och ät av mitt jaktbyte, att din själ må välsigna mig.

20 Och Isak sa till sin son, Hur *kommer det sig* att du har funnit *det* så kvickt, min son? Och han sa, Eftersom HERREN din Gud förde *det* till mig.

21 Och Isak sa till Jakob, Kom nära, jag ber dig, att jag må röra dig, min son, huruvida du *är* den, min son Esau, eller inte.

22 Och Jakob kom nära till sin far Isak;

och han rörde vid honom, och sa, Rösten är Jakobs röst, men händerna är Esaus händer.

23 Och han kände inte igen honom, eftersom hans händer var håriga, som hans bror Esaus händer: så han välsignade honom.

24 Och han sa, Är du den, min son Esau? Och han sa, Jag är det.

25 Och han sa, Hämta till mig, och jag skall äta av min sons jaktbyte, att min själ må välsigna dig. Och han hämtade till honom, och han åt: och han hämtade honom vin, och han drack.

26 Och hans far Isak sa till honom, Kom nu nära, och kyss mig, min son.

27 Och han kom nära, och kysste honom: och han kände lukten av hans kläder, och välsignade honom, och sa, Se, min sons lukt är som lukten av ett fält som HERREN har välsignat:

28 Så Gud må giva dig av himlens dagg, och jordens fetma, och rikligt med säd och vin:

29 Låt folk tjäna dig, och nationer böja sig ner för dig: var herre över dina bröder, och låt din mors söner böja sig ner för dig: förbannad vare var och en som förbannar dig, och välsignad vare han som välsignar dig.

30 Och det skedde, så snart Isak hade avslutat att välsigna Jakob, och Jakob knappt ännu hade gått ut från sin far Isaks närvaro, att hans bror Esau kom in från sin jakt.

31 Och också han hade ordnat välsmakande mat, och hämtade den till sin far, och sa till sin far, Låt min far resa sig, och äta av sin sons jaktbyte, att din själ må välsigna mig.

32 Och hans far Isak sa till honom, Vem är du? Och han sa, Jag är din son, din förstfödde Esau.

33 Och Isak bävade överskridande mycket, och sa, Vem? Var är han som har tagit jaktbyte, och hämtat mig det, och jag har ätit av allt innan du kom, och har

välsignat honom? Ja, och han skall vara välsignad.

34 Och när Esau hörde sin fars ord, grät han i en stor och överskridande bitter gråt, och sa till sin far, Välsigna mig, ja också mig, O min far.

35 Och han sa, Din bror kom med slughet, och har tagit undan din välsignelse.

36 Och han sa, Heter han inte med rätta Jakob? Ty han har listigt tagit min plats dessa två gånger: han tog undan min födslorätt; och, se, nu har han tagit undan min välsignelse. Och han sa, Har du inte sparat en välsignelse för mig?

37 Och Isak svarade och sa till Esau, Se, jag har gjort honom din herre, och alla hans bröder har jag givit honom till tjänare; och med säd och vin har jag stöttat honom: och vad skall jag nu göra för dig, min son?

38 Och Esau sa till sin far, Har du bara en välsignelse, min far? Välsigna mig, ja mig också, O min far. Och Esau höjde sin röst, och grät.

39 Och hans far Isak svarade och sa till honom, Se, din boplats skall vara jordens fetma, och av himlens dagg från ovan;

40 Och genom ditt svärd skall du leva, och skall tjäna din bror; och det skall ske då du skall få herravälde, att du skall knäcka hans ok bort från din nacke.

41 Och Esau hatade Jakob för den välsignelse som hans far välsignade honom med: och Esau sa i sitt hjärta, Sörjedagarna för min far närmar sig; därefter kommer jag döda min bror Jakob.

42 Och dessa Esaus ord, hennes äldre son, blev berättade för Rebekah: och hon sände och kallade efter Jakob, hennes yngre son, och sa till honom, Se, din bror Esau, beträffande dig, tröstar sig själv, havande för avsikt att döda dig.

43 Därför nu, min son, lyd min röst; och stå upp, fly du till min bror Laban till Haran;

44 Och dröj kvar hos honom några dagar, till dess din brors vrede har lagt sig;

45 Till dess din brors ilska vänder bort ifrån dig, och han glömmer *det* som du har gjort mot honom: då kommer jag sända, och hämta dig därifrån: varför skulle jag på en dag också berövas på er båda?

46 Och Rebekah sa till Isak, Jag är trött på mitt liv på grund av Heths döttrar: om Jakob tar en hustru av Heths döttrar, som dessa *som är* av landets döttrar, vad gott skall mitt liv göra mig?

Kapitel 28

1 Och Isak kallade Jakob, och välsignade honom, och befallde honom, och sa till honom, Du skall inte taga en hustru av Kanaans döttrar.

2 Stå upp, gå till Padanaram, till Bethuels hus, din mors far; och tag dig en hustru därifrån av Labans döttrar, din mors bror.

3 Och må Gud Allsmäktige välsigna dig, och göra dig fruktsam, och föröka dig, att du må bli en folkskara;

4 Och giva dig Abrahams välsignelse, till dig, och åt din säd med dig; att du må ärva det land vari du är en främling, som Gud gav åt Abraham.

5 Och Isak sände iväg Jakob: och han for till Padanaram till Laban, Syriern Bethuels son, Rebekahs bror, Jakobs och Esaus mor.

6 När Esau såg att Isak hade välsignat Jakob, och sänt iväg honom till Padanaram, för att därifrån taga sig en hustru; och att när han välsignade honom gav honom en befallning, sägande, Du skall inte taga en hustru av Kanaans döttrar;

7 Och att Jakob lydde sin far och sin mor, och hade farit till Padanaram;

8 Och Esau såg att Kanaans döttrar inte

behagade hans far Isak;

9 Då gick Esau till Ishmael, och tog, till hustrurna som han *redan* hade, Mahalath, Abrahams son Ishmaels dotter, Nebajoths syster, till att vara hans hustru.
10 Och Jakob gick ut från Beersheba, och gick mot Haran.

11 Och han stötte på en viss plats, och stannade där över natten, eftersom solen hade gått ner; och han tog av stenarna på platsen, och lade *dem som* sin kudde, och lade sig ner på platsen för att sova.

12 Och han drömde, och se en stege varande uppställd på jorden, och dess ände nådde upp till himlen: och se Guds änglar stigande upp och stigande ner på den.

13 Och, se, HERREN stod ovanför den, och sa, Jag *är* HERREN din far Abrahams Gud, och Isaks Gud: det land som du ligger på, till dig kommer jag giva det, och till din säd;

14 Och din säd skall vara som jordens stoft, och du skall utbreda dig åt väster, och åt öster, och åt norr, och åt söder: och i dig och i din säd skall alla jordens familjer bli välsignade.

15 Och, se, Jag *är* med dig, och kommer bevara dig på alla *platser* vart du går, och kommer hämta tillbaka dig till detta land; ty jag kommer inte lämna dig, förrän jag har gjort *detta* som jag har talat till dig om.

16 Och Jakob vaknade ur sin sömn, och han sa, HERREN är sannerligen på denna plats; och jag visste *det* inte.

17 Och han var rädd, och sa, Hur skrämmande *är inte* denna plats! Detta *är* inget annat än Guds hus, och detta *är* himlens port.

18 Och Jakob steg upp tidigt på morgonen, och tog den sten som han hade lagt *som* sin kudde, och ställde upp den *till* en pelare, och göt olja över dess topp.

19 Och han kallade den platsens namn Bethel: men stadens namn *kallades* först

Luz.

20 Och Jakob avlade ett löfte, sägande, Om Gud kommer vara med mig, och kommer bevara mig på denna väg som jag går, och kommer giva mig bröd att äta, och kläder att klä på,

21 Så att jag ska komma tillbaka till min fars hus i frid; då ska HERREN vara min Gud:

22 Och denna sten, som jag har ställt *till* en pelare, skall vara Guds hus: och av allt som du skall giva mig kommer jag sannerligen giva tionde åt dig.

Kapitel 29

1 Sedan fortsatte Jakob sin resa, och kom in till österns folks land.

2 Och han tittade, och se en brunn på fältet, och, se, där *var* tre fårhjordar liggande vid den; ty från denna brunn vattnade de hjordarna: och en stor sten *låg* över brunnens öppning.

3 Och dit samlades alla hjordarna: och de vältrade undan stenen från brunnens öppning, och vattnade fåren, och satte åter stenen på dess plats över brunnens öppning.

4 Och Jakob sa till dem, Mina bröder, varifrån *kommer* ni? Och de sa, Vi *är* från Haran.

5 Och han sa till dem, Känner ni Laban, Nahors son? Och de sa, Vi känner *honom*.

6 Och han sa till dem, *Står det* väl till med honom? Och de sa, *Det står* väl till: och, se, hans dotter Rachel kommer med fåren.

7 Och han sa, Se, *det är* ännu full dag, ej heller *är det rätt* tid att boskapen skulle samlas ihop: vattna ni fåren, och gå *och* föd *dem*.

8 Och de sa, Vi kan inte, förrän alla hjordarna församlas, och *förrän* de vältrar undan stenen från brunnens öppning; då vattnar vi fåren.

9 Och medan han ännu talade med dem,

kom Rachel med sin fars får: ty hon vaktade dem.

10 Och det skedde, när Jakob såg Rachel, hans morbror Labans dotter, och hans morbror Labans får, att Jakob gick fram, och vältrade undan stenen från brunnens öppning, och vattnade sin morbror Labans hjord.

11 Och Jakob kysste Rachel, och höjde sin röst, och grät.

12 Och Jakob berättade för Rachel att han *var* hennes fars bror, och att han *var* Rebekahs son: och hon sprang och berättade för sin far.

13 Och det skedde, när Laban hörde nyheterna om sin systers son Jakob, att han sprang för att möta honom, och omfamnade honom, och kysste honom, och förde honom till sitt hus. Och han berättade för Laban alla dessa ting.

14 Och Laban sa till honom, Sannerligen, du *är* mitt ben och mitt kött. Och han stannade hos honom en månads tid.

15 Och Laban sa till Jakob, Eftersom du är min broder, skulle du därmed tjäna mig för ingenting? Säg mig, vad *skall* din ersättning *vara*?

16 Och Laban hade två döttrar: den äldres namn *var* Leah, och den yngres namn *var* Rachel.

17 Leahs ögon *var* matta; men Rachel var skön och mycket vacker.

18 Och Jakob älskade Rachel; och sa, jag vill tjäna dig sju år för Rachel, din yngre dotter.

19 Och Laban sa, *Det är* bättre att jag ger henne till dig, än att jag skulle ge henne till en annan man: stanna hos mig.

20 Och Jakob tjänade sju år för Rachel; och för honom tycktes de *vara som* *endast* några få dagar, på grund av den kärlek han hade till henne.

21 Och Jakob sa till Laban, Giv *mig* min hustru, ty mina dagar är uppfyllda, att jag må gå in till henne.

22 Och Laban församlade ortens alla

män, och ordnade en fest.

23 Och det skedde på kvällen, att han tog sin dotter Leah, och förde henne till honom; och han gick in till henne.

24 Och Laban gav sin tjänarinna Zilpah till tjänarinna åt sin dotter Leah.

25 Och det skedde, att på morgonen, se, det *var* Leah: och han sa till Laban, Vad är detta du har gjort mot mig? Tjänade jag inte hos dig för Rachel? Varför har du då lurat mig?

26 Och Laban sa, Det får inte gå till så i vår trakt, att giva den yngre före den förstfödda.

27 Fullborda hennes vecka, och vi kommer också giva dig den *andra* för tjänstgöringen, vilken du skall tjäna ytterligare sju år till *för* hos mig.

28 Och Jakob gjorde så, och fullbordade hennes vecka: och han gav honom sin dotter Rachel till hustru också.

29 Och Laban gav sin tjänarinna Bilhah till sin dotter Rachel till att vara hennes tjänarinna.

30 Och han gick in också till Rachel, och han älskade också Rachel mer än Leah, och tjänade hos honom ytterligare sju år till.

31 Och när HERREN såg att Leah *var* hatad, öppnade han hennes moderliv: men Rachel *var* ofruktsam.

32 Och Leah blev gravid, och födde en son, och hon kallade hans namn Reuben: ty hon sa, Sannerligen har HERREN sett till mitt lidande; nu kommer därför min make älska mig.

33 Och hon blev åter gravid, och födde en son; och sa, Eftersom HERREN har hört att jag *var* hatad, har han därför givit mig också denne *son*: och hon kallade hans namn Simeon.

34 Och hon blev återigen gravid, och födde en son; och sa, Nu denna gång kommer min make fästa sig vid mig, eftersom jag har fött honom tre söner: därför kallades hans namn Levi.

35 Och åter blev hon gravid, och födde

en son: och hon sa, Nu skall jag prisa HERREN: därför kallade hon hans namn Judah; och upphörde att föda.

Kapitel 30

1 Och då Rachel såg att hon inte födde Jakob några barn, avundades Rachel sin syster; och sa till Jakob, Giv mig barn, eller annars dör jag.

2 Och Jakobs ilska upptändes mot Rachel: och han sa, *Är* jag i Guds ställe, som från dig har undanhållit moderlivets frukt?

3 Och hon sa, Se min tjänarinna Bilhah, gå in till henne; och hon skall föda på mina knän, att också jag må ha barn genom henne.

4 Och hon gav honom sin tjänarinna Bilhah till hustru: och Jakob gick in till henne.

5 Och Bilhah blev gravid, och födde Jakob en son.

6 Och Rachel sa, Gud har dömt, och har också hört min röst, och har givit mig en son: därför kallade hon hans namn Dan.

7 Och Rachels tjänarinna Bilhah blev gravid igen, och födde Jakob en andra son.

8 Och Rachel sa, Stora brottningsmatcher har jag brottats med min syster, och jag har segrat: och hon kallade hans namn Naftali.

9 När Leah såg att hon hade upphört att föda, tog hon sin tjänarinna Zilpah, och gav henne åt Jakob till hustru.

10 Och Leahs tjänarinna Zilpah födde Jakob en son.

11 Och Leah sa, En trupp kommer: och hon kallade hans namn Gad.

12 Och Leahs tjänarinna Zilpah födde Jakob en andra son.

13 Och Leah sa, Lycklig är jag, ty döttrarna kommer kalla mig välsignad: och hon kallade hans namn Asher.

14 Och Reuben gick under veteskördens dagar, och fann kärleksäpplen på fältet,

och hämtade dem till sin mor Leah. Då sa Rachel till Leah, Giv mig, jag ber dig, av din sons kärleksäpplen.

15 Och hon sa till henne, *Är det* en liten sak att du har tagit min make? Och skall du också ta min sons kärleksäpplen?

Och Rachel sa, Därför skall han ligga hos dig inatt, för din sons kärleksäpplen.

16 Och på kvällen kom Jakob från fältet, och Leah gick ut för att möta honom, och sa, Du måste komma in till mig; ty sannerligen har jag lejt dig med min sons kärleksäpplen. Och han låg med henne den natten.

17 Och Gud lyssnade till Leah, och hon blev gravid, och födde Jakob den femte sonen.

18 Och Leah sa, Gud har givit mig min lön, eftersom jag har givit min tjänarinna åt min make: och hon kallade hans namn Issakar.

19 Och Leah blev gravid igen, och födde Jakob den sjätte sonen.

20 Och Leah sa, Gud har tilldelat mig en god hemgift; nu kommer min make bo hos mig, eftersom jag har fött honom sex söner: och hon kallade hans namn Zebulun.

21 Och sedan födde hon en dotter, och kallade hennes namn Dinah.

22 Och Gud kom ihåg Rachel, och Gud lyssnade till henne, och öppnade hennes moderliv.

23 Och hon blev gravid, och födde en son; och sa, Gud har tagit bort min skam:

24 Och hon kallade hans namn Josef; och sa, HERREN skall ge mig ytterligare en son.

25 Och det skedde, när Rachel hade fött Josef, att Jakob sa till Laban, Sänd iväg mig, att jag må fara till min egen plats, och till mitt land.

26 Giv *mig* mina hustrur och mina barn, för vilka jag har tjänat dig, och låt mig gå: ty du känner till min tjänstgöring som jag har utfört åt dig.

27 Och Laban sa till honom, jag ber dig,

om jag har funnit nåd för dina ögon, *så dröj kvar*: ty jag har av erfarenhet lärt *mig* att HERREN har välsignat mig för din skull.

28 Och han sa, Nämn för mig din lön, och jag kommer ge *den*.

29 Och han sa till honom, Du vet hur jag har tjänat dig, och hur din boskap var med mig.

30 Ty *det* som du hade innan jag kom var litet, och *nu* har det förökats till en stor skara; och HERREN har välsignat dig sedan min ankomst: och nu, när skall jag förse mitt eget hus också?

31 Och han sa, Vad skall jag ge dig? Och Jakob sa, Du skall inte ge mig något: om du vill göra denna sak för mig, kommer jag åter föda *och* vakta din hjord.

32 Jag vill gå igenom hela din hjord idag, tagande undan därifrån alla de spräckliga och brokiga boskapen, och alla de bruna boskapen bland fåren, och de brokiga och spräckliga bland getterna: och *sådana* skall vara min lön.

33 Så skall min rättfärdighet svara för mig i kommande tid, när det skall komma till min lön inför ditt ansikte: var och en som inte *är* spräcklig och brokig bland getterna, och brun bland fåren, det skall räknas *som* stulet hos mig.

34 Och Laban sa, Se, jag önskar *att* det må ske enligt ditt ord.

35 Och den dagen tog han undan de bockar som var strimmiga och brokiga, och alla de getter som var spräckliga och brokiga, *och* var och en som hade *något* vitt på sig, och alla de bruna bland fåren, och gav *dem* i sina söners händer.

36 Och han satte tre dagars resa mellan sig och Jakob: och Jakob födde de övriga av Labans hjordar.

37 Och Jakob tog sig stavar av grön poppel, och av hassel och kastanjetråd; och skalade vita ränder på dem, och fick det vita *att* visa sig som *var* i stavarna.

38 Och han satte stavarna som han hade skalat i rännorna i vattenhoarna inför

hjordarna då hjordarna kom för att dricka, att de skulle bli gravida när de kom för att dricka.

39 Och hjordarna blev gravida inför stavarna, och frambringade strimmig, spräcklig, och brokig boskap.

40 Och Jakob avskilde lammen, och ställde hjordarnas ansikten mot de strimmiga, och allt de bruna i Labans hjord; och han ställde sina egna hjordar för sig själva, och ställde dem inte vid Labans boskap.

41 Och det skedde, när än de starkare boskapen blev gravida, att Jakob satte stavarna i rännorna inför boskapens ögon, att de skulle bli gravida bland stavarna.

42 Men när boskapen var svaga, satte han inte ut *dem*: så de svagare var Labans, och de starkare Jakobs.

43 Och mannen förökades övermåttan mycket, och hade mycket boskap, och tjänarinnor, och tjänare, och kameler, och åsnor.

Kapitel 31

1 Och han hörde Labans söners ord, sägande, Jakob har tagit allt som *var* vår fars; och av *det* som *var* vår fars har han fått all denna härlighet.

2 Och Jakob såg på Labans ansikte, och, se, det *var* inte mot honom som förut.

3 Och HERREN sa till Jakob, Återvänd till dina fäders land, och till din släkt; och jag kommer vara med dig.

4 Och Jakob sände iväg och kallade Rachel och Leah till fältet till sin hjord,

5 Och sa till dem, Jag ser på er fars ansikte, att det inte *är* mot mig som tidigare; men min fars Gud har varit med mig.

6 Och ni vet att jag med all min kraft har tjänat er far.

7 Och er far har bedragit mig, och tio gånger ändrat min lön; men Gud tillät honom inte att skada mig.

8 Om han sa så, De spräckliga skall vara din lön; då födde all boskap spräckliga: och om han sa så, De strimmiga skall vara din lön; då födde all boskap strimmiga.

9 Så har Gud tagit er fars boskap, och givit *dem* till mig.

10 Och det skedde vid den tid *då* boskapen blev gravida, att jag lyfte min blick, och såg i en dröm, och, se, hannarna som hoppade upp på boskapen *var* strimmiga, spräckliga, och fläckiga.

11 Och Guds ängel talade till mig i en dröm, *sägande*, Jakob: Och jag sa, Här *är* jag.

12 Och han sa, Lyft nu din blick, och skåda, alla hannar som hoppar upp på boskapen *är* strimmiga, spräckliga, och fläckiga: ty jag har sett allt som Laban gör mot dig.

13 Jag *är* Bethels Gud, där du smorde pelaren, *och* där du avlade ett löfte till mig: stå nu upp, ge dig av från detta land, och återvänd till din släkts land.

14 Och Rachel och Leah svarade och sa till honom, *Finns det* längre någon del eller *något* arv för oss i vår fars hus?

15 Räknas vi inte som främlingar för honom? Ty han har sålt oss, och har också fullständigt slukat våra pengar.

16 Ty all den rikedom som Gud har tagit från vår far, den *är* vår, och våra barns: och nu, vad än Gud har sagt till dig, gör *så*.

17 Sedan stod Jakob upp, och satte sina söner och sina hustrur på kameler;

18 Och han förde iväg all sin boskap, och allt sitt gods som han hade fått, den boskap han ägde, som han hade fått i Padanaram, för att fara till sin far Isak i Kanaans land.

19 Och Laban gick för att klippa sina får: och Rachel hade stulit de avbilder som *var* hennes fars.

20 Och Jakob smög sig iväg omedvetet för Syriern Laban, ty han berättade inte för honom att han flydde.

21 Så han flydde med allt som han hade; och han stod upp, och passerade över floden, och riktade sitt ansikte *mot* Gileads berg.

22 Och det blev berättat för Laban på tredje dagen att Jakob hade flytt.

23 Och han tog sina bröder med sig, och satte efter honom sju dagsresor; och de hann upp honom på Gileads berg.

24 Och Gud kom till Syriern Laban i en dröm om natten, och sa till honom, Akta dig för att tala vare sig gott eller ont till Jakob.

25 Sedan hann Laban upp Jakob. Nu hade Jakob slagit upp sitt tält på berget; och Laban slog upp med sina bröder på Gileads berg.

26 Och Laban sa till Jakob, Vad har du gjort, att du har smugit iväg omedvetet för mig, och fört bort mina döttrar, liksom fångar *tagna* med svärd?

27 Varför flydde du iväg i hemlighet, och smög iväg från mig; och berättade inte för mig, att jag kunde ha sänt iväg dig med jubel, och med sång, med tamburin, och med harpa?

28 Och har inte tillåtit mig att kyssa mina söner och mina döttrar? Du har nu gjort dåraktigt i *det* att *du* gjorde *så*.

29 Det ligger i min hands makt att göra dig illa: men er fars Gud talade till mig i natt, sägande, Akta dig för att tala vare sig gott eller ont till Jakob.

30 Och nu, *fastän* du var tvungen att fara, eftersom du längtade så mycket efter din fars hus, *men* varför har du stulit mina gudar?

31 Och Jakob svarade och sa till Laban, Eftersom jag var rädd: ty jag sa, Kanske skulle du med våld ta dina döttrar ifrån mig.

32 Hos vem än du finner dina gudar, låt honom inte leva: avgör du inför våra bröder vad *som är* ditt hos mig, och tag *det* till dig. Ty Jakob visste inte att Rachel hade stulit dem.

33 Och Laban gick in till Jakobs tält, och

in till Leahs tält, och in till de två tjänarinnornas tält; men han fann *dem* inte. Sedan gick han ut ur Leahs tält, och gick in till Rachels tält.

34 Nu hade Rachel tagit avbilderna, och lagt dem i kamelsadeln, och satt på dem. Och Laban sökte *igenom* hela tältet, men fann *dem* inte.

35 Och hon sa till sin far, Låt det inte misshaga min herre att jag inte kan stiga upp för dig; ty *det är* med mig på kvinnors vis. Och han sökte, men fann inte avbilderna.

36 Och Jakob var vred, och tvistade med Laban: och Jakob svarade och sa till Laban, Vad *är* min överträdelse? Vad *är* min synd, att du så hetlevrat har jagat efter mig?

37 Ty du har sökt igenom alla mina saker, vad har du funnit av ditt hushålls alla saker? Lägg fram *det* här inför mina bröder och dina bröder, att de må döma mellan oss båda.

38 Dessa tjugo år *har* jag *varit* med dig; dina tackor och dina getter har inte fått missfall, och din hjords baggar har jag inte ätit.

39 Det som blev rivet *av vilddjur* hämtade jag inte till dig; jag bar förlusten av det; från min hand utkrävde du det, *vare sig* stulet på dagen, eller stulet om natten.

40 *Så* levde jag; på dagen förtärde torkan mig, och om natten kylan; och min sömn vek från mina ögon.

41 Så har jag levt tjugo år i ditt hus; jag tjänade dig fjorton år för dina två döttrar, och sex år för din boskap: och du har tio gånger ändrat min lön.

42 Om inte min fars Gud, Abrahams Gud, och Isaks fruktan, hade varit med mig, hade du nu säkerligen skickat iväg mig tomhänt. Gud har sett mitt lidande och mina händers arbete, och tillrättavisade *dig* i natt.

43 Och Laban svarade och sa till Jakob, *Dessa* döttrar *är* mina döttrar, och *dessa*

barn *är* mina barn, och *dessa* boskap *är* min boskap, och allt som du ser *är* mitt: och vad kan jag denna dag göra för dessa mina döttrar, eller för deras barn som de har fött?

44 Kom nu därför, låt oss sluta ett förbund, du och jag; och låt det vara till ett vittne mellan mig och dig.

45 Och Jakob tog en sten, och ställde upp den *till* en pelare.

46 Och Jakob sa till sina bröder, Samla stenar; och de tog stenar, och gjorde ett röse: och de åt där på röset.

47 Och Laban kallade det Jegarsahadutha: men Jakob kallade det Galeed.

48 Och Laban sa, Detta röse *är* denna dag ett vittne mellan mig och dig. Därför kallades dess namn Galeed;

49 Och Mispa; ty han sa, HERREN ska vaka mellan mig och dig, när vi är borta från varandra.

50 Om du skall bedröva mina döttrar, eller om du skall taga *andra* hustrur utöver mina döttrar, *då* ingen man *är närvarande* med oss; se, Gud *är* vittne mellan mig och dig.

51 Och Laban sa till Jakob, Se detta röse, och se *denna* pelare, som jag har satt mellan mig och dig;

52 Detta röse *vare* vittne, och denna pelare *vare* vittne, att jag inte kommer passera förbi detta röse till dig, och att du inte skall passera förbi detta röse och denna pelare till mig, för *att göra illa*.

53 Abrahams Gud, och Nahors Gud, deras fars Gud, ska döma mellan oss. Och Jakob svor vid sin fader Isaks fruktan.

54 Sedan offrade Jakob offer på berget, och kallade sina bröder till att äta bröd: och de åt bröd, och stannade på berget över natten.

55 Och Laban steg upp tidigt på morgonen, och kysste sina söner och sina döttrar, och välsignade dem: och Laban gav sig av, och vände tillbaka till sin

plats.

Kapitel 32

1 Och Jakob fortsatte sin väg, och Guds änglar mötte honom.

2 Och när Jakob såg dem, sa han, Detta *är* Guds här: och han kallade den platsens namn Mahanaim.

3 Och Jakob sände budbärare framför sig till sin bror Esau till Seirs land, Edoms område.

4 Och han befallde dem, sägande, Så skall ni tala till min herre Esau; Din tjänare Jakob säger så, Jag har vistats hos Laban, och dröjt kvar där tills nu:

5 Och jag har oxar, och åsnor, hjordar, och tjänare, och tjänarinnor: och jag har sänt för att berätta för min herre, att jag må finna nåd i din åsyn.

6 Och budbärarna återvände till Jakob, sägande, Vi kom till din bror Esau, och han kommer också för att möta dig, och 400 män med honom.

7 Då blev Jakob mycket rädd och beträngd: och han delade upp folket som *var* med honom, och flockarna, och hjordarna, och kamelerna, i två skaror;

8 Och sa, Om Esau kommer till den ena skaran, och slår den, då skall den andra skaran som är kvar undkomma.

9 Och Jakob sa, O min far Abrahams Gud, och min far Isaks Gud, HERREN som sa till mig, Återvänd till ditt land, och till din släkt, och jag kommer göra gott mot dig.

10 Jag är inte värdig av det minsta av all barmhärtighet, och all sanning, som du har visat din tjänare; ty jag gick över denna Jordan med *inte mer än* min stav; och nu har jag blivit två skaror.

11 Rädda mig, jag ber dig, från min brors hand, från Esaus hand: ty jag fruktar honom, att han kommer komma och slå mig, *och* modern med barnen.

12 Och du sa, Jag skall sannerligen göra dig gott, och göra din säd som havets

sand, som inte kan räknas på grund av *dess* mängd.

13 Och han stannade där den natten; och tog ut av det som kom till hans hand en present åt sin bror Esau;

14 Två hundra getter, och tjugo bockar, två hundra tackor, och tjugo baggar,

15 Trettio kamelston som gav di med sina föl, fyrtio kor, och tio tjurar, tjugo åsneston, och tio föl.

16 Och han överlämnade *dem* i sina tjänares hand, var hjord för sig; och sa till sina tjänare, Passera över före mig, och sätt ett mellanrum mellan hjord och hjord.

17 Och han befallde den *som var* längst fram, sägande, När min bror Esau möter dig, och frågar dig, sägande, Vem tillhör du? Och vart går du? Och vem tillhör dessa framför dig?

18 Då skall du säga, *De är* din tjänare Jakobs; det *är* en present sänd till min herre Esau: och, se, han *kommer* också bakom oss.

19 Och likaså befallde han den andre, och den tredje, och alla som följde hjordarna, sägande, På detta sätt skall ni tala till Esau, när ni ska finna honom.

20 Och säg ni också, Se, din tjänare Jakob *är* bakom oss. Ty han sa, Jag skall lugna honom med presenten som går framför mig, och sedan skall jag se hans ansikte; kanske kommer han *då* ta emot mig.

21 Så presenten passerade över före honom: och han själv stannade i lägret den natten.

22 Och samma natt stod han upp, och tog sina två hustrur, och sina två tjänarinnor, och sina elva söner, och passerade över *vid* Jabboks vadställe.

23 Och han tog dem, och sände dem över bäcken, och sände över det han hade.

24 Och Jakob var kvar ensam; och en man brottades med honom tills dagen grydde.

25 Och när han såg att han inte segrade

mot honom, rörde han vid hans höftled; och Jakobs höftled var ur led, medan han brottades med honom.

26 Och han sa, Släpp mig, ty dagen gryr. Och han sa, Jag kommer inte släppa dig, om du inte ska välsigna mig.

27 Och han sa till honom, Vad *är* ditt namn? Och han sa, Jakob.

28 Och han sa, Ditt namn skall inte längre kallas Jakob, utan Israel: ty som en prins har du makt hos Gud och hos människor, och har segrat.

29 Och Jakob frågade *honom*, och sa, Säg *mig*, jag ber dig, ditt namn. Och han sa, Hur *kommer* det *sig att* du frågar efter mitt namn? Och han välsignade honom där.

30 Och Jakob kallade platsens namn Peniel: ty jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och mitt liv är bevarat.

31 Och medan han passerade över Penuel steg solen upp över honom, och han haltade på sin höft.

32 Därför äter inte Israels barn *av* den sena som gav vika, som *sitter* på höftleden, till denna dag: eftersom han rörde vid Jakobs höftled på den sena som gav vika.

Kapitel 33

1 Och Jakob lyfte sin blick, och tittade, och, se, Esau kom, och med honom 400 män. Och han delade upp barnen på Leah, och på Rachel, och på de två tjänarinnorna.

2 Och han satte tjänarinnorna och deras barn längst fram, och Leah och hennes barn därefter, och Rachel och Josef längst bak.

3 Och han passerade över framför dem, och bugade sig till marken sju gånger, tills han kom nära till sin bror.

4 Och Esau sprang för att möta honom, och omfamnade honom, och föll om hans hals, och kysste honom: och de grät.

5 Och han lyfte sin blick, och såg

kvinnorna och barnen; och sa, Vilka *är* dessa med dig? Och han sa, *De är* barnen som Gud av nåd har givit din tjänare.
6 Sedan närmade sig tjänarinnorna, de och deras barn, och de bugade sig.
7 Och också Leah kom fram med sina barn, och bugade sig: och därefter närmade sig Josef och Rachel, och de bugade sig.
8 Och han sa, Vad *menar* du med alla dessa hjordar som jag mötte? Och han sa, *Dessa är* för att finna nåd i min herres åsyn.
9 Och Esau sa, Jag har tillräckligt, min bror; behåll *du* det *som* du har för dig själv.
10 Och Jakob sa, Nej, jag ber dig, om jag nu har funnit nåd i din åsyn, tag då emot min present från min hand: ty därför har jag sett ditt ansikte, som om jag hade sett Guds ansikte, och du fann behag i mig.
11 Tag, jag ber dig, min välsignelse som är hämtad till dig; eftersom Gud har varit mig nådig, och eftersom jag har nog. Och han bad honom enträget, och han tog *den*.
12 Och han sa, Låt oss bryta upp, och låt oss gå, och jag kommer gå framför dig.
13 Och han sa till honom, Min herre vet att barnen *är* ömtåliga, och flockarna och hjordarna med ungdjur *är* med mig: och om män skulle driva dem för hårt en *enda* dag, kommer hela flocken dö.
14 Låt min herre, jag ber dig, passera över före sin tjänare: och jag kommer driva vidare varsamt, i den takt som boskapen som går framför mig och barnen förmår att klara av, tills jag kommer till min herre till Seir.
15 Och Esau sa, Låt mig nu lämna hos dig *somliga* av folket som *är* med mig. Och han sa, Varför behövs det? Låt mig finna nåd i min herres åsyn.
16 Så Esau vände tillbaka den dagen till sin väg mot Seir.
17 Och Jakob reste till Sukkoth, och byggde sig ett hus, och gjorde bås för sin

boskap: därav kallas platsens namn Sukkoth.

18 Och Jakob kom till Shalem, en stad i Shekem, som *ligger* i Kanaans land, när han kom från Padanaram; och slog upp sitt tält framför staden.

19 Och han köpte ett stycke av ett fält, där han hade brett ut sitt tält, från Hamors barns hand, Shekems fader, för 100 penningar.

20 Och han reste upp ett altare där, och kallade det Elelohe-Israel.

Kapitel 34

1 Och Leahs dotter Dinah, som hon födde åt Jakob, gick ut för att träffa landets döttrar.

2 Och när Shekem, Hiviten Hamors son, prins i landet, såg henne, tog han henne, och låg med henne, och vanhelgade henne.

3 Och hans själ fäste sig vid Jakobs dotter Dinah, och han älskade flickan, och talade vänligt till flickan.

4 Och Shekem talade till sin far Hamor, sägande, Skaffa mig denna flicka till hustru.

5 Och Jakob hörde att han hade vanhelgat hans dotter Dinah: nu var hans söner med hans boskap på fältet: och Jakob teg tills de hade kommit *tillbaka*.

6 Och Hamor, Shekems far, gick ut till Jakob för att samtala med honom.

7 Och Jakobs söner kom *tillbaka* från fältet när de hörde *det*: och männen blev bedrövade, och de var väldigt arga, eftersom han hade gjort galenskap i Israel i att ligga med Jakobs dotter; vilket inte borde göras.

8 Och Hamor samtalade med dem, sägande, Min son Shekems själ längtar efter er dotter: jag ber er giv henne honom till hustru.

9 Och gift er med oss, *och* giv era döttrar till oss, och tag våra döttrar till er.

10 Och ni skall bo med oss: och landet

skall ligga framför er; bo och bedriv ni handel däri, och skaffa er egendom däri.
11 Och Shekem sa till hennes far och till hennes bröder, Låt mig finna nåd i era ögon, och vad ni skall säga till mig kommer jag ge.

12 Begär av mig hur stor hemgift och gåva som helst, och jag kommer ge enligt vad ni skall säga till mig: men giv mig flickan till hustru.

13 Och Jakobs söner svarade Shekem och hans far Hamor bedrägligt, och sa, eftersom han hade vanhelgat deras syster Dinah:

14 Och de sa till dem, Vi kan inte göra denna sak, att giva vår syster till en som är omskuren; ty det *vore* en skam för oss:

15 Men på detta *villkor* kommer vi samtycka med er: Om ni skall bli som vi *är*, att var man av er blir omskuren;

16 Då kommer vi ge våra döttrar åt er, och vi kommer ta era döttrar till oss, och vi kommer bo med er, och vi kommer bli ett folk.

17 Men om ni inte skall lyssna på oss, att bli omskurna; då kommer vi ta vår dotter, och vi kommer försvinna *härifrån*.

18 Och deras ord behagade Hamor, och Hamors son Shekem.

19 Och den unge mannen dröjde inte med att göra så, eftersom han hade en förtjusning till Jakobs dotter: och han *var* mer ärbar än alla av hans fars hus.

20 Och Hamor och hans son Shekem kom till deras stads port, och samtalade med männen av deras stad, sägande,

21 Dessa män *är* fredligt sinnade mot oss; låt dem därför bo i landet, och bedriva handel däri; ty landet, se, *det är* tillräckligt stort för dem; låt oss ta deras döttrar till oss till hustrur, och låt oss ge dem våra döttrar.

22 Endast på detta *villkor* kommer männen samtycka med oss att bo med oss, om var man bland oss blir omskuren, som de *är* omskurna.

23 *Skall* inte deras boskap och deras egendom och alla deras djur *tillhöra* oss? Låt oss endast samtycka med dem, och de kommer bo med oss.

24 Och alla som gick ut från hans stads port lyssnade till Hamor och till hans son Shekem; och var man blev omskuren, alla som gick ut från hans stads port.

25 Och det skedde på tredje dagen, då de var ömma, att två av Jakobs söner, Simeon och Levi, Dinahs bröder, tog var man sitt svärd, och kom djärvt mot staden, och dödade alla män.

26 Och de dödade Hamor och hans son Shekem med svärdets egg, och tog ut Dinah ur Shekems hus, och gick ut.

27 Jakobs söner kom över de slagna, och plundrade staden, eftersom de hade vanhelgat deras syster.

28 De tog deras får, och deras oxar, och deras åsnor, och det som *fanns* i staden, och det som *fanns* på fältet,

29 Och all deras rikedom, och alla deras barn, och deras hustrur förde de iväg, och plundrade även allt som *fanns* i huset.

30 Och Jakob sa till Simeon och Levi, Ni har dragit olycka över mig *och* har fått mig att stinka bland landets invånare, bland kanaaniterna och perizziterna: och jag *varande* få till antalet, de kommer församla sig mot mig, och döda mig; och jag kommer förgöras, jag och mitt hus.

31 Och de sa, Skulle han göra med vår syster som med en hora?

Kapitel 35

1 Och Gud sa till Jakob, Stå upp, gå upp till Bethel, och bo där: och gör där ett altare till Gud, som visade sig för dig när du flydde från din bror Esaus ansikte.

2 Då sa Jakob till sitt hushåll, och till alla som *var* med honom, Gör er av med de främmande gudar som *finns* bland er, och bli rena, och byt era kläder:

3 Och låt oss stå upp, och gå upp till Bethel; och där kommer jag göra ett

altare till Gud, som svarade mig på min bedrövelses dag, och var med mig på den väg som jag gick.

4 Och de gav till Jakob alla de främmande gudar som *var* i deras hand, och *alla sina* öronringar som *var* i deras öron; och Jakob gömde dem under den ek som *var* vid Shekem.

5 Och de reste: och Guds skräck rådde över de städer som *var* runt omkring dem, och de satte inte efter Jakobs söner.

6 Så Jakob kom till Luz, som *ligger* i Kanaans land, det *är*, Bethel, han och allt folket som *var* med honom.

7 Och han byggde där ett altare, och kallade platsen Elbethel: eftersom Gud där visade sig för honom, när han flydde från sin brors ansikte.

8 Men Rebekahs amma Deborah dog, och hon blev begravd nedanför Bethel under en ek: och dess namn kallades Allonbakuth (*Gråteken*).

9 Och Gud visade sig för Jakob igen, när han kom ifrån Padanaram, och välsignade honom.

10 Och Gud sa till honom, Ditt namn *är* Jakob: ditt namn skall inte längre kallas Jakob, utan Israel skall vara ditt namn: och han kallade hans namn Israel.

11 Och Gud sa till honom, Jag *är* Gud Allsmäktige: var fruktsam och föröka dig; en nation och en skara av nationer skall komma av dig, och kungar skall komma ut från din länd;

12 Och det land som jag gav Abraham och Isak, till dig kommer jag giva det, och till din säd efter dig kommer jag giva landet.

13 Och Gud for upp från honom på den plats där han talade med honom.

14 Och Jakob reste en pelare på den plats där han talade med honom, *ja* en pelare av sten: och han hällde ett drickoffer på den, och han göt olja över den.

15 Och Jakob kallade platsens namn där Gud talade med honom, Bethel.

16 Och de reste från Bethel; och det var

bara en kort väg *kvar* till att komma till Efrath: och Rachel kom i barnsnöd, och hon hade en svår förlossning.

17 Och det skedde, då hon var i svår barnsnöd, att barnmorskan sa till henne, Frukta inte; du skall få denne son också.

18 Och det skedde, medan hennes själ var på väg att ge sig av, (ty hon dog) att hon kallade hans namn Benoni: men hans far kallade honom Benjamin.

19 Och Rachel dog, och blev begravd på vägen till Efrath, som *är* Betlehem.

20 Och Jakob reste en pelare över hennes grav: den *är* Rachels gravsten till denna dag.

21 Och Israel färdades, och bredde ut sitt tält bortom Edars torn.

22 Och det skedde, när Israel bodde i det landet, att Reuben gick och låg med Bilhah, hans fars bihustru: och Israel fick höra *det*. Nu var Jakobs söner tolv:

23 Leahs söner; Reuben, Jakobs förstfödde, och Simeon, och Levi, och Judah, och Issakar, och Zebulun:

24 Rachels söner; Josef, och Benjamin: 25 Och Bilhahs söner, Rachels tjänarinna; Dan, och Naftali:

26 Och Zilpahs söner, Leahs tjänarinna; Gad, och Asher: dessa *är* Jakobs söner, vilka blev födda åt honom i Padanaram.

27 Och Jakob kom till sin far Isak till Mamre, till staden Arbah, som *är* Hebron, där Abraham och Isak vistades.

28 Och Isaks dagar var 180 år.

29 Och Isak gav upp andan, och dog, och blev samlad till sitt folk, *varande* gammal och mätt på dagar: och hans söner Esau och Jakob begravde honom.

Kapitel 36

1 Nu *är* dessa Esaus generationer, vilken *är* Edom.

2 Esau tog sina hustrur av Kanaans döttrar; Adah, Hittiten Elons dotter, och Aholibamah, Anahs dotter, Hiviten Zibeons dotter;

3 Och Bashemath, Ishmaels dotter, Nebajoths syster.
4 Och Adah födde Elifaz åt Esau; och Bashemath födde Reuel;
5 Och Aholibamah födde Jeush, och Jaalam, och Korah: dessa *är* Esaus söner, som blev födda åt honom i Kanaans land.
6 Och Esau tog sina hustrur, och sina söner, och sina döttrar, och alla personer av sitt hus, och sin boskap, och alla sina djur, och all sin egendom, som han hade fått i Kanaans land; och for in i ett land bort från sin bror Jakobs ansikte.
7 Ty deras förmögenhet var större än att de kunde bo tillsammans; och landet var de var främlingar kunde inte bära dem på grund av deras boskap.
8 Så Esau bodde på Seirberget: Esau *är* Edom.
9 Och dessa *är* Esaus generationer, edomiternas fader, på Seirberget:
10 Dessa *är* namnen på Esaus söner; Elifaz, Esaus hustru Adahs son, Reuel, Esaus hustru Bashemaths son.
11 Och Elifaz söner var Teman, Omar, Zefo, och Gatam, och Kenaz.
12 Och Timna var bihustru till Esaus son Elifaz; och hon födde Amalek åt Elifaz: dessa *var* Esaus hustru Adahs söner.
13 Och dessa *är* Reuels söner; Nahath, och Zerah, Shammah, och Mizzah: dessa *var* Esaus hustru Bashemaths söner.
14 Och dessa *var* Aholibamahs söner, Esaus hustru, Anahs dotter, Zibeons dotter: och hon födde åt Esau Jeush, och Jaalam, och Korah.
15 Dessa *var* Esaus söners stamfurstar: Elifaz söner, Esaus förstfödde *son*; stamfurste Teman, stamfurste Omar, stamfurste Zefo, stamfurste Kenaz,
16 Stamfurste Korah, stamfurste Gatam, *och* stamfurste Amalek: dessa *är* de stamfurstar *som kom* från Elifaz i Edoms land; dessa *var* Adahs söner.
17 Och dessa *är* Esaus son Reuels söner; stamfurste Nahath, stamfurste Zerah, stamfurste Shammah, stamfurste Mizzah:

dessa *är* de stamfurstar *som kom* från Reuel i Edoms land; dessa *är* Esaus hustru Bashemaths söner.
18 Och dessa *är* Esaus hustru Aholibamahs söner; stamfurste Jeush, stamfurste Jaalam, stamfurste Korah: dessa *var* de stamfurstar *som kom* från Anahs dotter Aholibamah, Esaus hustru.
19 Dessa *är* Esaus söner, som *är* Edom, och dessa *är* deras stamfurstar.
20 Dessa *är* Horiten Seirs söner, vilka bebodde landet; Lotan, och Shobal, och Zibeon, och Anah,
21 Och Dishon, och Ezer, och Dishan: dessa *är* horiternas stamfurstar, Seirs barn i Edoms land.
22 Och Lotans barn *var* Hori och Hemam; och Lotans syster *var* Timna.
23 Och Shobals barn *var* dessa; Alvan, och Manahath, och Ebal, Shefo, och Onam.
24 Och dessa *är* Zibeons barn; både Ajah, och Anah: denne *var den* Anah som fann mulorna i ödemarken, medan han födde sin far Zibeons åsnor.
25 Och Anahs barn *var* dessa; Dishon, och Anahs dotter Aholibamah.
26 Och dessa *är* Dishons barn; Hemdan, och Eshban, och Ithran, och Cheran.
27 Ezers barn *är* dessa; Bilhan, och Zaavan, och Akan.
28 Dishans barn *är* dessa; Uz, och Aran.
29 Dessa *är* de stamfurstar *som kom* från horiterna; stamfurste Lotan, stamfurste Shobal, stamfurste Zibeon, stamfurste Anah,
30 Stamfurste Dishon, stamfurste Ezer, stamfurste Dishan: dessa *är* de stamfurstar *som kom* från Hori, bland deras stamfurstar i Seirs land.
31 Och dessa *är* de kungar som regerade i Edoms land, innan någon kung regerade över Israels barn.
32 Och Beors son Bela regerade i Edom: och hans stads namn *var* Dinhabah.
33 Och Bela dog, och Jobab, Zerahs son från Bozrah, regerade i hans ställe.

34 Och Jobab dog, och Husham från landet Temani regerade i hans ställe.
35 Och Husham dog, och Hadad, Bedads son, som slog Midian på Moabs fält, regerade i hans ställe: och hans stads namn *var* Avith.
36 Och Hadad dog, och Samlah från Masrekah regerade i hans ställe.
37 Och Samlah dog, och Saul från Rehoboth *vid* floden regerade i hans ställe.
38 Och Saul dog, och Akbors son Baalhanan regerade i hans ställe.
39 Och Baalhanan, Akbors son, dog, och Hadar regerade i hans ställe: och hans stads namn *var* Pau; och hans hustrus namn *var* Mehetabel, Matreds dotter, Mezahabs dotter.
40 Och dessa *är* namnen på de stamfurstar *som kom* från Esau, enligt sina familjer, efter sina platser, vid sina namn; stamfurste Timnah, stamfurste Alvah, stamfurste Jetheth,
41 Stamfurste Aholibamah, stamfurste Elah, stamfurste Pinon,
42 Stamfurste Kenaz, stamfurste Teman, stamfurste Mibzar,
43 Stamfurste Magdiel, stamfurste Iram: dessa *är* Edoms stamfurstar, efter deras boplatser i sin besittnings land: han *är* Esau, edomiternas fader.

Kapitel 37

1 Och Jakob bodde i det land vari hans far var en främling, i Kanaans land.
2 Dessa *är* Jakobs generationer. Josef, *varande* sjutton år gammal, födde hjorden med sina bröder; och pojken *var* med Bilhahs söner, och med Zilpahs söner, hans fars hustrur: och Josef framförde deras dåliga rykte för sin far.
3 Nu älskade Israel Josef mer än alla sina *andra* barn, eftersom han *var* hans ålderdoms son: och han gjorde honom en klädnad med *många* färger.
4 Och när hans bröder såg att deras far älskade honom mer än alla hans bröder,

hatade de honom, och kunde inte tala vänligt till honom.

5 Och Josef drömde en dröm, och han berättade *den* för sina bröder: och de hatade honom än mer.

6 Och han sa till dem, Hör, jag ber er, denna dröm som jag har drömt:

7 Ty, se, vi *höll på att* binda kärvar på fältet, och, se, min kärve reste sig, och stod också upprätt; och, se, era kärvar stod runt omkring, och bugade sig för min kärve.

8 Och hans bröder sa till honom, Skall du minsann regera över oss? Eller skall du verkligen råda över oss? Och de hatade honom än mer för hans drömmar, och för hans ord.

9 Och han drömde ytterligare en annan dröm, och berättade den för sina bröder, och sa, Se, jag har drömt ännu en dröm; och, se, solen och månen och de elva stjärnorna bugade sig för mig.

10 Och han berättade *den* för sin far, och för sina bröder: och hans far tillrättavisade honom, och sa till honom, Vad *är* denna dröm som du har drömt? Skall jag och din mor och dina bröder verkligen komma att buga oss ner till jorden för dig?

11 Och hans bröder avundades honom; men hans far bevarade det talet.

12 Och hans bröder gick för att föda sin fars hjord i Shekem.

13 Och Israel sa till Josef, Föder inte dina bröder *hjorden* i Shekem? Kom, och jag skall sända iväg dig till dem. Och han sa till honom. Här *är jag*.

14 Och han sa till honom, Gå, jag ber dig, se efter om det står väl till med dina bröder, och *om det står* väl till med hjordarna; och återkom till mig med besked. Så han sände iväg honom från Hebrons dal, och han kom till Shekem.

15 Och en viss man fann honom, och, se, *han* irrade omkring på fältet: och mannen frågade honom, sägande, Vad söker du?

16 Och han sa, Jag söker mina bröder:

säg mig, jag ber dig, var de föder *sina hjordar*.

17 Och mannen sa, De har gett sig av härifrån; ty jag hörde dem säga, Låt oss gå till Dothan. Och Josef gick efter sina bröder, och fann dem i Dothan.

18 Och när de såg honom på långt håll, innan han ännu närmade sig dem, sammangaddade de sig mot honom för att döda honom.

19 Och de sa till varandra, Se, den där drömmaren kommer.

20 Kom nu därför, och låt oss döda honom, och kasta honom i något håll, och vi skall säga, Något elakt vilddjur har ätit upp honom: och vi skall se vad det kommer bli av hans drömmar.

21 Och Reuben hörde *det*, och han räddade honom från deras händer; och sa, Låt oss inte döda honom.

22 Och Reuben sa till dem, Spill inget blod, *utan* kasta honom i denna håla som *finns* i ödemarken, och bär inte hand på honom; att han skulle rädda honom ur deras händer, för att föra tillbaka honom till hans far.

23 Och det skedde, när Josef hade kommit till sina bröder, att de klädde av Josef hans klädnad, *hans* klädnad av *många* färger som han *hade* på sig;

24 Och de tog honom, och kastade honom i ett håll: och hålet *var* tomt, *det fanns* inget vatten i det.

25 Och de satt ner för att äta bröd: och de lyfte sina blickar och tittade, och, se, en karavan av Ishmaeliter kom från Gilead med sina kameler bärande kryddor och balsam och myrra, gående för att bära ner *det* till Egypten.

26 Och Judah sa till sina bröder, Vadagnar *det* om vi dödar vår bror, och döljer hans blod?

27 Kom, och låt oss sälja honom till ishmaeliterna, och låt inte vår hand komma vid honom; ty han *är* vår bror *och* vårt kött. Och hans bröder var nöjda.

28 Sedan passerade midianitiska köpmän

förbi; och de drog upp och lyfte upp Josef ur hålet, och sålde Josef till ishmaeliterna för tjugo silvermynt: och de förde Josef in till Egypten.

29 Och Reuben gick tillbaka till hålet; och, se, Josef *var* inte i hålet; och han rev sönder sina kläder.

30 Och han kom tillbaka till sina bröder, och sa, Barnet *finns* inte; och jag, vart skall jag ta vägen?

31 Och de tog Josefs klädnad, och dödade en getkilling, och doppade klädnaden i blodet;

32 Och de sände iväg den *flerfärgade* klädnaden, och de förde *den* till deras far; och sa, Denna har vi funnit: urskilj nu om det *är* din sons klädnad eller inte.

33 Och han kände igen den, och sa, *Det är* min sons klädnad; ett elakt vilddjur har ätit upp honom; utan tvekan är Josef söndersliten.

34 Och Jakob rev sönder sina kläder, och satte säcktyg om sina länder, och sörjde över sin son *under* många dagar.

35 Och alla hans söner och alla hans döttrar stod upp för att trösta honom; men han vägrade att bli tröstad; och han sa, Ty jag kommer sörjande gå ner i graven till min son. Så grät hans far över honom.

36 Och midianiterna sålde in honom i Egypten till Potifar, en Faraos officer, *och* befälhavare för vakten.

Kapitel 38

1 Och det skedde vid denna tid, att Judah for ner ifrån sina bröder, och vände in till en viss Adullamit, vars namn *var* Hirah.

2 Och Judah såg där en dotter till en viss Kanaanit, vars namn *var* Shuah; och han tog henne, och gick in till henne.

3 Och hon blev gravid, och födde en son; och han kallade hans namn Er.

4 Och hon blev åter gravid, och födde en son; och hon kallade hans namn Onan.

5 Och hon blev återigen gravid, och

födde en son; och kallade hans namn Shelah: och han var i Chezib, när hon födde honom.

6 Och Judah tog en hustru åt Er sin förstfödde, vars namn *var* Tamar.

7 Och Er, Judahs förstfödde, var ond i HERRENS åsyn; och HERREN dödade honom.

8 Och Judah sa till Onan, Gå in till din brors hustru, och gift dig med henne, och uppväck säd åt din bror.

9 Och Onan visste att säden inte skulle bli hans; och det skedde, när han gick in till sin brors hustru, att han spillde *den* på marken, att han inte skulle giva säd åt sin bror.

10 Och det som han gjorde misshagade HERREN: därför dödade han också honom.

11 Därefter sa Judah till sin svärdotter Tamar, Förbli en änka i din fars hus, tills min son Shelah växer upp: ty han sa, Att inte kanske han också dör, som hans bröder *gjorde*. Och Tamar gick och bodde i sin fars hus.

12 Och en tid senare dog Shuahs dotter, Judahs hustru; och Judah blev tröstad, och gick upp till hans fårklippare till Timnath, han och hans vän Adullamiten Hirah.

13 Och detta blev berättat för Tamar, sägande, Se din svärfar går upp till Timnath för att klippa sina får.

14 Och hon tog av sig sina änkekläder, och höljde sig med en slöja, och svepte in sig, och satt vid en öppen plats, som *ligger* på vägen till Timnath; ty hon såg att Shelah hade vuxit upp, och hon inte blev given åt honom till hustru.

15 När Judah såg henne, trodde han henne *vara* en hora; eftersom hon hade täckt sitt ansikte.

16 Och han vände mot henne vid vägen, och sa, Kom, jag ber dig, låt mig gå in till dig; (ty han visste inte att hon *var* hans svärdotter.) Och hon sa, Vad vill du ge mig, att du må komma in till mig?

17 Och han sa, Jag vill sända *dig* en killing från hjorden. Och hon sa, Vill du ge mig en pant, till dess du ska sända *den*?

18 Och han sa, Vad *för* pant skall jag giva dig? Och hon sa, Din signetring, och dina armband, och din stav som *är* i din hand. Och han gav *det* henne, och kom in till henne, och hon blev gravid av honom.

19 Och hon stod upp, och gick iväg, och lade av sig sin slöja, och tog på sig sina änkekläder.

20 Och Judah sände killingen genom sin vän Adullamitens hand, för att få *tillbaka sin* pant från kvinnans hand: men han fann henne inte.

21 Då frågade han den platsens män, sägande, Var *är* horan, som öppet *satt* vid vägkanten? Och de sa, Det har inte funnits någon hora på denna *plats*.

22 Och han återvände till Judah, och sa, Jag kan inte finna henne; och platsens män sa också, *att* det inte har funnits någon hora på den *platsen*.

23 Och Judah sa, Låt henne behålla *det* åt sig själv, att vi inte drar skam över oss: se, jag sände denna killing, och du har inte funnit henne.

24 Och det skedde omkring tre månader senare, att det blev berättat för Judah, sägande, Din svärdotter Tamar har bedrivit otukt; och dessutom, se, hon *är* med barn genom *sitt* horeri. Och Judah sa, Hämta ut henne, och låt henne bli uppbränd.

25 När hon fördes ut, sände hon till sin svärfar, sägande, Av den mannen, som dessa *tillhör*, *är* jag med barn: och hon sa, Se efter, jag ber dig, vem dessa *tillhör*, signetringen, och armband, och stav.

26 Och Judah kände igen *dem*, och sa, Hon har varit mer rättfärdig än jag; eftersom jag inte gav henne åt min son Shelah. Och han kände henne aldrig igen.

27 Och det skedde vid hennes tid att föda, att, se, tvillingar *fanns* i hennes moderliv.

28 Och det skedde, när hon födde, att *den ene* stack fram *sin* hand: och barnmorskan tog en scharlakansröd tråd och band *den* om hans hand, sägande, Denne kom ut först.

29 Och det skedde, medan han drog tillbaka *sin* hand, att, se, hans bror kom ut: och hon sa, Hur har du brutit fram? *Denna* genombrytning *vare* över dig: därför kallades hans namn Pharez.

30 Och därefter kom hans bror ut, som hade den scharlakansröda tråden om *sin* hand: och hans namn kallades Zerah.

Kapitel 39

1 Och Josef blev förd ner till Egypten; och Potifar, en Faraos officer, befälhavare för vakten, en Egyptier, köpte honom från ishmaeliternas händer, vilka hade fört ner honom dit.

2 Och HERREN var med Josef, och han blev en framgångsrik man; och han var i *sin* herres, Egyptierns, hus.

3 Och hans herre såg att HERREN *var* med honom, och att HERREN fick allt som han gjorde att blomstra i hans hand.

4 Och Josef fann nåd i hans åsyn, och han tjänade honom: och han satte honom över sitt hus, och allt *som* han hade satte han i hans hand.

5 Och det skedde från den tid *då* han hade satt honom *över* sitt hus, och över allt som han hade, att HERREN välsignade Egyptierns hus för Josefs skull; och HERRENS välsignelse var över allt som han hade i huset, och på fältet.

6 Och han lämnade allt som han hade i Josefs hand; och han kände inte till något han hade, utom det bröd som han åt. Och Josef var *en* behaglig *person*, och mycket vacker.

7 Och efter dessa ting skedde det, att

hans herres hustru kastade sina blickar på Josef; och hon sa, Ligg hos mig.

8 Men han vägrade, och sa till *sin* herres hustru, Se, min herre känner inte till vad *som är* hos mig i huset, och han har överlämnat allt som han har i min hand;

9 *Det finns* ingen högre i detta hus än jag; ej heller har han hållit tillbaka något från mig utom dig, eftersom du *är* hans hustru: hur kan jag då göra denna stora ondska, och synda mot Gud?

10 Och det skedde, medan hon dag efter dag talade till Josef, att han inte lyssnade till henne, att ligga vid henne, *eller* att vara med henne.

11 Och det skedde vid denna tid, att *Josef* gick in i huset för att utföra sitt arbete; och ingen av husets män *var* därinne.

12 Och hon grep honom vid hans klädnad, sägande, Ligg hos mig: och han lämnade sin klädnad i hennes hand, och flydde, och tog sig ut.

13 Och det skedde, när hon såg att han hade lämnat sin klädnad i hennes hand, och hade flytt ut,

14 Att hon kallade på männen tillhörande hennes hus, och talade till dem, sägande, Se, han har fört in en Hebreisk man till oss för att förlöjliga oss; han kom in till mig för att ligga med mig, och jag skrek med hög röst:

15 Och det skedde, när han hörde att jag höjde min röst och ropade, att han lämnade sin klädnad hos mig, och flydde, och tog sig ut.

16 Och hon behöll hans klädnad vid sig, tills hans herre kom hem.

17 Och hon talade till honom enligt dessa ord, sägande, Den Hebreiske tjänaren, som du har hämtat till oss, kom in till mig för att förlöjliga mig:

18 Och det skedde, när jag höjde min röst och skrek, att han lämnade sin klädnad hos mig, och flydde ut.

19 Och det skedde, då hans herre hörde *sin* hustrus ord, som hon talade till

honom, sägande, Så här gjorde din tjänare mot mig; att hans vrede upptändes.

20 Och Josefs herre tog honom, och satte honom i fängelset, en plats där kungens fångar *hölls* fängslade: och han var där i fängelset.

21 Men HERREN var med Josef, och visade honom barmhärtighet, och gav honom favör i fängelsechefens åsyn.

22 Och fängelsechefen överlämnade alla fångar som *hölls* i fängelset i Josefs hand; och vad än de gjorde där, var han göraren *av det*.

23 Fängelsechefen såg inte till någonting *som var* under hans hand; eftersom HERREN var med honom, och *det* som han gjorde, HERREN fick *det* att blomstra.

Kapitel 40

1 Och efter dessa ting skedde det, *att* den Egyptiske kungens betjänt och *hans* bagare hade väckt anstöt hos sin herre Egyptens kung.

2 Och Faraos vrede var på två *av* sina tjänare, på betjänternas huvudman, och på bagarnas huvudman.

3 Och han satte dem i förvar i det hus tillhörande befälhavaren för vakten, i fängelset, den plats där Josef *hölls* fängslad.

4 Och befälhavaren för vakten anlidade Josef hos dem, och han tjänade dem: och de satt i förvar en tid.

5 Och de drömde en dröm, de båda, var man sin dröm under en *och samma* natt, var man efter sin dröms *särskilda* uttydning, den Egyptiske kungens betjänt och *hans* bagare, vilka *hölls* fångna i fängelset.

6 Och Josef kom in till dem på morgonen, och såg på dem, och, se, de *var* bedrövade.

7 Och han frågade Faraos tjänare som *var* hos honom i hans herres hus förvar,

sägande, Varför ser ni *så* sorgsna ut idag?

8 Och de sa till honom, Vi har drömt en dröm, och *det finns* ingen uttydare till den. Och Josef sa till dem, *Tillhör det* inte Gud *att ge* uttydningar? Berätta mig *dem*, jag ber er.

9 Och överstebetjänten berättade sin dröm för Josef, och sa till honom, I min dröm, se, en vinstock *stod* framför mig; 10 Och på vinstocken *fanns* tre grenar: och det *var* som om den sköt skott, *och* dess blommor slog ut; och dess klasar bar fram mogna druvor:

11 Och Faraos bågare *var* i min hand: och jag tog druvorna, och pressade dem i Faraos bågare, och jag gav bågaren i Faraos hand.

12 Och Josef sa till honom, Detta *är* uttydningen av den: De tre grenarna *är* tre dagar:

13 Inom tre dagar skall Faraos höja ditt huvud, och återställa dig till din plats: och du skall överlämna Faraos bågare i hans hand, liksom förut då du var hans betjänt.

14 Men tänk på mig när det skall gå dig väl, och visa godhet, jag ber dig, mot mig, och nämn mig för Faraos, och för ut mig ur detta hus:

15 Ty sannerligen blev jag bortrövad ifrån hebreernas land: och även här har jag inte gjort något att de skulle sätta mig i fängelsehålan.

16 När överstebagaren såg att uttydningen var god, sa han till Josef, Också jag *var* i min dröm, och, se, *jag hade* tre vita korgar på mitt huvud:

17 Och i den översta korgen *fanns* bakverk av alla slag för Faraos; och fåglarna åt dem ur korgen över mitt huvud.

18 Och Josef svarade och sa, Detta *är* uttydningen av den: De tre korgarna *är* tre dagar:

19 Inom tre dagar skall Faraos höja ditt huvud bort ifrån dig, och skall hänga dig på ett trä; och fåglarna skall äta ditt kött

från dig.

20 Och det skedde på den tredje dagen, *som var* Faraos födelsedag, att han ordnade en festmåltid för alla sina tjänare: och han höjde överstebetjäntens och överstebagarens huvud bland sina tjänare.

21 Och han återställde överstebetjänten till hans betjäntämbete igen; och han gav bågaren i Faraos hand:

22 Men han hängde överstebagaren: såsom Josef hade uttytt till dem.

23 Ändå kom överstebetjänten inte ihåg Josef, utan glömde honom.

Kapitel 41

1 Och det skedde efter två hela år, att Farao drömde: och, se, han stod vid floden.

2 Och, se, upp ur floden kom sju fina och välgödda kor; och de betade på en äng.

3 Och, se, efter dem kom sju andra kor upp ur floden, fula och magra; och stod vid de *andra* korna på flodstranden.

4 Och de fula och magra korna åt upp de fina och välgödda korna. Farao vaknade så.

5 Och han sov och drömde för andra gången: och, se, sju ax, frodiga och goda, växte fram på ett strå.

6 Och, se, efter dem sköt sju ax upp, tunna och fördärvade av östanvinden.

7 Och de sju tunna axen slukade upp de sju frodiga och fulla axen. Och Farao vaknade, och, se, *det var* en dröm.

8 Och det skedde på morgonen att hans ande var bekymrad; och han sände och kallade efter Egyptens alla spåmän, och alla dess visa män: och Farao berättade sin dröm för dem; men *det fanns* ingen som kunde uttyda dem för Farao.

9 Sedan talade överstebetjänten till Farao, sägande, Denna dag kommer jag ihåg mina skulder:

10 Farao var vred på sina tjänare, och satte mig i förvar i huset tillhörande

befälhavaren för vakten, *både* mig och överstebagaren:

11 Och vi drömde en dröm under en *och samma* natt, jag och han; vi drömde var man efter sin dröms *särskilda* uttydning.

12 Och där hos oss *var* en ung man, en Hebré, tjänare åt befälhavaren för vakten; och vi berättade för honom, och han uttydde våra drömmar till oss; till var man efter sin dröm uttydde han.

13 Och det skedde, såsom han uttydde till oss, så blev det; mig återställde han till min tjänst, och honom hängde han.

14 Då sände Farao och kallade Josef, och de hämtade hastigt ut honom ur fängelsehålan: och han rakade *sig*, och bytte om sin klädnad, och kom in till Farao.

15 Och Farao sa till Josef, Jag har drömt en dröm, och *det finns* ingen som kan uttyda den: och jag har hört sägas om dig, *att* du kan förstå en dröm så att *kunna* uttyda den.

16 Och Josef svarade Farao, sägande, *Det finns* inte i mig: Gud skall giva Farao ett fridfullt svar.

17 Och Farao sa till Josef, I min dröm, se, jag stod på flodens strand:

18 Och, se, upp ur floden kom sju kor, välgödda och fina; och de betade på en äng:

19 Och, se, efter dem kom sju andra kor upp, klena och mycket fula och magra, sådana usla som jag aldrig har sett i hela Egyptens land:

20 Och de magra och fula korna åt upp de första sju välgödda korna:

21 Och när de hade ätit upp dem, kunde man inte märka att de hade ätit dem; utan de *var* fortfarande fula, som från början. Så vaknade jag.

22 Och jag såg i min dröm, och, se, sju ax växte fram på ett strå, fulla och goda:

23 Och, se, sju ax, vissnade, tunna, *och* fördärvade av östanvinden, sköt upp efter dem:

24 Och de tunna axen slukade de sju

goda axen: och jag berättade *detta* för spåmännen; men *det fanns* ingen som kunde förklara *det* för mig.

25 Och Josef sa till Faraos dröm är en: Gud har visat Faraos vad han *snart* kommer att göra.

26 De sju goda korna *är* sju år; och de sju goda axen *är* sju år: drömmen *är* en.

27 Och de sju tunna och fula korna som kom upp efter dem *är* sju år; och de sju tomma axen fördärvade av östanvinden skall vara sju år med hungersnöd.

28 Detta *är* det som jag har talat till Faraos: Vad Gud *snart* kommer att göra visar han för Faraos.

29 Se, det kommer sju år med stort överflöd över hela Egyptens land:

30 Och efter dem skall sju år med hungersnöd uppstå; och allt överflödet skall bli bortglömt i Egyptens land; och hungersnöden skall förtära landet;

31 Och överflödet skall inte kännas till i landet med anledning av den efterföljande hungersnöden; ty den *skall vara* mycket svår.

32 Och att drömmen blev upprepad för Faraos två gånger; *det är* eftersom detta är fastställt av Gud, och Gud kommer snart få det att ske.

33 Låt nu därför Faraos se sig om efter en förständig och vis man, och sätta honom över Egyptens land.

34 Låt Faraos göra *detta*, och låt honom tillsätta tillsyningsmän över landet, och ta upp femtedelen av Egyptens land under de sju rikliga åren.

35 Och låt dem samla upp all den maten från de kommande goda åren, och lagra säd under Faraos tillsyn, och låt dem förvara mat i städerna.

36 Och denna mat skall finnas i förvar åt landet för de sju hungersnödsåren, som skall komma i Egyptens land; så att landet inte förgås genom hungersnöden.

37 Och detta *tal* var gott i Faraos ögon, och i alla hans tjänares ögon.

38 Och Faraos sa till sina tjänare, Kan vi

finna *en sådan* som denne, en man i vilken Guds Ande *är*?

39 Och Faraos sa till Josef, Eftersom Gud har visat dig allt detta, *så finns det* ingen som *är* så förständig och vis som du:

40 Du skall vara över mitt hus, och efter ditt ord skall allt mitt folk styras: endast när det gäller tronen skall jag vara större än du.

41 Och Faraos sa till Josef, Se, jag har satt dig över hela Egyptens land.

42 Och Faraos tog av sin ring från sin hand, och satte den på Josefs hand, och klädde honom i kläder av fint linne, och hängde en guldkedja om hans hals;

43 Och han fick honom att åka i den andra vagnen som han hade; och de ropade framför honom, Böj knä: och han gjorde honom *till härskare* över hela Egyptens land.

44 Och Faraos sa till Josef, Jag *är* Faraos, och utan dig skall ingen man lyfta sin hand eller fot i hela Egyptens land.

45 Och Faraos kallade Josefs namn Zafnathpaaneah; och han gav honom Asenath till hustru, Potiferahs dotter, präst i On. Och Josef for ut över *hela* Egyptens land.

46 Och Josef *var* 30 år gammal då han stod inför Faraos, Egyptens kung. Och Josef for bort från Faraos närvaro, och for igenom hela Egyptens land.

47 Och under de sju rikliga åren frambringade jorden fulla händer.

48 Och han samlade in all den maten från de sju åren, som fanns i Egyptens land, och lagrade maten i städerna: maten från fältet, som *låg* runt omkring varje stad, lagrade han i densamma.

49 Och Josef samlade in säd liksom havets sand, väldigt mycket, tills han slutade att räkna; ty *den hade* ingen siffra.

50 Och åt Josef föddes två söner innan hungersnödsåren kom, vilka Asenath, Potiferahs dotter, präst i On, födde åt honom.

51 Och Josef kallade den förstföddes namn Manasseh: Ty Gud, *sa han*, har fått mig *att* glömma all min möda, och hela min fars hus.

52 Och den andres namn kallade han Efraim: Ty Gud har fått mig att bli fruktbar i mitt lidandes land.

53 Och de sju överflödsåren, som var i Egyptens land, gick till ända.

54 Och de sju hungeråren började att komma, såsom Josef hade sagt: och hungern kom i alla länder; men i hela Egyptens land fanns bröd.

55 Och när hela Egyptens land hungrade, ropade folket till Faraos efter bröd: och Faraos sa till alla Egyptier, Gå till Josef; vad han säger till er, gör *det*.

56 Och hungersnöden rådde över hela jordens yta: Och Josef öppnade alla förrådshusen, och sålde till Egyptierna; och hungersnöden blev svår i Egyptens land.

57 Och alla länder kom in till Egypten till Josef för att köpa *säd*; eftersom hungersnöden var *så* svår i alla länder.

Kapitel 42

1 När nu Jakob såg att det fanns säd i Egypten, sa Jakob till sina söner, Varför tittar ni på varandra?

2 Och han sa, Se, jag har hört att det finns säd i Egypten: tag er ner dit, och köp för oss därifrån; att vi må leva, och inte dö.

3 Och Josefs tio bröder for ner för att köpa säd i Egypten.

4 Men Benjamin, Josefs bror, sände Jakob inte med hans bröder; ty han sa, Att inte *någon* olycka kanske ska ske honom.

5 Och Israels söner kom för att köpa *säd* bland de som kom: ty hungersnöden rådde i Kanaans land.

6 Och Josef *var* härskaren över landet, och *det var* han som sålde till allt folket i landet: och Josefs bröder kom, och

bugade sig ner inför honom *med* sina ansikten mot marken.

7 Och Josef såg sina bröder, och han kände igen dem, men gjorde sig främmande mot dem, och talade hårt till dem; och han sa till dem, Varifrån kommer ni? Och de sa, Ifrån Kanaans land för att köpa mat.

8 Och Josef kände igen sina bröder, men de kände inte igen honom.

9 Och Josef kom ihåg de drömmar som han drömde om dem, och sa till dem, Ni *är* spejare; för att titta efter landets nakenhet har ni kommit.

10 Och de sa till honom, Nej, min herre, utan för att köpa mat har dina tjänare kommit.

11 Vi *är* alla en *enda* mans söner; vi *är* hederliga *män*, dina tjänare är inga spejare.

12 Och han sa till dem, Nej, utan ni har kommit för att se landets nakenhet.

13 Och de sa, Dina tjänare *är* tolv bröder, sönerna till en man i Kanaans land; och, se, den yngste *är* denna dag hos vår far, och en *finns* inte.

14 Och Josef sa till dem, Det *är* som jag sa till er, sägande, Ni *är* spejare:

15 Härmed skall ni bli prövade: *Jag svär* vid Faraos liv, ni skall inte gå iväg härifrån, om inte er yngste bror ska komma hit.

16 Sänd en av er, och låt honom hämta er bror, och ni skall bli hållna i fängelse, att era ord må bli prövade, huruvida *det finns någon* sanning i er: om inte, vid Faraos liv, *är* ni utan tvivel spejare.

17 Och han satte dem alla tillsammans i förvar *i* tre dagar.

18 Och på tredje dagen sa Josef till dem, Gör detta, och lev; *ty* jag fruktar Gud:

19 Om ni *är* hederliga *män*, låt en av era bröder bli *kvar* fängslad i ert fängelsehus *där ni har suttit*: gå ni, hämta *hem* säd till hungersnöden i era hus:

20 Men hämta er yngste bror till mig; så skall era ord bli verifierade, och ni skall

inte dö. Och de gjorde så.

21 Och de sa till varandra, *Vi är* sannerligen skyldiga när det gäller vår bror, i det att vi såg hans själs vanda, när han bönföll oss, och vi inte ville höra; därför har denna vanda kommit över oss.

22 Och Reuben svarade dem, sägande, Talade jag inte till er, sägande, Synda inte mot barnet; och ni ville inte lyssna? Därför, se, utkrävs också hans blod.

23 Och de visste inte att Josef förstod *dem*; ty han talade till dem genom en tolk.

24 Och han vände sig bort från dem, och grät; och kom tillbaka till dem igen, och samtalade med dem, och tog Simeon från dem, och fängslade honom inför deras ögon.

25 Sedan beordrade Josef att fylla deras säckar med säd, och att lägga tillbaka var mans pengar i hans säck, och att giva dem proviant för resan: och så gjorde han för dem.

26 Och de lastade sina åsnor med säden, och gav sig av därifrån.

27 Och då en av dem öppnade sin säck för att ge sin åsna foder på vilostället, upptäckte han sina pengar; ty, se, de *låg* vid öppningen av hans säck.

28 Och han sa till sina bröder, Mina pengar har blivit återlämnade; och, se, ja *de ligger* i min säck: och deras hjärtan sjönk, och de blev rädda, sägande till varandra, Vad *är* detta som Gud har gjort mot oss?

29 Och de kom till sin far Jakob till Kanaans land, och berättade för honom allt som hade hänt dem; sägande,

30 Den man, *som är* landets herre, talade strängt till oss, och höll oss vara spejare av landet.

31 Och vi sa till honom, *Vi är* hederliga *män*; vi är inga spejare:

32 *Vi är* tolv bröder, vår fars söner; en *finns* inte, och den yngste *är* denna dag hos vår far i Kanaans land.

33 Och den mannen, landets herre, sa till

oss, Härmed skall jag veta att ni *är* hederliga *män*; lämna en av era bröder *här* hos mig, och tag *mat till* hungersnöden i era hushåll, och far iväg: 34 Och hämta er yngste bror till mig: då skall jag veta att ni inte *är* spejare, utan *att ni är* uppriktiga *män*: jag kommer *så* giva er er bror, och ni skall bedriva handel i landet.

35 Och det skedde då de tömde sina säckar, att, se var mans penningpåse *var* i hans säck: och när *både* de och deras far såg penningpåsarerna, blev de rädda.

36 Och Jakob deras far sa till dem, Ni har berövat mig *på mina barn*: Josef *finns* inte, och Simeon *finns* inte, och ni vill ta Benjamin: alla dessa ting kommer över mig.

37 Och Reuben talade till sin far, sägande, Döda mina två söner, om jag inte hämtar honom till dig: överlämna honom i min hand, och jag kommer hämta tillbaka honom till dig.

38 Och han sa, Min son skall inte fara ner med dig; ty hans bror är död, och han är ensam kvar: om olycka ska ske honom på vägen där ni färdas, då skall ni föra ner mina grå hår i graven med sorg.

Kapitel 43

1 Och hungersnöden *var* svår i landet.

2 Och det skedde, när de hade ätit upp den säd som de hade hämtat från Egypten, *att* deras far sa till dem, Far tillbaka, köp oss lite mat.

3 Och Judah talade till honom, sägande, Den mannen försäkrade oss med *största* allvar, sägande, Ni skall inte se mitt ansikte, om inte er bror *är* med er.

4 Om du skall sända vår bror med oss, kommer vi fara ner och köpa dig mat:

5 Men om du inte skall sända *honom*, kommer vi inte fara ner: ty den mannen sa till oss, Ni skall inte se mitt ansikte, om inte er bror *är* med er.

6 Och Israel sa, Varför gjorde ni *så* illa

mot mig, att berätta för mannen huruvida ni hade ytterligare en bror?

7 Och de sa, Mannen frågade oss noggrant om vår situation, och om vår släkt, sägande, *Är* er far ännu vid liv? Har ni *någon mer* bror? Och vi berättade för honom efter de ordens tal: kunde vi verkligen veta att han skulle säga, Hämta ner er bror?

8 Och Judah sa till sin far Israel, Sänd pojken med mig, och vi skall stå upp och fara; att vi må leva, och inte dö, både vi, och du, *och* också våra barn.

9 Jag skall vara borgensman för honom; av min hand skall du utkräva honom: om jag inte ska hämta honom till dig, och ställa honom framför dig, låt mig då bära skulden för evigt:

10 Ty om vi inte hade dröjt, hade vi helt säkert kommit tillbaka nu denna andra gång.

11 Och deras far Israel sa till dem, Om *det* nu *måste bli* så, gör detta; tag av landets bästa frukt i era säckar, och bär ner en present åt mannen, lite balsam, och lite honung, kryddor, och myrra, nötter, och mandlar:

12 Och tag dubbla *summan* pengar i er hand; och de pengar som fördes tillbaka i era säckars öppning, bär *dem* återigen i er hand; kanske *var* det ett misstag:

13 Tag också er bror, och stå upp, far tillbaka till mannen:

14 Och Gud Allsmäktige må skänka er barmhärtighet inför den mannen, att han må skicka iväg er andre bror, och Benjamin. *Och* om jag ska bli berövad *på mina barn*, ska jag bli berövad.

15 Och männen tog den presenten, och de tog dubbla *summan* pengar i sin hand, och Benjamin; och stod upp, och for ner till Egypten, och stod inför Josef.

16 Och när Josef såg Benjamin med dem, sa han till sin husföreståndare, För hem *dessa* män, och slakta, och gör i ordning; ty *dessa* män skall äta hos mig vid middagstid.

17 Och mannen gjorde som Josef sa; och mannen hämtade männen in till Josefs hus.

18 Och männen var rädda, eftersom de blev inhämtade till Josefs hus; och de sa, Med anledning av de pengar som blev återlämnade i våra säckar den första gången blir vi inhämtade; att han må söka en orsak mot oss, och överfalla oss, och taga oss till slavar, och våra åsnor.

19 Och de steg fram till Josefs husföreståndare, och de samtalande med honom vid husets dörr,

20 Och sa, O herrn, i sanning kom vi för att köpa mat den första gången:

21 Och det skedde, när vi kom till vilostället, att vi öppnade våra säckar, och, se, *var* mans pengar *låg* i hans säcks öppning, våra pengar till full vikt: och vi har hämtat tillbaka dem i vår hand.

22 Och andra pengar har vi fört ner i våra händer för att köpa mat: vi vet inte vem *som* lade våra pengar i våra säckar.

23 Och han sa, *Vare* frid till er, frukta inte: er Gud, och er fars Gud, har givit er en skatt i era säckar: jag fick *ju* era pengar. Och han hämtade ut Simeon till dem.

24 Och mannen förde in männen i Josefs hus, och gav *dem* vatten, och de tvättade sina fötter; och han gav deras åsnor foder.

25 Och de gjorde i ordning presenten till dess att Josef kom vid middagstid: ty de fick höra att de skulle äta bröd där.

26 Och när Josef kom hem, hämtade de honom presenten som *var* i deras hand in i huset, och bugade sig till marken för honom.

27 Och han frågade dem om *deras* tillstånd, *Står det* väl till med er far, den gamle mannen om vilken ni talade? *Är* han ännu vid liv?

28 Och de svarade, Din tjänare vår far *mår* bra, han *är* ännu vid liv. Och de böjde ner sina huvuden, och visade *honom* vördnad.

29 Och han lyfte sin blick, och såg sin bror Benjamin, sin mors son, och sa, *Är* denne er yngre bror, som ni talade om till mig? Och han sa, Gud vare nådig mot dig, min son.

30 Och Josef skyndade; ty hans inre rördes över sin bror: och han sökte *en plats* att gråta; och han gick in till *sin* kammare, och grät där.

31 Och han tvättade sitt ansikte, och gick ut, och behärskade sig, och sa, Sätt fram bröd.

32 Och de satte fram särskilt för honom, och särskilt för dem, och särskilt för Egyptierna, vilka åt med honom: eftersom Egyptierna inte får äta bröd med Hebreerna; ty det *är* en styggelse för Egyptierna.

33 Och de satt inför honom, den förstfödde efter sin födslorätt, och den yngste efter sin ungdom: och männen såg med häpnad på varandra.

34 Och han tog *och sände* rätter till dem från sin åsyn: men Benjamins portion var fem gånger så mycket som någon av deras. Och de drack, och var glada med honom.

Kapitel 44

1 Och han befalldes sin husföreståndare, sägande, Fyll männens säckar *med* mat, så mycket som de kan bära, och lägg var mans pengar i hans säcks öppning.

2 Och lägg min bägare, silverbägaren, i den yngstes säcks öppning, och pengarna för hans säd. Och han gjorde enligt de ord som Josef hade talat.

3 Så snart morgonen blev ljus, skickades männen iväg, de och deras åsnor.

4 *Och* när de hade kommit ut ur staden, *ännu* inte långt bort, sa Josef till sin föreståndare, Upp, sätt efter männen; och när du hinner ifatt dem, säg till dem, Varför har ni lönat gott med ont?

5 *Är* inte denna *den* ur vilken min herre dricker, och, förvisso, *den* med vilken

han spår? Ni har gjort ont i att göra så.
6 Och han hann upp dem, och han talade till dem dessa ord.

7 Och de sa till honom, Varför säger min herre dessa ord? Gud förbjude, att dina tjänare skulle göra något sådant:

8 Se, de pengar, som vi fann i våra säckars öppning, hämtade vi tillbaka till dig från Kanaans land: hur skulle vi då kunna vilja stjäla silver eller guld ur din herres hus?

9 Vem än av dina tjänare den blir funnen hos, både låt honom dö, och vi skall *då* också bli min herres slavar.

10 Och han sa, *Låt* det nu också *bli* efter era ord: han hos vem den blir funnen skall bli min tjänare; och ni *andra* skall vara utan skuld.

11 Då tog de hastigt ner var man hans säck till marken, och öppnade var man hans säck.

12 Och han letade, *och* började vid den äldste, och slutade vid den yngste: och bägaren blev funnen i Benjamins säck.

13 Då rev de sönder sina kläder, och lastade var man sin åsna, och vände tillbaka till staden.

14 Och Judah och hans bröder kom till Josefs hus; ty han *var* fortfarande där: och de föll ner på marken för honom.

15 Och Josef sa till dem, Vad *är* detta *för* gärning som ni har gjort? Visste ni inte att en sådan man som jag minsann kan spå?

16 Och Judah sa, Vad skall vi säga till min herre? Vad skall vi tala? Eller, hur skall vi rentvå oss? Gud har hittat dina tjänares missgärning: se, vi *är* min herres tjänare, både vi, och också *han* hos vilken bägaren blev funnen.

17 Och han sa, Gud förbjude att jag skulle göra så: *utan* den man i vars hand bägaren blev funnen, han skall vara min tjänare; och gällande er, bege er upp till er far i frid.

18 Då närmade sig Judah honom, och sa, O min herre, låt din tjänare, jag ber dig,

tala ett ord för min herres öron, och låt inte din ilska brinna mot din tjänare: ty du *är* såsom Faraos.

19 Min herre frågade sina tjänare, sägande, Har ni en far, eller en bror?

20 Och vi sa till min herre, Vi har en far, en gammal man, och ett barn *som blev fött* på hans ålderdom, en ungdom; och hans bror är död, och endast han är kvar efter sin mor, och hans far älskar honom.

21 Och du sa till dina tjänare, Hämta ner honom till mig, att jag må fästa mina ögon på honom.

22 Och vi sa till min herre, Pojken kan inte lämna sin far: ty om han skulle lämna sin far, skulle *hans far* dö.

23 Och du sa till dina tjänare, Om inte er yngste bror ska komma ner med er, skall ni inte mer se mitt ansikte.

24 Och det skedde då vi kom upp till din tjänare min far, *att* vi berättade för honom min herres ord.

25 Och vår far sa, Gå igen, *och* köp oss lite mat.

26 Och vi sa, Vi kan inte fara ner: om vår yngste bror är med oss, då skall vi fara ner: ty vi må inte se den mannens ansikte, om inte vår yngste bror *är* med oss.

27 Och din tjänare min far sa till oss, Ni vet att min hustru födde mig två *söner*:

28 Och den ene gick iväg från mig, och jag sa, Säkerligen är han sönderriven; och jag har inte sett honom sedan dess:

29 Och om ni också ska ta denne ifrån mig, och en olycka ska ske honom, skall ni föra ner mina grå hår till graven med sorg.

30 När jag nu därför ska komma till din tjänare min far, och pojken inte *är* med oss; eftersom hans själ är *så* fäst vid pojkens liv;

31 Skall det ske, när han ser att pojken inte *är med oss*, att han kommer dö: och dina tjänare skall föra ner din tjänares, vår fars, grå hår till graven med sorg.

32 Ty din tjänare blev borgensman för

pojken inför min far, sägande, Om jag inte ska hämta honom till dig, då skall jag bära den skulden inför min far för evigt.

33 Därför ber jag dig nu, låt din tjänare stanna kvar som en slav åt min herre i pojkens ställe; och låt pojken fara upp med sina bröder.

34 Ty hur skall jag gå upp till min far, och pojken inte *vara* med mig? Att jag inte ska se det elände som skall komma över min far.

Kapitel 45

1 Då kunde Josef inte behärska sig inför alla dem som stod vid honom; och han ropade, Få var man att gå ut från mig. Och ingen man stod med honom, medan Josef tillkännagav sig för sina bröder.

2 Och han grät högt: och Egyptierna och Faraos hus hörde.

3 Och Josef sa till sina bröder, Jag *är* Josef; lever min far än? Och hans bröder kunde inte svara honom; ty de var besvärade av hans närvaro.

4 Och Josef sa till sina bröder, Kom nära till mig, jag ber er. Och de närmade sig. Och han sa, Jag *är* er bror Josef, som ni sålde in till Egypten.

5 Var nu därför inte bedrövade, eller ilskna på er själva, att ni sålde mig hit: ty Gud sände mig före er för att bevara liv.

6 Ty dessa två år *har* hungersnöden *varit* i landet: och ännu *återstår* fem år, i vilka *man* varken *skall* plöja eller skörda.

7 Och Gud sände mig före er för att bevara er en avkomma på jorden, och för att bevara era liv genom en stor räddning.

8 Så *det var* nu inte ni *som* sände mig hit, utan Gud: och han har gjort mig till en far för Faraos, och till herre över hela hans hus, och härskare över hela Egyptens land.

9 Skynda ni, och far upp till min far, och säg till honom, Så säger din son Josef,

Gud har gjort mig till herre över hela Egypten: kom ner till mig, dröj inte:
10 Och du skall bo i Goshens land, och du skall vara nära mig, du, och dina barn, och dina barnbarn, och dina flockar, och dina hjordar, och allt som du har:
11 Och där kommer jag livnära dig; ty ännu *återstår* fem år av hungersnöd; att inte du, och ditt hushåll, och allt som du har, ska lida nöd.
12 Och, se, era ögon ser, och min bror Benjamins ögon, att *det är* min mun som talar till er.
13 Och ni skall berätta för min far om all min härlighet i Egypten, och om allt som ni har sett; och ni skall skynda er och föra ner min far hit.
14 Och han föll sin bror Benjamin om halsen, och grät; och Benjamin grät om hans hals.
15 Han kysste även alla sina bröder, och grät om dem: och efter det talade hans bröder med honom.
16 Och nyheten om detta hördes i Faraos hus, sägande, Josefs bröder har kommit: och detta behagade Farao väl, och hans tjänare.
17 Och Farao sa till Josef, Säg till dina bröder, Gör ni detta; lasta era djur, och gå, bege er till Kanaans land;
18 Och tag er far och era hushåll, och kom till mig: och jag kommer giva er det goda i Egyptens land, och ni skall äta av landets fetma.
19 Nu har du blivit befallen, gör ni detta; tag er vagnar från Egyptens land för era barn, och för era hustrur, och hämta er far, och kom.
20 Och bekymra er inte över era saker; ty det goda av hela Egyptens land *är* ert.
21 Och Israels barn gjorde så: och Josef gav dem vagnar, enligt Faraos befallning, och försåg dem med proviant för resan.
22 Han gav åt dem alla var man kläder till ombyte; men åt Benjamin gav han 300 silverpenningar, och fem olika klädnader.

23 Och till sin far skickade han detta; tio åsnor lastade med Egyptens goda ting, och tio åsninnor lastade med säd och bröd och mat åt hans far för resan.
24 Så han sände iväg sina bröder, och de gav sig av: och han sa till dem, Se till att ni inte ska gräla under resan.
25 Och de for upp ur Egypten, och kom in till Kanaans land till sin far Jakob,
26 Och berättade för honom, sägande, Josef *är* fortfarande vid liv, och han är härskare över hela Egyptens land. Och Jakobs hjärta greps av kraftlöshet, ty han trodde dem inte.
27 Och de berättade för honom alla Josefs ord, som han hade sagt till dem: och när han såg vagnarna som Josef hade sänt för att hämta honom, blev deras fars Jakobs ande upplivad:
28 Och Israel sa, *Det är* nog; Min son Josef *är* ännu vid liv: jag vill fara och se honom innan jag dör.

Kapitel 46

1 Och Israel bröt upp med allt som han hade, och kom till Beersheba, och offrade offer åt sin far Isaks Gud.
2 Och Gud talade till Israel i nattens syner, och sa, Jakob, Jakob. Och han sa, Här *är* jag.
3 Och han sa, Jag *är* Gud, din fars Gud: frukta inte att fara ner in till Egypten; ty jag kommer där göra en stor nation av dig:
4 Jag kommer fara ner med dig in i Egypten; och jag kommer sannerligen också hämta upp dig *igen*: och Josef skall lägga sin hand på dina ögon.
5 Och Jakob stod upp från Beersheba: och Israels söner körde sin far Jakob, och sina barn, och sina hustrur, i de vagnar som Farao hade skickat för att hämta honom.
6 Och de tog sin boskap, och sina ägodelar, som de hade fått i Kanaans land, och kom in till Egypten, Jakob, och

all hans säd med honom:

7 Hans söner, och hans söners söner med honom, hans döttrar, och hans söners döttrar, och han förde med sig all sin säd in i Egypten.

8 Och dessa *är* namnen på Israels barn, som kom in till Egypten, Jakob och hans söner: Reuben, Jakobs förstfödde.

9 Och Reubens söner; Hanok, och Pallu, och Hezron, och Karmi.

10 Och Simeons söner; Jemuel, och Jamin, och Ohad, och Jachin, och Zohar, och Saul en Kanaanitisk kvinnas son.

11 Och Levis söner; Gershon, Kohath, och Merari.

12 Och Judahs söner; Er, och Onan, och Shelah, och Farez, och Zerah: men Er och Onan dog i Kanaans land. Och Farez söner var Hezron och Hamul.

13 Och Issakars söner; Tola, och Puva, och Job, och Shimron.

14 Och Zebuluns söner; Sered, och Elon, och Jahleel.

15 Dessa *är* Leahs söner, som hon födde åt Jakob i Padanaram, med hans dotter Dinah: alla hans söner och hans döttrar *var* 33 själar.

16 Och Gads söner; Zifion, och Haggi, Shuni, och Ezbon, Eri, och Arodi, och Areli.

17 Och Ashers söner; Jimnah, och Ishuah, och Isui, och Beriah, och deras syster Serah: och Beriahs söner; Heber, och Malkiel.

18 Dessa *är* Zilpahs söner, vilken Laban gav åt sin dotter Leah, och dessa födde hon åt Jakob, *ja* sexton själar.

19 Jakobs hustru Rachels söner; Josef, och Benjamin.

20 Och i Egyptens land blev Manasseh och Efraim födda åt Josef, vilka Asenath, Potiferahs dotter, präst i On, födde åt honom.

21 Och Benjamins söner *var* Belah, och Beker, och Ashbel, Gera, och Naaman, Ehi, och Rosh, Muppim, och Huppim, och Ard.

22 Dessa *är* Rachels söner, som blev födda åt Jakob: sammanlagt fjorton själar.

23 Och Dans söner; Hushim.

24 Och Naftalis söner; Jahzeel, och Guni, och Jezer, och Shillem.

25 Dessa *är* Bilhahs söner, vilken Laban gav åt sin dotter Rachel, och hon födde dessa åt Jakob: sammanlagt sju själar.

26 Alla de själar som kom med Jakob in till Egypten, vilka kom från hans länd, förutom Jakobs söners hustrur, alla de själarna *var* sextiosex;

27 Och Josefs söner, vilka blev födda honom i Egypten, *var* två själar: alla de själar av Jakobs hus, som kom in till Egypten, *var* sjuttio.

28 Och han sände ut Judah framför sig till Josef, för att vägleda sitt ansikte mot Goshen; och de kom in till Goshens land.

29 Och Josef gjorde sin vagn redo, och for upp för att möta sin far Israel, till Goshen, och visade sig för honom; och han föll om hans hals, och grät länge på hans hals.

30 Och Israel sa till Josef, Låt mig nu dö, sedan jag har sett ditt ansikte, eftersom du ännu *är* vid liv.

31 Och Josef sa till sina bröder, och till sin fars hus, Jag kommer fara upp, och berätta för Farao, och säga till honom, Mina bröder, och min fars hus, som *var* i Kanaans land, har kommit till mig;

32 Och männen *är* herdar, ty deras yrke har varit att föda upp boskap; och de har hämtat sina flockar, och sina hjordar, och allt som de har.

33 Och det skall ske, när Farao skall kalla er, och skall säga, Vad *är* ert yrke?

34 Att ni skall säga, Dina tjänares yrke har handlat om boskap från vår ungdom ända tills nu, både vi, *och* också våra fäder: att ni må bo i Goshens land; ty varje herde är en styggelse för Egyptierna.

Kapitel 47

1 Sedan kom Josef och berättade för Farao, och sa, Min far och mina bröder, och deras flockar, och deras hjordar, och allt vad de har, har kommit ut ur Kanaans land; och, se, de *är* i Goshens land.

2 Och han tog några av sina bröder, *ja* fem män, och förde fram dem inför Farao.

3 Och Farao sa till hans bröder, Vad *är* ert yrke? Och de sa till honom, Dina tjänare *är* herdar, både vi, *och* också våra fäder.

4 De sa också till Farao, För att vistas i landet har vi kommit; ty dina tjänare har inget bete för sina hjordar; ty hungersnöden *är* svår i Kanaans land: låt nu därför, vi ber dig, dina tjänare bo i Goshens land.

5 Och Farao talade till Josef, sägande, Din far och dina bröder har kommit till dig:

6 Egyptens land *ligger* framför dig; få din far och dina bröder att bo i den bästa delen av landet; låt dem bo i Goshens land: och om du vet om *några* duktiga män bland dem, gör dem då till uppsyningsmän över min boskap.

7 Och Josef förde in sin far Jakob, och ställde honom inför Farao: och Jakob välsignade Farao.

8 Och Farao sa till Jakob, Hur gammal *är* du?

9 Och Jakob sa till Farao, Min pilgrimstids dagar *är* 130 år: få och onda har dagarna varit under mina livsår, och *jag* har inte uppnått mina fäders livsårs dagar under deras pilgrimsdagar.

10 Och Jakob välsignade Farao, och gick ut ifrån Farao.

11 Och Josef placerade ut sin far och sina bröder, och gav dem besittning i Egyptens land, i den bästa delen av landet, i Rameses land, som Farao hade befallt.

12 Och Josef livnärde sin far, och sina bröder, och hela sin fars hus, med bröd,

efter *deras* familjer.

13 Och *det fanns* inget bröd i hela landet; ty hungersnöden *var* mycket svår, så att Egyptens land och *hela* Kanaans land dukade under till följd av hungersnöden.

14 Och Josef samlade upp alla pengar som fanns i Egyptens land, och i Kanaans land, för den säd som de köpte: och Josef förde in pengarna till Faraos hus.

15 Och när pengarna tog slut i Egyptens land, och i Kanaans land, kom alla Egyptier till Josef, och sa, Giv oss bröd: ty varför skulle vi dö inför dig? Ty pengarna *är* slut.

16 Och Josef sa, Giv er boskap; och jag kommer giva er för er boskap, om pengarna *är* slut.

17 Och de hämtade sin boskap till Josef: och Josef gav dem bröd *i utbyte* mot hästar, och mot flockarna, och mot hjordarnas boskap, och mot åsnorna: och han födde dem med bröd för all deras boskap under det året.

18 När det året var slut, kom de till honom i det andra året, och sa till honom, Vi vill inte dölja *det* från min herre, att våra pengar *är* slut; min herre har också våra boskapshjordar; det finns ingenting kvar i min herres åsyn, förutom våra kroppar, och vår mark:

19 Varför skall vi dö framför dina ögon, både vi och vår mark? Köp oss och vår mark för bröd, och vi och vår mark kommer vara tjänare åt Farao: och giv oss utsäde, att vi må leva, och inte dö, att marken inte ödeläggs.

20 Och Josef köpte upp all mark i Egypten åt Farao; ty Egyptierna sålde var man sitt fält, eftersom hungersnöden segrade över dem: så marken blev Faraos.

21 Och gällande folket, förflyttade han dem till städer från *ena* änden av Egyptens område ända till *andra* änden av det.

22 Endast prästernas mark köpte han

inte; ty prästerna hade en del *tilldelad dem* av Farao, och *de* åt sin del som Farao gav dem: därför sålde de inte sina marker.

23 Sedan sa Josef till folket, Se, denna dag har jag köpt er och er mark åt Farao: se, *här är* utsäde till er, och ni skall beså marken.

24 Och det skall ske vid avkastningen, att ni skall ge femtedelen åt Farao, och fyra femtedelar skall vara ert eget, till utsäde på fältet, och till mat åt er, och till dem av era hushåll, och till mat åt era barn.

25 Och de sa, Du har räddat våra liv: låt oss finna nåd i min herres åsyn, och vi skall vara Faraos tjänare.

26 Och Josef gjorde det till en lag för marken i Egypten till denna dag, att Farao skulle få femtedelen; med undantag endast för prästernas mark, som inte blev Faraos.

27 Och Israel bodde i Egyptens land, i Goshens område; och de hade besittningar där, och växte, och förökades väldeliga.

28 Och Jakob levde sjutton år i Egyptens land: så Jakobs hela ålder blev 147 år.

29 Och den tid närmade sig att Israel måste dö: och han kallade sin son Josef, och sa till honom, Om jag nu har funnit nåd i din åsyn, lägg, jag ber dig, din hand under mitt lår, och handla gott och sannfärdigt mot mig; begrav mig inte, jag ber dig, i Egypten:

30 Utan jag vill vila hos mina fäder, och du skall föra mig ut ur Egypten, och begrava mig på deras begravningsplats. Och han sa, Jag skall göra som du har sagt.

31 Och han sa, Svär mig. Och han svor honom. Och Israel böjde sig ner mot sängens huvud.

Kapitel 48

1 Och efter dessa ting skedde det, att

någon berättade för Josef, Se, din far *är* sjuk: och han tog med sig sina två söner, Manasseh och Efraim.

2 Och *någon* berättade för Jakob, och sa, Se, din son Josef kommer till dig: och Israel stärkte sig, och satt på sängen.

3 Och Jakob sa till Josef, Gud Allsmäktige visade sig för mig i Luz i Kanaans land, och välsignade mig, 4 Och sa till mig, Se, jag kommer göra dig fruktbar, och föröka dig, och jag kommer av dig göra en folkskara; och kommer giva detta land åt din säd efter dig *till* en evig besittning.

5 Och nu dina två söner, Efraim och Manasseh, vilka blev födda åt dig i Egyptens land innan jag kom till dig in till Egypten, *de är* mina; liksom Reuben och Simeon, skall de vara mina.

6 Och din avkomma, som du föder efter dem, skall vara din, *och* skall bli uppkallade efter sina bröders namn i deras arvedel.

7 Och beträffande mig, när jag kom från Padan, dog Rachel hos mig i Kanaans land under resan, när *det* bara *var* en kort väg *kvar* till att komma till Efrath: och jag begravde henne där på Efraths väg; detsamma *är* Bethlehem.

8 Och Israel såg Josefs söner, och sa, Vilka *är* dessa?

9 Och Josef sa till sin far, De *är* mina söner, som Gud har givit mig på detta *ställe*. Och han sa, Hämta dem, jag ber dig, till mig, och jag skall välsigna dem.

10 Nu var Israels ögon skumma av ålder, *så att* han inte kunde se. Och han förde dem nära till honom; och han kysste dem, och omfamnade dem.

11 Och Israel sa till Josef, Jag hade inte tänkt att se ditt ansikte: och, se, Gud har visat mig också din säd.

12 Och Josef förde undan dem från hans knän, och han bugade sig med sitt ansikte till jorden.

13 Och Josef tog dem båda, Efraim i sin högra hand mot Israels vänstra hand, och

Manasseh i sin vänstra hand mot Israels högra hand, och förde *dem* nära till honom.

14 Och Israel räckte ut sin högra hand, och lade *den* på Efraims huvud, som *var* den yngre, och sin vänstra hand på Manassehs huvud, styrande sina händer avsiktligt; ty Manasseh *var* den förstfödde.

15 Och han välsignade Josef, och sa, Gud, inför vilken mina fäder Abraham och Isak vandrade, den Gud som har fött mig *under* hela mitt liv till denna dag,

16 Den Ängel som återlöste mig ifrån allt ont, välsigna pojkarne; och låt dem uppkallas efter mitt namn, och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn; och låt dem växa till en stor skara på jordens mitt.

17 Och när Josef såg att hans far lade sin högra hand på Efraims huvud, behagade det honom inte: och han fattade sin fars hand, för att flytta den från Efraims huvud till Manassehs huvud.

18 Och Josef sa till sin far, Inte så, min far: ty denne *är* den förstfödde; lägg din högra hand på hans huvud.

19 Och hans far vägrade, och sa, Jag vet *det*, min son, jag vet *det*: han skall också bli ett folk, och han skall också bli stor: men sannerligen skall hans yngre bror bli större än han, och hans säd skall bli en skara av nationer.

20 Och han välsignade dem den dagen, sägande, I dig skall Israel välsigna, sägande, Gud gör dig som Efraim och som Manasseh: och han satte Efraim före Manasseh.

21 Och Israel sa till Josef, Se, jag dör: men Gud skall vara med er, och hämta tillbaka er till era fäders land.

22 Dessutom har jag givit dig en del mer än dina bröder, vilken jag tog ur Amoritens hand med mitt svärd och med min båge.

Kapitel 49

1 Och Jakob kallade på sina söner, och sa, Församla er, att jag må berätta för er *det* som skall ske er i de sista dagarna.

2 Församla er, och hör, ni Jakobs söner; och hör på er far Israel.

3 Reuben, du *är* min förstfödde, min kraft, och min styrkas förstling, främst i rang, och främst i makt:

4 Ostadig som vatten, du skall inte utmärka dig; eftersom du gick upp till din fars bädd; då orenade du *den*: han gick upp till min säng.

5 Simeon och Levi *är* bröder; i deras hus *finns* våldets gods.

6 O min själ, kom du inte in i deras hemligheter; var du inte förenad, min härlighet, med deras sällskap: ty i sin ilska dödade de en man, och efter sin egen vilja grävde de ner en mur.

7 Förbannad *vare* deras ilska, ty *den var* häftig; och deras vrede, ty den var grym: jag kommer dela upp dem i Jakob, och skingra dem i Israel.

8 Judah, du *är han* som dina bröder skall prisa: din hand *skall vara* på dina fienders nacke; din fars barn skall böja sig ner för dig.

9 Judah *är* en lejonvalp: från bytet, min son, har du gått upp: han böjde sig ner, han lade sig som ett lejon, och som ett gammalt lejon; vem skall resa upp honom?

10 Spiran skall inte ge sig av från Judah, ej heller en laggivare från hans fötter, tills Shiloh ska komma; och till honom *skall* folkets samling *ske*.

11 Knyttande fast sitt föl vid vinstocken, och sitt åsneföl vid den ädla vinstocken; han tvättade sina klädnader i vin, och sina kläder i druvors blod:

12 Hans ögon *skall vara* röda av vin, och hans tänder vita av mjölk.

13 Zebulun skall bo vid havets hamn; och han *skall bli* till en hamn för båtar; och hans gräns *skall vara* mot Zidon.

14 Issakar *är* en stark åsna liggande ner

mellan två bördor:

15 Och han såg att viloplatsen *var* god, och landet att *det var* behagligt; och böjde ner sin axel för att bära, och blev en skattepliktig tjänare.

16 Dan skall döma sitt folk, som en av Israels stammar.

17 Dan skall vara en orm vid vägen, en huggorm på stigen, som hugger hästhälarna, så att dess ryttare skall falla baklänges.

18 Jag har väntat på din frälsning, O HERRE.

19 Gad, en trupp skall besegra honom: men han skall segra i slutänden.

20 Från Asher, hans bröd *skall vara* flott, och han skall frambringa kungliga delikatesser.

21 Naftali *är* en frisläppt hind: han ger behagliga ord.

22 Josef *är* en stor fruktbärande gren, *ja* en stor fruktbärande gren vid en brunn; *vars* grenar sträcker sig över muren:

23 Bågskyttarna har verkligen bedrövat honom, och sköt *mot honom*, och hatade honom:

24 Men hans båge förblev stark, och hans händers armar gjordes starka av Jakobs mäktige *Guds* händer; (därifrån *kommer* herden, Israels sten:)

25 *Ja* av din fars Gud, som skall hjälpa dig; och av den Allsmäktige, som skall välsigna dig med välsignelser från himlen därovan, välsignelser från djupet som ligger därnedan, välsignelser från bröstet, och från moderlivet:

26 Din fars välsignelser har överträffat mina föregångares välsignelser till de eviga höjdernas yttersta gräns: de skall vara på Josefs huvud, och på hans hjässa som blev avskild från sina bröder.

27 Benjamin skall jaga *som* en varg: på morgonen skall han sluka villebrådet, och på kvällen skall han fördela bytet.

28 Alla dessa *är* Israels tolv stammar: och detta *är det* som deras far talade till dem, och välsignade dem; var och en

enligt sin välsignelse välsignade han dem.

29 Och han befalldes dem, och sa till dem, Jag kommer att samlas till mitt folk: begrav mig med mina fäder i den grotta som *ligger* på Hittiten Efrons fält,

30 I grottan som *ligger* på Makpelahfältet, som *ligger* emot Mamre, i Kanaans land, vilken Abraham köpte tillsammans med Hittiten Efrons fält till en gravplatsbesittning.

31 Där begravde de Abraham och hans hustru Sara; där begravde de Isak och hans hustru Rebekah; och där begravde jag Leah.

32 Köpet av fältet och av grottan som *finns* där *var* från Heths barn.

33 Och när Jakob hade slutat att befalla sina söner, drog han upp sina fötter i sängen, och gav upp andan, och blev samlad till sitt folk.

Kapitel 50

1 Och Josef föll över sin fars ansikte, och grät på honom, och kysste honom.

2 Och Josef beordrade sina tjänare läkarna att balsamera hans far: och läkarna balsamerade Israel.

3 Och fyrtio dagar fullbordades för honom; ty så fullgörs dagarna hos de som blir balsamerade: och Egyptierna sörjde honom *i* sjuttio dagar.

4 Och när hans sörjedagar var förbi, talade Josef till Faraos hus, sägande, Om jag nu har funnit nåd inför era ögon, *så* tala, jag ber er, för Faraos öron, sägande, 5 Min far fick mig *att* svära, sägande, Se, jag dör: i min grav som jag har grävt för mig i Kanaans land, där skall du begrava mig. Låt mig nu därför fara upp, jag ber dig, och begrava min far, och jag skall komma tillbaka.

6 Och Farao sa, Far upp, och begrav din far, såsom han fick dig *att* svära.

7 Och Josef for upp för att begrava sin far: och alla Faraos tjänare for upp med

honom, de äldste av hans hus, och alla de äldste i Egyptens land,

8 Och hela Josefs hus, och hans bröder, och hans fars hus: endast sina barn, och sina flockar, och sina hjordar, lämnade de kvar i Goshens land.

9 Och både vagnar och ryttare for upp med honom: och det var en väldigt stor skara.

10 Och de kom till Atads tröskplats, som *ligger* på andra sidan Jordan, och där sörjde de med stor och väldigt smärtsam sorg: och han gjorde en sorg högtid för sin far *i sju dagar*.

11 Och när landets invånare, kanaaniterna, såg sorg högtiden vid Atads tröskplats, sa de, Detta *är* en smärtfylld sorg högtid för Egyptierna: därför kallades dess namn Abelmizraim, som *ligger* på andra sidan Jordan.

12 Och hans söner gjorde med honom såsom han hade befallt dem:

13 Ty hans söner förde in honom i Kanaans land, och begravde honom i grottan på Makpelahfältet, vilken Abraham köpte tillsammans med fältet till en gravplatsbesittning av Hittiten Efron, emot Mamre.

14 Och Josef vände tillbaka in till Egypten, han, och hans bröder, och alla som for upp med honom för att begrava hans far, efter *att* han hade begravt sin far.

15 Och när Josefs bröder såg att deras far var död, sa de, Kanske kommer Josef hata oss, och kommer säkerligen återgälda oss allt det onda som vi gjorde mot honom.

16 Och de skickade en budbärare till Josef, sägande, Din far befallde innan han dog, sägande,

17 Så skall ni säga till Josef, Förlåt, jag ber dig nu, dina bröders överträdelse, och deras synd; ty de gjorde ont mot dig: och nu, ber vi dig, förlåt din fars Guds tjänares överträdelse. Och Josef grät när de talade till honom.

18 Och hans bröder gick också och föll ner inför hans ansikte; och de sa, Se, vi *är* dina tjänare.

19 Och Josef sa till dem, Frukta inte: ty *är* jag i Guds ställe?

20 Men beträffande er, tänkte ni ont mot mig: *men* Gud ämnade det till gott, för att få det att ske, som *det är* denna dag, för att bevara mycket folk vid liv.

21 Frukta nu därför inte: jag kommer livnära er, och era barn. Och han tröstade dem, och talade vänligt med dem.

22 Och Josef bodde i Egypten, han, och hans fars hus: och Josef levde *i* 110 år.

23 Och Josef såg Efraims barn till den tredje *generationen*: också Makirs barn, Manassehs son, blev uppfostrade på Josefs knän.

24 Och Josef sa till sina bröder, Jag dör: och Gud kommer sannerligen besöka er, och hämta er ut ur detta land till det land som han svor åt Abraham, åt Isak, och åt Jakob.

25 Och Josef tog en ed av Israels barn, sägande, Gud kommer sannerligen besöka er, och ni skall föra upp mina ben härifrån.

26 Så Josef dog, *varande* 110 år gammal: och de balsamerade honom, och han blev lagd i en kista i Egypten.